PANTERA DE LA HOLLYWOOD

GERARD DE VILLIERS

Tallandier

Gérard de Villiers

Pantera de la Hollywood

Gérard de Villiers

SAS

Pantera de la Hollywood

În românește de
Vasile Murgu

1998

Capitolul I

„Darling" Jill Rickbell ridică încet din mâinile lui Navajo[1] cupa de şampanie pe care acesta o ţinea neîndemânatic şi se apropie de el pentru a-l atinge. Boleroul şi pantalonul din mătase violete, purtate fără lenjerie, scoteau în evidenţă cele mai intime detalii ale corpului tinerei femei.

– Vino, Zuni, şopti ea.

Indianul fremătă ca un cal lovit cu biciul, dar nu se mişcă. Alcoolul cu care nu era obişnuit, îi producea ameţeli, dar lumea albilor îl speria. În plus, el nu era decât un servitor în această casă nespus de frumoasă pentru el, faţă de rezervaţia sa din Arizona, din deşertul Peint. Probabil că n-ar fi trebuit niciodată să se găsească acolo, în apropierea unei piscine, cu această femeie albă care i se oferea. „Darling" Jill îşi plimbă limba pe buzele uscate. Corpul tânărului indian, strâns mulat în vechiul blue-jeans şi în tricoul alb, îi stârnea pofta de a-şi înfige în el ghearele.

În vasta serie de bărbaţi ce trecuseră prin scurta sa existenţă nu existase nici un indian, şi de aceea i se părea că nu avea timp destul ca să profite.

Un zgomot uşor de muzică şi de conversaţii răzbătea prin uşile şi ferestrele deschise spre grădină şi piscină. Aerul era călduţ şi nenumăratele stele presărate pe cerul californian îşi trimiteau strălucirea prin frunzişul înalţilor cocotieri din Beverly Drive, unul dintre bulevardele cele mai elegante din Beverly Hills, Mecca miliardarilor californieni. Proietoarele luminau vila albă şi joasă.

În această ambianţă paradiziacă, „Darling" Jill, simţind că nu s-ar putea opune mult timp dorinţei sale, se apropie

---

1: Trib de indieni din SUA (n. t.)

împingându-și înainte bazinul, și frecându-se de blue-jeans-ul bărbatului, își împreună mâinile lungi pe ceafa lui Navajo.

— Să dansăm, șopti ea scuturându-și părul lung cafeniu-roșcat.

Fața sa de madonă, perfect ovală, la care ieșea în evidență o gură largă și cărnoasă rămăsese încremenită într-un mod ciudat, cu o expresie de încordare și aviditate.

Navajo se mișcă neîndemânatic, frecându-se de ea, câteva măsuri, apoi brutal, cu forța unui piston de locomotivă, o trase spre el pe tânăra femeie de parcă ar fi dorit s-o rupă în două. Literalmente, el fremăta de dorință. Ultima cupă de șampanie îl făcuse să treacă peste orice temeri.

„Darling" Jill țipă ușor de durere și se lipi de indian. Strânsoarea violentă a acestuia, făcuse să-i pătrundă în carne minuscula bijuterie – o mică piatră a lunii fixată într-o montură de aur cu care ea își împodobise ombilicul. Ea o smulse și, neavând buzunare, o strecură într-unul din cele ale blue-jeanșilor lui Navajo. Neliniștit, acesta o privea cu ochii săi mari, negri, cu gene lungi.

Surâsul lui Jill îl liniști. Îl prinse de mână cu degetele sale lungi și îl trase după ea.

— Să nu rămânem aici; nu este bine, murmură ea.

Ei ocoliră piscina în formă de L, trecând prin fața ferestrelor și ușilor deschise ale living-room-ului. „Darling" Jill aruncă o privire prin ușa mare. Invitații se înghesuiau în jurul bufetului, unde un aparat furniza bere sub presiune. Alții jucau biliard scoțând exclamații zgomotoase. Câteva cupluri întinse pe mocheta albă unde se înfundaseră până la glezne flirtau fără nici o reținere.

Navajo aruncă o privire speriată acestui spectacol. Grădinar angajat doar de două săptămâni în serviciul lui Gene Shirak, nu avusese timp să se deprindă cu moravurile hollywoodiene.

„Darling" Jill îl atrase spre întuneric. Cu cât nu vor fi zăriți, cu atât mai bine.

Când se apropiau de ușa ce dădea direct în garaj, vocea lui Gene Shirak, proprietarul casei, o făcu pe „Darling" Jill să tresară. .

— Nu întârziați mult pe drum! Trebuie să fiți la Ensinada mâine, înainte de a se lumina de ziuă.

El ieşi la lumină. Cămaşa sa roz şi pantalonul alb îi puneau în evidenţă silueta. Aducea vag cu Kirk Douglas, cu o faţă netedă şi dură, cu ochi albaştri, o privire rece şi o gură cu buze subţiri. Un neg fixat în mod curios pe vârful nasului dădea câteodată obrazului său o expresie comică. Întâlnind privirea lui Zuni surâse binevoitor.

— Amuză-te, Zuni, spuse el. Călătorie plăcută!

Împietrit de spaimă, Navajo murmură câteva cuvinte fără înţeles.

Gene Shirak îi privi pe Jill şi Navajo dispărând pe poarta garajului cu o grimasă de dispreţ. Un antic fond de puritanism datorat originii sale făcea ca el să nu aparţină niciodată complet Hollywood-ului. Pe moment el se blestemă că o are ca prietenă pe „Darling" Jill Rickbell, nimfomană şi drogată a cărei morală ar fi făcut să se ruşineze şi o maimuţă în rut.

Dar, înainte de orice, era vorba de salvarea pielii sale. În această luptă cu moartea în care era angajat, Gene Shirak avea nevoie de „Darling" Jill şi de nimfomania sa. Dintre toate prietenele sale doar ea acceptase, fără să pună întrebări, misiunea ce-i fusese încredinţată. Împinsă chiar de pofta sa nestăpânită de bărbaţi, „Darling" Jill ar fi mers şi mai departe de Ensinada...

Gene Shirak spera ca poftele lui Jill să nu-i strice planul său bine pus la punct.

El reintră în living-room. Mai multe Cadillac-uri lungi aşteptau în faţa casei. Gene Shirak era un bun amfitrion. El trimitea fiecăruia dintre invitaţii de bază o limuzină cu şofer, astfel ca toţi musafirii să poată bea pe rupte fără grija întoarcerii acasă.

Cadillac-ul alb al lui Jill era parcat un pic mai departe, pe Beverly Drive, în ciuda interdicţiilor. Ea se sprijini pe deschizătorul electric al portierelor iar Navajo se trânti pe pernele de piele. Toată maşina era impregnată cu parfumul tinerei femei. Ea se aşeză la rândul său, afundă la maxim volanul telescopic, deschise radioul stereo, fixă cotiera centrală şi demară. Deodată, Navajo ale cărui dorinţe erau aţâţate de mirosul ameţitor emanat de scaune, se apropie de ea şi îi puse mâna pe coapsă.

Semaforul fiind pe roşu la intersecţia cu Sunset Boulevard, „Darling" Jill lăsă din mână volanul şi-şi lipi gura de cea a

indianului. Ea nu putea ajunge încă la Ensinada. Viră în sfârșit pe Sunset și apăsă pe accelerator. Cu gemete de fiară indianul îi frământa cu amândouă mâinile abdomenul.

Un lung geamăt ieși printre buzele tinerei iar ea strânse volanul mai să-l rupă. Trebuia să meargă până la Belagio Road, în Bel-Air, super Beverly Hills-ul unde cel mai mic petic de iarbă valora cât un gram de aur. Cadillac-ul mergea în serpentine pe Sunset Boulevard. Când „Darling" Jill simți gura caldă a lui Navajo pe pântecul său, scoase un țipăt și cu greu evită să lovească scuarul central. Trebuia neapărat să-și revină. Atâta timp cât nu se mai afla în Bel-Air, ea risca să fie reținută de una din numeroasele patrule mobile care mișunau zi și noapte prin Beverly Hills, vânând cea mai mică infracțiune.

După ce intra în Bel-Air, nu mai avea nici o problemă. Integrii polițiști din „Bel-Air Patrol" aveau pentru „Darling" Jill Rickbell cea mai mare indulgență, jumătate datorită generozității, iar cealaltă jumătate pentru atracțiile sale trecătoare spre cei în uniformă.

Cadillac-ul aborda seria de viraje foarte scurte care preceda intrarea în Bel-Air. Ignorând intenționat limita de 25 mile, „Darling" Jill acceleră atât pentru a câștiga timp, cât și pentru a-l împiedica pe Navajo să o facă să își piardă capul.

Cinci minute mai târziu, opri în fața vilei sale din Belagio Road, o stradă sinuoasă mărginită de case de vis unde faptul de a nu avea piscină și teren de tenis era considerat ca o tară iremediabilă. Jill coborî și făcu înconjurul mării limuzine. Navajo coborî la rândul său și veni spre ea. Atunci când corpul său se contură mai bine în lumina farurilor, el o apucă de șolduri și o răsturnă peste capota încălzită. Zăpăciță de acest asalt brutal, Jill trebui să cedeze acolo, în fața porții sale. Dar, crescută în luxul cel mai mare, ea avea o deosebită slăbiciune pentru confort.

Se strecură printre mâinile lui Navajo, fugi la poartă și o deschise. În living-room domnea o dulce lumină, comutatorul declanșându-se automat odată cu lăsarea întunericului.

„Darling" Jill se descălță și-și înfundă picioarele cu voluptate în mocheta densă și roșie. Apoi puse pe combina stereo niște discuri iar aceasta se puse în funcțiune. Boxele răspândeau muzica în toate camerele. O imensă ușă în fundul living-ului se

deschidea spre piscina înconjurată de o mică pădure tropicală, ceea ce îţi crea impresia că te afli în junglă. Proiectoare exterioare luminau vegetaţia. Zuni, indianul Navajo, se oprise lângă uşă, intimidat de luxul acestui interior. De afară, casa lui Jill, fără etaj, cu acoperişul plat, din lemn de culoare închisă, nu impresiona, dar tânăra femeie îşi crease în interior un lux deosebit. O canapea foarte joasă tapisată cu catifea neagră, mare cât un pat, ocupa centrul camerei. Aproape pătrată, fără spătar, înconjurată de pene aşezate chiar pe jos, era completată de mai multe fotolii adânci de aceeaşi culoare.

— Vino şi descalţă-te, îi spuse „Darling" Jill lui Navajo.

Ea se îndreptă spre barul acaju flancat de un juke-box şi scoase o sticlă de whisky. Zuni îşi scoase sandalele şi avansă câţiva paşi timid. El nu se simţea în largul său în acest decor luxos, dar contactul moale dintre mocheta pufoasă şi talpa picioarelor sale îi dădu siguranţă. El se opri în faţa şemineului unde ardea un foc fals cu lemne alimentate cu gaz.

„Darling" Jill se aşeză pe unul din taburetele care completau barul şi-şi admiră satisfăcută prada. Tapetul straniu aurit de pe pereţi, părea că se reflectă în ochii indianului. În ciuda trăsăturilor fine şi ochilor săi de fată, el emana din umerii şi pântecul lat, o virilitate sălbatică şi primitivă, nelalocul ei în acest decor supersofisticat. Lui Jill îi reveni imediat dorinţa.

Mătasea pantalonului său sublinia coapsele lungi, fusiforme şi curbele pântecului tinerei femei. „Darling" Jill zări pieptul lui Navajo ridicându-se şi ochii săi mari, negri devenind ficşi. Pe moment, intimidat din nou de decorul neobişnuit, el nu o mai vedea decât pe Jill pe jumătate aşezată pe taburetul înalt.

Ea se aplecă şi, învârtind comutatorul, micşoră mai mult intensitatea luminii. Obrazul ei de madonă era mereu deosebit de pur, dar muşchii abdomenului erau atât de contractaţi încât îi provocară un ţipăt.

Ea alunecă de pe taburet cu supleţe şi se îndreptă spre fundul camerei. Trebuiau luate nişte măsuri de precauţie înainte de a se încredinţa plăcerii. Trecând prin apropierea lui Navajo, aflat tot în picioare lângă şemineu, nu putu să reziste tentaţiei şi pipăi cu degetele sale lungi pielea brună a gâtului musculos la limita decolteului tricoului.

Acesta se purtă la fel de brutal ca la o priză de karate. Navajo se răsuci și o apucă pe „Darling" Jill de talie. Ea simți toți mușchii contractați scufundându-se în coapse, mirosul lui Zuni acoperind parfumul său. Degetele lui o frământau ca și când ar fi vrut să intre în carne.

La început „Darling" Jill se lăsă în voia lui, dar când vru să se desprindă, Navajo întări strânsoarea. Câteva secunde ei se clătinară ca beți, apoi Jill își pierdu echilibrul și căzură pe mochetă.

— Așteaptă, îl imploră Jill.

Temându-se să nu-și fi cauzat vreun rău în cădere, Zuni slăbi strânsoarea și ea se ridică în picioare, râzând, cu părul desfăcut și cu respirația întretăiată. Cu picioarele desfăcute, pântecul la nivelul feței indianului încă în genunchi, ea îi zburli claia neagră, înfundându-și ușor unghiile în grumazul arămiu.

— Un pic de răbdare, Zuni, murmură ea. Vin imediat.

Nu avu timp să se îndepărteze: Navajo o prinse de șolduri și o aruncă pe enormul divan acoperit cu velur negru. „Darling" Jill vru să-i spună să aștepte, dar două buze groase i le striviră pe ale ei. Zuni nu mai asculta nimic. Cu genunchiul desfăcu cu brutalitate gambele lui „Darling" Jill imobilizând-o pe perne. O clipă ea savură deliciul asaltului.

Cu o singură mână el smulse toți nasturii boleroului ei, dezvelindu-i sânii mici și obraznici. Ea-și mușcă buzele de plăcere. Această dorință furibundă și primitivă era atât de diferită de îmbrățișările fără vlagă și blazate ale partenerilor săi obișnuiți.

Dar când se gândi la ceea ce risca, o spaimă viscerală îi îngheță inima.

Navajo trăgea acum de pantalonul de mătase. „Darling" Jill reuși să se întoarcă pe-o parte, dar Zuni reveni deasupra ei. Ea lupta cu disperare să se elibereze, dar cele șaptezeci de livre ale indianului o țineau pe velurul negru. Cuprinsă de panică, „Darling" Jill îl apucă cu mâinile de păr trăgându-i capul înapoi și-l imploră:

— Oprește-te, oprește-te, te rog!

Cu capul răsturnat pe perne, ea privea cu panică spre ușa camerei. I se părea că aude un ușor scrâșnet. Înnebunită de

spaimă, ea zgârie obrazul lui Navajo, atât de tare că-și rupse două unghii, apoi se răsuci frenetic sub el și țipă:

— Lasă-mă, nebunule!

Dar la Navajo turbarea crescuse odată cu dorința. El nu înțelegea de ce „Darling" Jill îl refuza după ce i se oferise. Credea că își bătuse joc de el. O vroia imediat. Un ancestral fond de sălbăticiune îl îndemna la viol.

El smulse pantalonul de mătase transformându-l într-o clipă în zdrențe. Cu un gest grăbit el își lăsă blue-jeans-ul pe coapse. Jill îi simți pielea fierbinte lipită de pântecul său și avu o tresărire disperată.

Navajo deșiră ultima fâșie de mătase. Jill nu mai putea.

— Nu, strigă ea. Nu, atenție!

Ea reuși cu un efort supraomenesc să-l respingă și să se ridice pe coate. Indianul o apucă deodată de șolduri și cu un singur elan se înfundă în ea. Pentru o secundă ea uită totul. Fața i se înfundă în perna de velur, scoase un urlet și se scutură ca pentru a scăpa de el.

Un horcăit neîntrerupt ieșea din gura sa deschisă. Indianul, încordat de plăcere, nu mai trăia decât prin șalele sale.

El nu auzise răgetul surd care o făcuse pe „Darling" Jill să ridice capul. Ea deschise ochii brusc, scrută penumbra, și deodată îi îngheță inima. Ghici masa obscură înainte să o vadă.

Gura sa se deschise, uitând plăcerea.

— Sun! *Down!*[1]

Zadarnic vru ea pentru ultima oară să scape de Navajo.

Restul se petrecu foarte repede. Un corp mare și puternic se desprinse din mochetă sărind pe umerii indianului, un *cheetah*[2] de doi ani cântărind 90 de livre. Zuni, indianul Navajo, nu avu timp să sufere. Cu ghearele înfipte în umerii omului, fiara îi mușcă cu putere beregata și trase scuturând din cap. Se auzi un trosnet oribil de vertebre strivite. Antrenând după ea corpul lui Navajo, pantera căzu la pământ. Dezbrăcată, isterizată de spaimă, „Darling" Jill se ridică în picioare, păși peste masa alcătuită din om și animal și se îndreptă spre

1. *Culcat! (n.a.)*
2. *Panteră (n.a.)*

camera ei. Mâinile îi tremurau în așa fel încât îi trebuiră mai multe secunde pentru a-și găsi „electrocutorul", cea mai bună armă contra lui Sun și a capriciilor sale. Lung de două picioare, gros ca un picior de scaun, aparatul descărca un puternic curent electric printr-o simplă apăsare a unui buton. Mult mai eficate ca o cravașă.

„Darling" Jill reveni în living-room și aprinse lustra de cristal.

— Sun!

În strigătul său se simțea în același timp dragoste și oroare. Pantera era așezată lângă omul pe care tocmai îl ucisese, cu botul plin de sânge, total imobilă. Felina își întoarse pupilele galbene spre stăpâna sa și ei i se făcu frică.

„Darling" Jill înaintă cu electrocutorul îndreptat spre botul fiarei și aceasta se retrase lent, răgând cu crupa agitată în ondulații gata să sară. Ajunsă la juke-box, ea se opri și țipă mai puternic. Jill, cu un ochi spre panteră, se aplecă asupra corpului lui Navajo întins cu fața în jos, și îl întoarse cu mare greutate cu o singură mână.

— Sun!

Ea a murmurat numele panterei. Privirea înghețată a lui Zuni fixa plafonul. A fost omorât instantaneu. „Darling" Jill își întoarse capul și vomă pe mochetă. Nu văzuse niciodată un mort de aproape. I se făcu pielea de găină. Camera i se păru dintr-odată rece.

Sun o urmărea. Înaintă spre ea. Cu capul aplecat și urechile lăsate, cheetah veni să se frece de picioarele ei ca o pisică. „Darling" Jill îngenunche. Capul tinerei femei și cel al panterei se apropiară. Sun emise un răget molcom și limba sa aspră linse bustul stăpânei sale. „Darling" Jill fremătă și uită imediat de indian. Blana lui Sun o reîncălzea. Ea prinse capul animalului între mâini și îl frecă de al său.

— Tu erai gelos, Sun, nu-i așa? Tu ești nebun după mine? murmură ea.

Sun mormăi fericit și sprijinindu-se cu labele din față pe umerii stăpânei sale, o răsturnă peste mochetă, alături de Navajo mort, apoi se culcă deasupra ei.

Când „Darling" Jill simți greutatea panterei își răsturnă capul pe spate.

— O! Sun, gemu ea, nu trebuia să faci asta. Te vor omorî!

Cu toată puterea se strânse lângă el.

Cu un țipăt surd, Sun începu să-și miște labele din spate, înfipte în mochetă, între gambele lui „Darling" Jill.

La rândul său, ea se ondulă lipită de el. Blana pântecului său era moale și caldă. Era prima oară când era lipită de el complet dezbrăcată. Cu mâinile înlănțuite în jurul gâtului animalului ea trecu deodată gambele în jurul corpului acestuia, ridicându-se aproape de la sol.

Muzica ce cânta tot timpul, nu acoperi nici geamătul său și nici mormăitul de plăcere al fiarei. Ochii dilatați ai lui fixau pereții auriți fără să-i vadă. Ea termina ceea ce începuse cu Navajo.

Nimic altceva nu mai conta în această clipă.

Se lăsă întinsă pe spate, cu ochii închiși, în timp ce felina pleca.

„Darling" Jill rămase așa o bună bucată de vreme. Doar șuieratul gazului și muzica molcomă mai tulburau liniștea. Îi era rușine să se simtă bine și destinsă.

Jill avea de mult timp dubla calitate de metresă și stăpână a lui Sun, pantera fiind singurul mamifer la vest de Montagnes Rocheuses, de care ea nu se sătura.

Unul din amanții săi i-o oferise când încă nu avea decât o lună. Jill îl hrănise cu biberonul, îl îngrijise, îl crescuse, atașându-se din ce în ce mai mult de el. Sun era blând ca un miel. Timid și afectuos. Raporturile lor ar fi rămas normale dacă, într-o zi, când Jill se juca cu el, Sun nu s-ar fi excitat brusc, mimând, lipit de ea, ritmurile dragostei.

De această dată, „Darling" Jill a sărit cu veselie câteva trepte pe scara viciului. Pe loc și-a concediat amantul din acel moment, profesor de ski nautic la Acapulco și pe deasupra, renumit pe plajele mexicane.

Legături stranii se creaseră între panteră și „Darling" Jill. Sălbăticiunea devenise geloasă și feroce. Dacă ea venea la vilă cu un bărbat, Sun mârâia și amenința să se arunce asupra lui. Așa că „Darling" Jill se încuia cu grijă de câte ori vroia să facă dragoste. Chiar și atunci, fiara zgâria cu furie ușa camerei în care se găsea Jill, răgea și plângea. Într-o dimineață când ieși fără să fi făcut duș, Sun simți mirosul de mascul, o mușcă de braț și ar fi ciopârțit-o dacă nu ar fi fost atașat...

Era femela lui. Niciodată nu cunoscuse alta.

Jill i se oferea destul de des. Niciodată nu o zgâria și nu o mușca. La început ea nu lăsa din mână electrocutorul, crezând că în mijlocul plăcerii, el ar putea uita fragilitatea partenerei. Dar, netrebuind să-l folosească niciodată, se mulțumi cu timpul să-l țină lângă ea.

Sătulă de toate, epuizând toate senzațiile, „Darling" Jill își găsise în fine, un fel de stabilitate în abjecție. Chiar și prietenii săi cei mai intimi, ca Gene Shirak, ignorau secretul său, jumătate din pudoare, jumătate din gelozie.

Acesta era singurul ei secret. „Darling" Jill Rickbell, douăzeci și șase de ani, înaltă, gambe interminabile, ar fi făcut-o pe Messalina să treacă drept o biată matroană.

Atunci când își punea ochii săi mari candizi și clari pe prada sa spunându-i „Darling", masculul ales nu avea decât să-și încredințeze sufletul lui Dumnezeu și corpul diavolului. Întocmai ca poliția călare canadiană, „Darling" Jill nu-și pierdea omul, cu condiția să-i fie prezentat, căci ea primise o excelentă educație.

Voracitatea sa sexuală nu cunoștea limite. Pentru a simplifica viața, într-o bună zi hotărî să nu mai poarte dessu-uri, detaliu care, publicat în câteva ziare locale, a determinat câteva ligi ale virtuții să pună premiu pe capul lui „Darling" Jill.

Jill Rickbell avea scuze. Crescută într-o atmosferă de lux, de imoralitate și violență, tinerețea sa a fost marcată de o succesiune de drame. Bunicul său era proprietarul a jumătate din district, dar vai!, în timpul unei excursii s-a înecat în mai puțin de 30 cm de apă. Cel mai bun prieten al tatălui lui Jill, Georges Allen, un judecător celebru și integru a concluzionat că-i vorba de o sinucidere.

Tatăl lui Jill începuse să se bucure de această avere agonisită cu onestitate, întreținând un adevărat harem după un divorț rapid. El a avut proasta inspirație de a nu-i da decât 5000 de dolari pe lună bani de buzunar fratelui lui Jill, Arnold. Jill, pe atunci la colegiu, se mulțumea cu modeste orgii studențești animate cu marijuana.

Doi ani mai târziu, după moartea bunicului, familia Rickbell era din nou îndoliată de o nouă dramă: tatăl lui Jill fu găsit mort pe pământurile sale cu două gloanțe de pușcă în spate și unul de 38 mm în cap.

Doar gurile rele din comitate spuneau ce straniu e că judecătorul Allen a eliberat un permis de înhumare punând concluzia de sinucidere. Înainte de orice, America era ţara libertăţii şi un om avea dreptul să se sinucidă cu trei gloanţe.

Nu era decât o coincidenţă că judecătorul Allen a cumpărat câteva luni mai târziu pentru două sute treizeci şi cinci de mii de dolari una din cele mai frumoase case din Newport Beach şi ieşi la pensie. După 30 de ani de serviciu pe altarul justiţiei, avea şi el dreptul să se retragă la odihnă. Şi Arnold Rickbell la treizeci de milioane de dolari moştenire.

Jill, care nu se prăpădea cu dragostea nici pentru bunic, nici pentru tată, urmărise aceste evenimente de foarte departe.

Nu i se uscaseră lacrimile când fratele său, la întoarcerea dintr-un week-end la Palm Springs lovise cu Cadillacul său nou stâlpul unui pod la viteza de nouăzeci de mile pe oră, răspândindu-şi creierii pe o rază de cincizeci de metri.

Mai rămâneau încă 26 de milioane de dolari. Judicios plasaţi, aceşti dolari îi permiteau lui Jill, după opt ani, să facă aproape tot ce voia, în afară de a-l omorî pe preşedinte şi să arunce hârtii pe jos, crimele cel mai aspru pedepsite în SUA. Graţie ajutorului înţelegător al unor prieteni ca Gene Shirak, ea explora conştiincios plăcerile pe care le pot procura drogurile şi formele cele mai perverse de amor fizic.

Total imorală, dotată cu o imunitate afectivă totală, ea nu trăia decât pentru câteva plăceri ca cheetah – pantera.

* * *

„Darling" Jill se ridică dintr-o săritură; după joaca sa cu Sun, adormise pe mochetă. O scutură un frison atunci când zări cadavrul lui Navajo, la mai puţin de un metru de ea.

Pantera dormea în faţa flăcărilor şemineului. Resturile boleroului şi ale pantalonului de mătase zăceau pe canapeaua neagră. Tânăra femeie strâmbă din nas: mirosul acru a ceea ce vomase se amesteca cu adierea acră emanată de cadavrul lui Navajo.

Din cauza relaxării sfincterelor, conţinutul intestinului acestuia se golise pe mochetă în locul unde el căzuse.

Muzica se oprise. „Darling" Jill bâjbâi până la sala de baie fără să îndrăznească se uite la cadavrul lui Navajo și se băgă sub duș.

Numai cu coafura refăcută și stropită cu parfum pentru a nu simți mirosul abominabil, ea reîncepu să gândească. Avu din nou un fior în fața cadavrului. Sângele cursese din abundență pe covorul care acoperea mocheta, dar se uscase. Jill se uită la deșteptătorul aurit de pe perete: orele 2 dimineața. Petrecerea era desigur terminată. Trebuia să-l prevină pe Gene Shirak orice ar fi. O treceau sudori reci. Era prima dată când Gene îi ceruse un serviciu! Ce s-ar face ea dacă el ar înceta s-o aprovizioneze cu hașiș sau să-i prezinte fețe înțelegătoare atunci când ea era plictisită și de bărbați. În fața problemelor vieții practice, Jill era lipsită de apărare.

Cu inima strânsă, îl cuprinse pe Sun pe după gât și îl duse în camera ce-i servea drept dormitor. Avea poftă să plângă.

— Sun, spuse ea cu voce joasă, eu te iubesc. Tu ești al meu.

Uitase total de Navajo. Acesta nu mai era decât un obiect împovărător și trebuia să scape de el.

Închise încet ușa și formă numărul de telefon. Sună mult timp înainte ca cineva să răspundă.

— Gene? întrebă ea.

Vocea furioasă a producătorului îi răsună dezagreabil în urechi.

— Ce vrei? Ți-am spus doar să nu mă suni mai devreme de mâine. Lasă-mă în pace.

Desigur, el o credea pe drum.

— Vino imediat la mine, spuse ea.

Ea crezu că aparatul o să facă explozie, așa de puternic urlă producătorul.

— La tine! Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce faci acolo?

Era atâta turbare și frică în vocea sa, încât femeii îi veni să închidă. Cu un efort suprem ea adăugă implorând:

— Gene, este o problemă serioasă! S-a petrecut ceva îngrozitor. Nu pot să-ți spun.

El răspunse printr-un potop de obscenități. Lui Jill îi era rău de la inimă. Ea putu, în fine, să articuleze câteva cuvinte:

— Trebuie să vii imediat. Te rog.

După tonul vocii sale, Gene Shirak înțelese că nu este un capriciu la beție. Îl invadă un presentiment neplăcut.

— Vin, spuse el.

După ce închise telefonul, „Darling“ Jill aprinse o țigară și începu să tremure. Avea un sentiment de teamă înnăscut pentru Gene Shirak. Nu știa de ce-i ceruse să-l ducă pe Zuni la Ensinada și să-l lase acolo, conform planului stabilit, dar instinctul îi spunea că este primejdios și important. Gene va fi încă mai furios.

Capitolul II

„Darling" Jill auzi torsul mătăsos al Rolls-ului înainte ca soneria să sune. Ea se precipită spre ușă. Acum, mirosul fad de sânge, se răspândise în cameră și-i făcea rău. Deschise ușa.

Rolls-Royce-ul gri metalizat al lui Gene Shirak era parcat în spatele Cadillac-ului său. Producătorul stătea în cadrul ușii rumegând o țigară Sherman's, cu un aer furios și neliniștit. Intrând, aproape o răsturnă. Cu ochii săi albaștrii o fixă pe „Darling" Jill care lăsă capul în jos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu vocea-i tunătoare.

Fără să scoată o vorbă, ea închise ușa în urma lui. Cuvintele îi rămâneau în gât. Puțin mirat, Gene Shirak privi în jurul său. Sun fusese încuiat în camera sa iar în încăpere era ordine, cu excepția unui detaliu – mirosul abominabil.

Numai după ce ajunse în mijlocul camerei, el văzu cadavrul lui Navajo, până atunci ascuns pe divan.

Frica-i înăbuși furia și se-ntoarse încet spre Jill.

— Pentru Dumnezeu! A murit?

Întrebă de formă, dat fiind starea în care era cadavrul. Jill își frământă mâinile nervoasă.

— Așa cred, gâfâi ea.

Trezit din beție, Gene se-ntoarse spre ea. Cu obrazul deformat de furie, negul de pe nas îi părea enorm lui Jill.

— Tu l-ai omorât? Biată țicnită, șuieră el.

Lacrimile începură să curgă din ochii lui Jill.

— Nu l-am omorât eu, strigă ea. Sun, Sun a fost!

Producătorul o privi neîncrezător.

— Sun! Dar el n-ar fi făcut rău nici unei muște! Ce s-a întâmplat?

Jill îi explică. Pe măsură ce vorbea, sângele pierea din obrazul lui Gene Shirak. El se năpusti înainte și în trecere o pălmui.

— Idioato, țicnito! striga el. Tu și pantera ta! Ca și cum nu te-ai fi sărutat destul!

— Dar nu știam! Bâigui „Darling" Jill. Eu nu puteam să mai aștept. Dacă ar fi fost după noi, am fi fost în Mexic...

El o pălmui din nou; orbit de furie, nu reușea să lege două idei.

— Imbecilo, dac-ai ști în ce încurcătură m-ai băgat!

— Dar nu-i decât un servitor, protestă Jill. Ce-ți pasă? Îți vei aduce planul la îndeplinire folosind pe altcineva.

— Un servitor, exclamă Gene Shirak în derâdere.

Cu ochii injectați de sânge el fixa cadavrul lui Navajo peste umerii lui Jill.

Ar fi omorât-o! Dacă această idioată ar ști ce combinație a distrus! Din nenorocire, nu era cazul să-i spună. Și-așa, încurcătura va fi destul de plicticoasă.

Cu mâinile tremurânde își turnă un pahar de White Label, îl înghiți dintr-o sorbitură și se-aplecă asupra cadavrului lui Navajo cu o mină dezgustată.

— Unde l-ai băgat pe celălalt? întrebă el.

— Acolo. Ea-i arătă ușa închisă.

— Ai anunțat poliția?, o întrebă el.

Ea făcu ochii mari.

— Poliția? Dar...

El o fulgeră cu privirea.

— Da, poliția. Crezi că o să-l mături în găleata de gunoi ca pe-o sticlă goală de Coca?

„Darling" Jill se apropie de el rugătoare:

— N-ai vrea să le telefonezi tu?

— Eu!

Gene Shirak avu impresia c-o să-i pleznească capul. O apucă pe tânăra femeie de gât cu mâna dreaptă și începu s-o zgâlțâie:

— N-ai vrea să-i fac respirație artificială! Eu în două minute plec de-aici și n-am venit niciodată, mă-nțelegi? zise el amenințând-o. Tu vei povesti polițiștilor că a fost un accident, fără să dai amănunte. Te sfătuiesc să nu le spui că ai relații sexuale cu animalul tău, deoarece după ce-l vor omorî, pe tine te vor închide.

— Îl vor omorî! Gemu „Darling" Jill. Deodată ea nu mai simţi mirosul de sânge.

— Ce crezi, că îl vor decora? Sau îi vor da alţi indieni mititei?

Pe „Darling" Jill o podidiră lacrimile, gândindu-se la Sun. Gene o lăsă şi se apropie de uşă; un pic mai potolit, el îi ordonă:

— Sună la poliţie. Tu îi cunoşti bine şi nu te vor plictisi prea mult. Eu îi voi aştepta pe băieţii de la „Navajo Agency"! Ei ţin ca la ochii din cap la sălbaticii lor. Nu prea mai au mulţi din aceştia.

Jill simţi nevoia să-i spună că orice ar fi, Navajo era pierdut pentru rezervaţia sa, dar nu era momentul potrivit. Ea-l conduse pe Gene Shirak până la uşă şi o închise încet în urma lui.

Femeia îl ignoră acum pe Navajo. Torsul molcom al Rolls-ului descrescu rapid până când nu se mai auzi. La volan, Gene Shirak făcea eforturi să-şi adune gândurile. S-ar putea ca totul să ia o turnură favorabilă. Dacă era hotărât, istoria se oprea acolo şi el nu ar fi comis nimic ilegal. Alunecând silenţios la volanul maşinii sale puternice pe aleile pustii din Bel-Air, el îşi spunea că are o poftă nebună să-şi păstreze luxul şi poziţia, chiar cu preţul de a face câteva concesii.

* * *

„Darling" Jill ridică telefonul, si apăsă pe tasta „0". Când auzi operatoarea, ceru numărul şerifului din Beverly Hills. Ea-l notă cu creionul şi-nchise telefonul.

Acum, că Gene Shirak plecase, frica ei se mai calmă lăsând loc furiei oarbe şi copilăreşti.

Aşa deci, îl vor omorî pe Sun! Dacă ar fi fost o fiinţă umană, un juriu nu i-ar fi dat decât o pedeapsă uşoară. Ea puse ochii pe cadavrul lui Navajo şi decroşă telefonul. Nu putea să păstreze asta în living-romm-ul său.

Dar după ce formă numărul şerifului, închise imediat. Ea se duse şi-l eliberă pe Sun din camera unde era încuiat. Pantera se-ntinse voioasă, adulmecă cu indiferenţă cadavrul lui Navajo şi veni să se culce la picioarele stăpânei sale. „Darling" Jill se aplecă şi o îmbrăţişă.

— Sun, gemu ea, eu nu vreau ca tu să mori.

Pentru a câştiga timp, ea luă o ţigaretă de marijuana dintr-o tabacheră de argint şi o aprinse. Drogul uşor o destinse. Frica

sa se destrăma, realitatea se disipa. Așezată pe mochetă, cu spatele sprijinit de divan, ea trăgea fumul cât mai adânc posibil, pentru a se-mbiba cât mai bine cu drog. Pantera ațipise în fața ei. Cadavrul lui Navajo îi despărțea.

O oră mai târziu, Jill termina cea de-a cincea țigaretă și avea impresia că plutește pe mochetă. Dar mai ales creierul său, excitat de „iarba pisicii" încerca să găsească o idee pentru a salva pantera.

Învingându-și dezgustul, ea deplasă corpul lui Navajo, astfel încât să ajungă în mijlocul covorului. De bine de rău, ea rulă corpul înăuntru, rezultând un cilindru multicolor.

Căutând prin sertarele din bucătărie, ea aduse un ghem mare de sfoară. Tinerei femei, puțin obișnuită cu treburile manuale, îi trebui o jumătate de oră pentru a lega coletul macabru. În timp ce o privea pe stăpâna sa, Sun adulmeca mirosul sângelui. El veni de mai multe ori să-și frece capul de gambele ei.

Lui „Darling" Jill i se părea că mâinile i s-au dublat ca volum. Ea se-ncordă pentru a trage cadavrul indianului, dar văzu, că în ciuda efortului ei, abia dacă-l deplasase cu zece centimetri, apoi căzu pe spate, epuizată, cu ochii-n lacrimi. Sângele îi pulsa în vine și efectul drogurilor începea să se împrăștie, ea simțindu-se dintr-o dată foarte grea. Singură, nu va reuși niciodată.

În culmea disperării, avu deodată o idee.

— Sun, strigă ea, vino aici.

Ea prinse pantera de zgardă și-i arătă marginea covorului, ca pentru a se juca. Ascultător, el se așeză lângă Jill, își înfipse colții și trase.

Într-o clipă Sun îl trase pe Navajo până la ieșire. El se opri mulțumit și trase un răget de bucurie. De obicei, Jill, nu-l lăsa să se joace cu covoarele.

Tânăra femeie deschise cu precauție ușa. Belagio Road era pustie. Ea deschise portiera Cadillac-ului alb și umblă în cutia de mănuși, căutând deschizătorul electric al capotei. Navajo s-ar simți bine acolo. Apoi se răzgândi: portbagajul era prea înalt; bancheta din spate ar fi mai de folos.

Cu ajutorul panterei, Jill trase covorul rulat până lângă mașină, dar când fu să-l ridice, ea nu reuși să-l desprindă de la sol. Din nou, o cuprinse descurajarea. Sun o privea impasibil,

așezat ghemuit pe labele din spate. Ea încercă să-l facă să se urce pe aripa din spate, pentru a ridica corpul, dar acesta era un joc prea complicat pentru el. Demn și maiestuos, el intră în casă, lăsând-o pe „Darling" Jill complet înnebunită. Nu putea nici să intre în casă, nici să facă să dispară cadavrul. Nu mai era decât o singură soluție: să anunțe poliția și să-i lase să-l omoare pe Sun. Dar cum ar explica ea, de ce l-a înfășurat pe Navajo în covor. Ea nu i-ar fi putut face să creadă că l-a înfășurat astfel pentru a nu-i fi frig...

Disperată, se așeză pe colet cu capul în mâini, apoi îi veni o poftă nebună de o țigaretă cu marijuana.

Deodată, lumina a două faruri străpunse întunericul. O mașină opri în fața casei. Cu inima cât un purice, „Darling" Jill desluși un zgomot de portieră. Aproape imediat, silueta unui polițist în uniformă apăru în lumina farului. Surâzător și sigur înaintă spre Jill.

În spatele lui, luminile roșii de pe acoperișul mașinii de poliție clipeau rar și Jill putu să audă zgomotul de fond al aparatului de radio.

Zi și noapte mașinile „Bel-Air Patrol" hăituiau vagabonzii, hoții și tot ce putea deranja odihna miliardarilor din Bel-Air.

Polițistul se opri la trei metri de „Darling" Jill și surâzând, salută cu mâna la caschetă. Cămașa sa era impecabil călcată și un mare pistolet de calibru 45, îi atârna la centură.

— Este ceva în neregulă Miss Rickbell? întrebă el rigid. Aceasta nu-i oră de ieșit afară.

„Darling" Jill îl privi îngrozită; ea nu-și mai amintea dacă a chemat poliția sau nu.

— Nu, nu. Totul merge bine, mulțumesc, îngăimă ea.

Polițistul o privea sedus. El arestase destul de mulți drogați cu „iarbă" pentru a-și da seama că Jill era îmbibată până peste cap de marijuana. Fetele aflate în această stare acostează primul bărbat care le iese în față. Jill era cunoscută ca un cal breaz. De două sau de trei ori fusese condusă până-n patul său de polițistul care-o adusese acasă beată moartă. Polițistul Jeff Parker își zise că poate e ziua lui norocoasă.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră?, insistă el, în poziție ușor cambrată, cu mâna pe mânerul pistolului său Colt 45, imagine a legii și virilității.

Pe moment, Jill voi să mărturisească totul. Apoi, se gândi la Sun, ceea ce-i dădu o inspirație de geniu.

— Nu pot să bag acest covor în mașină, spuse ea.

Jeff Parker își umflă bicepșii. La urma urmei, dacă ea vrea să se mute la trei dimineața este treaba ei.

— Nu-i nici o problemă, afirmă el. Am să vi-l urc eu în mașină.

Tânăra femeie se ridică. Din fericire, mirosul portocalilor în floare îl acoperea pe cel al sângelui și al excrementelor.

Efectiv, polițistul ridică covorul în care era înfășurat cadavrul și fără nici o greutate îl băgă în Cadillac. El făcu o tentativă pentru a face să penduleze cealaltă extremitate spre interior, dar nu reuși să-l deplasеze cu mai mult de 20 cm. Furios și ofensat, el mormăi:

— Ce truc o mai fi și cu covorul ăsta?

Simțind primejdia, Jill puse și ea mâna și amândoi reușiră să introducă covorul în interiorul mașinii, unde căzu cu un zgomot surd.

— Al dracului de greu, remarcă polițistul. Ăsta-i un covor de lux!

— Sunt lucruri vechi... spuse „Darling" Jill.

O secundă rămaseră față-n față, polițistul stând cu ochii pironiți pe tricoul lui Jill care i se mula pe pieptul micuț dar îndrăzneț.

Ea îi văzu privirea și se retrase spre ușă. În alte împrejurări, n-ar fi ezitat să-l recompenseze pe Jeff Parker, așa cum ar fi vrut, dar nu era momentul potrivit acum.

Ea n-avea decât o singură dorință – ca el să plece. Dar polițistul se-ncăpățâna să rămână, fixându-și privirea prea insistentă asupra veșmântului lejer al lui Jill. Aceasta, simțind apariția complicațiilor, murmură o scuză scurtă și intră în casă de unde se-ntoarse cu o hârtie de o sută de dolari împăturită. O strecură în buzunarul polițistului după care se retrase imediat, adorabilă și inaccesibilă.

— Mulțumesc pentru ajutorul dat.

Jeff, deși un pic decepționat, se-ncurcă în mulțumiri, o salută respectuos pe „Darling" Jill și se depărtă cu mersu-i legănat. Tânăra femeie închise ușa încet, sprijinindu-se de ea. I se învârtea capul.

* * *

O oră mai târziu, „Darling" Jill rula la volanul Cadillac-ului său pe San Diego Freeway spre frontiera mexicană și Ensinada, cu vitezometrul blocat la 65 mile, ținând cuminte culoarul din mijloc. Enorma rafinărie din Long Beach lumina Freeway-ul, aproape ca-n plină zi. Mii de alți californieni mișunau pe același drum. Odată cu primele zile frumoase, week-end-urile în Mexic erau ceva curent.

Nu era nici un control la frontieră în sensul dinspre SUA spre Mexic. La Tijuana, orașul de frontieră, strălucitorul Freeway se înfunda într-o șosea îngustă și desfundată. Nimeni n-ar controla Cadillac-ul. Ea l-ar abandona pe Navajo în deșert la sud de Ensinada.

Astfel, nimic nu i-ar mai amenința pantera. Poate că mexicanii nici n-ar semnala decesul americanului. Cui i-ar păsa de un Navajo în plus sau în minus? Se gândea „Darling" Jill ascultând vocea caldă a lui Sinatra la radioul de la bord.

Dacă ar fi știut numărul de oameni cărora le păsa, ea i-ar fi săpat cu mâinile ei un mormânt la șase picioare adâncime...

* * *

Aproape în același timp, Gene Shirak se deplasa spre Palm Springs unde hotărî să-și petreacă week-end-ul. Voia să-și acorde un mic răgaz înaintea plictisitoarelor probleme ce nu vor întârzia să apară. Deja trebuia să dea luni niște explicații la poliție. Va fi cu siguranță interogat cu privire la împrejurările răpirii lui Navajo de către Jill. El spera să fie încredințat cazul unui polițist mai puțin curios.

Capitolul III

Doi puşti mexicani, complet îmbrăcaţi în alb, cu capetele adăpostite sub pălării de paie împletite manual, aşteptau ghemuiţi pe vine în faţa acelui colet nedefinit. Fratele lor mai mare plecase să anunţe *la policia*. Două ore mai devreme, căutând şerpi cu clopoţei în deşert, ei descoperiseră acest straniu obiect la intrarea unei cărări bolovănoase care se racorda la şoseaua asfaltată. Curioşi din fire ei tăiaseră sforile cu care era legat covorul, eliberând un miros oribil.

Coletul macabru nu era nici măcar ascuns, ci pur şi simplu aruncat la marginea drumului. Faţa umflată făcea cadavrul de nerecunoscut. Trebuie să fi stat acolo vreo două zile. Ensinada nu era decât la distanţă de două mile, dar începea deja deşertul. Plecând, Manuelo luase covorul pentru a-l pune bine. După curăţare el ar valora cel puţin o mie de pesos, adică cincizeci de şerpi cu clopoţei. Asta ar fi o lovitură.

Cei doi copii ridicară capul. Se auzea un motor. O camionetă veche Dodge îşi făcu apariţia ridicând un nor de praf în urma ei. Frână şi un om gras în uniformă kaki se dădu jos din ea cu greutate, însoţit de Manuelo.

Blazat, poliţistul mexican cu coltul automat la centură îi goni pe copii şi se aplecă deasupra cadavrului cu o mimică de dezgust.

Încă o reglare de conturi! în perspectivă, hârţogăraie şi muncă. Soarele era deja sus şi poliţistul simţea alunecându-i sudoarea între cămaşă şi piele. El se ridică şi privi deşertul în jurul său. Dacă aceşti copii idioţi n-ar fi trecut pe acolo, soarele şi coioţii ar fi făcut din acest cadavru un frumos schelet rebel la orice anchetă.

— Voi l-ați mai văzut pe acest tip? îi întrebă *El capitan* pe cei trei copii.

Nimănui nu-i plăcea să aibă de-a face cu poliția, mai ales într-o asemenea afacere. Polițistul nu mai insistă. Cu greu, îngenunche lângă cadavru, îl căută în buzunarele blue-jeanșilor de unde scoase un obiect strălucitor și ceva hârtii, printre care și un cartonaș plastifiat în care mexicanul recunoscu imediat, o legitimație de asigurare socială americană. El înjură cu voce joasă. Un american. Asta însemna autopsie, intervenția automată a FBI-ului și o nesfârșită anchetă. Sincer, el blestemă moartea. „El gringo"[1] nu se putuse duce în altă parte pentru ca apoi să se lase asasinat...

Se-ntoarse apoi spre Manuelo:

— Ajută-mă să-l așez în spate.

El luă un prosop vechi din camionetă, înfășură cadavrul în el și-l puse în spatele vehiculului. Cei doi ștrengari, priveau strâmbând din nas, curioși și excitați.

Nu mai rămânea în deșert decât o pată umedă ce urma să fie imediat uscată de soarele arzător. Polițistul mexican se-așeză la locul său cu avansul la maximum.

— Va trebui să mă vizitezi la „Policia" până la căderea serii, îi spuse el lui Manuelo, pentru hârtii.

* * *

Doi bărbați coborâră ziua următoare dintr-un Ford alb și prăfuit. Biroul căpitanului de poliție din Ensinada se afla la primul etaj al unei construcții din lemn la intrarea în oraș. Un adevărat peisaj de western. Un ventilator mare se-nvârtea încet răscolind aerul uscat și arzător. Un colt nichelat stătea agățat de spătarul unui scaun iar peretele era plin cu anunțuri oficiale și poze din revistele în circulație.

Cel mai înalt dintre cei doi oameni întinse mâna polițistului mexican și se prezentă:

— Locotenent Robert Serling de la FBI San Diego.

San Diego era orașul cel mai apropiat care prelua cazurile de la sud de frontieră.

---

1. Nume dat americanilor, în argoul mexican (n.t.)

Celălalt bărbat se recomandă la rândul său:

— Jim Henderson.

Amândoi bărbații își prezentară imediat legitimațiile și se așezară în două fotolii șubrede. Căpitanul Gomez scoase o sticlă de „Liquor de café" din biroul său, dar cei doi americani refuzară politicos.

— Noi nu avem prea mult timp. Ați găsit ceva interesant privind povestea cu indianul Navajo?

Oftând, mexicanul puse sticla la locul ei. Categoric „los gringos" nu știu să trăiască. Dar aceștia îl vor descotorosi de o treabă dezagreabilă. El avea destul de lucru cu mexicanii și fără să se ocupe de indieni.

— Iată dosarul autopsiei, spuse el.

El le întinse patru foi galbene dactilografiate.

Robert Serling le luă și Henderson citi peste umărul său.

După părerea medicului mexican, omul fusese sfâșiat de o hienă, o felină de talie medie, fără nici o intervenție umană, fie o foarte mare pumă, fie o panteră sau ceva echivalent. Moartea a survenit acum circa trei zile. Urmau diverse considerații tehnice, lipsite de orice interes. Între două avorturi, care erau specialitatea lui, doctorul din Ensinada, își oferise o foarte plăcută autopsie.

Americanul puse raportul pe birou.

— Există de asemenea fotografii, spuse mexicanul.

Fotografiile erau foarte puțin îmbietoare. Cei doi agenți FBI le priviră sub toate unghiurile, fără a descoperi nimic interesant. Locotenentul Robert Serling își ridică ochii căprui asupra căpitanului Gomez:

— Oare doctorul nu s-a putut înșela? Să fie vorba de o fiară?

— Oh!

Mexicanul făcu un gest de demnitate ofensată. Dacă puneți la-ndoială valoarea doctorilor mexicani, unde am ajunge!, gândi el. Vru să spună că menționatul doctor mexican se putea mândri cu mai multe sute de avorturi practicate cu succes, în condiții de igienă care lăsau de dorit. Dar deschizând gura spuse:

— Desigur domnilor, desigur.

Ca și cum s-ar fi pus la îndoială existența lui Dumnezeu.

Scoțând un pachet de sub birou, el spuse:

— Hainele...

Henderson examină blue-jeans-ul, tricoul, slipul și pantofii de tenis. Tricoul era îmbibat de sânge și totul mirosea îngrozitor.

În fine, căpitanul Gomez scoase un obiect minuscul dintr-o cutie de carton și triumfător spuse:

— Am descoperit asta în buzunare.

Aceasta era o piatră de lună inserată într-o montură de aur. Încântător. Nu prea era genul de bijuterii care se puteau găsi asupra unui Navajo mort. Cei doi americani se priviră: este irelevant ca indiciu.

— Nici o urmă la locul descoperirii corpului?, întrebă Henderson.

Polițistul mexican făcu un gest de neputință.

— Sufla vântul duminică. O adevărată furtună. Totul a fost șters. Nisipul zbura cu cincizeci de kilometri pe oră. Corpul era acolo de mai de mult, pentru că noi am găsit nisip în părul său. Vântul a suflat până luni. Un avion a fost prins în vârtej și a căzut în Sierra Nevada, la 100 de mile spre Est. El a decolat fără a asculta sfaturile oamenilor de aici. Cei trei din avion au murit.

„Dumnezeu să aibă în pază sufletele lor".

Fiind un om credincios el se-nchină. Se-ndepărtau de subiect.

— Există pume pe aici? întrebă Henderson.

— Niciodată n-am văzut, afirmă căpitanul Gomez, nimic altceva decât coioți și pisici sălbatice.

Cei doi agenți FBI începuseră să moară de sete în acest birou fără aer condiționat. Apa din Ensinada, le provoca teamă. Robert Serling întrebă politicos:

— Puteți să ne arătați pe hartă unde ați găsit cadavrul? Noi am vrea să mergem să aruncăm o privire. Apropo, există un hotel aici?

Mexicanul se umflă în pene:

— Bineînțeles. Motelul Puerta de la Sierra, foarte bun și două sau trei mai mici.

Cei doi americani erau deja în picioare.

— În timp ce vom merge acolo, întrebă Henderson, puteți să ne arătați fișele oamenilor care au dormit aici sâmbătă și duminică?

Simplă rutină.

În sinea sa, căpitanul Gomez îi blestemă pentru că trebuia să se deplaseze sub soarele arzător și toate astea pentru un indian mort.

— Sigur, spuse el. Totul va fi gata până vă întoarceți.

* * *

Tastele teleimprimatorului alergau cu toată viteza. Stând în picioare aproape de aparat, locotenentului Henderson nu-i veni să-și creadă ochilor. Ceea ce aparatul afișa, era cu totul neașteptat:

„Paco Gimenez și Juan Dominguin sunt sosii utilizate frecvent de către doi membrii ai DSS cubaneze, Theodoro Sanchez și Ospina Perez, indivizi specializați în afara Cubei".

Urmau datele complete ale celor doi bărboși cubanezi. Henderson furnizase ordinatorului central din Washington, numele tuturor oamenilor care au înnoptat la Ensinada în timpul perioadei când Navajo fusese omorât.

Aparatului nu-i trebuiseră nici două minute ca să răspundă, și agentul FBI nu-și mai revenea. Niciodată el n-ar fi legat moartea lui Navajo de o afacere interesantă, privind securitatea statului. Evident, prezența celor doi agenți castriști putea să fie doar o simplă coincidență. Dar era tulburător.

Locotenentul Henderson abia-și revenise din surpriza cauzată de faptul că Navajo Agency, organismul federal pentru protecția navajos-ilor, îi telefonă. Ei aflaseră de deces datorită numărului cărții sale de securitate socială. Decedatul lucra la un producător de filme din Beverly Hills, Gene Shirak.

Nu mai trebuia decât să fie alertate CIA și FBI din Los Angeles. Henderson se urcă în mașina sa. În aceeași dimineață, decesul fusese anunțat de către presă, cu scopul de a-ncerca să se adune indicii. Aceasta s-ar întâmpla în jurnalele de seară.

* * *

Gene Shirak aruncă pe masă *Los Angeles Examiner* încercând să-și păstreze calmul. Reportajul ocupa o treime din prima pagină. Apărea chiar și numele angajatului său: Zuni. Nu

era nevoie să fii vrăjitor ca să-nțelegi ce s-a-ntâmplat... „Darling" Jill nu avusese curajul să se autodenunțe și a crezut că-i mai bine să facă cadavrul pierdut în Mexic.

O turbare neagră ca lava de vulcan puse stăpânire pe el.

Ridică telefonul și apăsă atât de repede pe taste, că greși numărul și trebui s-o ia de la început. Sună, fără să i se răspundă. Își privi ceasul. Era ora unsprezece. Jill probabil dormea. De altfel era mai prudent să vorbească între patru ochi.

Producătorul era atât de nervos încât trecu pe roșu la intersecția dintre Belagio Road și Sunset Boulevard, tocmai când o mașină a poliției trecea pe-acolo. Dacă polițistul n-ar fi recunoscut Rolls-ul gri, l-ar fi amendat cu cincisprezece dolari.

Cadillac-ul și Corveta roșie a lui Jill erau amândouă în garaj. Gene sări din mașină și sună la ușă. Carey, enorma femeie de serviciu, deschise. Ea surâse larg, recunoscându-l pe Gene căruia îi servise deseori micul dejun în patul stăpânei sale.

— Ce doriți, domnu' Gene? Don'șoara nu s-a trezit...

Gene o îmbrânci.

— O s-o trezesc eu. Unde-i idioata?

Negresa gânguri ceva surescitată. Excesele sexuale ale patroanei sale erau principalul ei subiect de discuție. Din când în când, ea asista ca spectatoare la orgiile lui Jill, foarte mândră că se putea amesteca cu oamenii bogați și puternici.

— Sun este încuiat domnu' Gene, spuse ea. Vă puteți duce acolo.

El trânti atât de tare ușa camerei că pereții se zguduiră. „Darling" Jill dormea însă cu fața-n jos în cearceafurile violete și nu se trezi. Gene căută pe pipăite deschizătorul electric al perdelelor. Pentru că nu-l găsea, înjură, și o trase pe tânăra femeie de un braț, aruncând-o jos din pat.

Mocheta groasă amortiză șocul. „Darling" Jill mormăi numai, dar nu se trezi complet, rămânând pe spate cu un picior încă în pat. Furios, Gene o înhăță pe Jill de păr și-o pălmui. De data asta, ea deschise ochii amețită de somnifere și marijuana. Gene se duse la ușă și strigă:

— Adu cafea tare.

Îi trebui un sfert de oră și trei cești de cafea lui Jill ca să-l recunoască. Fața sa boțită se micșoră și mai mult când Gene o interpelă cu brutalitate:

— Târfă, ai citit ziarele din dimineața aceasta?

Ea scutură din cap, cu ochii plini de spaimă. Se-ntoarse din Mexic în noaptea de duminică spre luni, după o seară agitată petrecută într-un motel din Tijuana în compania a trei vagabonzi mexicani care-i furaseră ghiulul de aur. Trebuia să-și destindă nervii după atâtea încurcături și ea nu cunoștea decât o singură metodă pentru asta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Gene se aplecă asupra ei strângându-și pumnii și cu o falsă amabilitate, o întrebă:

— Ai anunțat poliția așa cum ți-am spus?

„Darling" Jill nu răspunse. Sub cearceaful tras, simți că i se zbârlește carnea. Mai bău o gură mare de cafea fierbinte.

— Ce ți-au spus polițiștii?, insistă producătorul.

— Nu i-am anunțat, mărturisi ea dintr-o răsuflare. Nu voiam să-i facă rău lui Sun...

Gene Shirak ridică mâinile spre cer. Biată isterică! Atunci când toți bărbații din Holywood fug după Jill, ea trebuie să fie îndrăgostită de această fiară.

— Ei bine drăguța mea, te afli cu o acuzație de omor în cârcă, îi spuse el. L-au găsit pe indianul tău. Te sfătuiesc să-ți angajezi un bun avocat...

— O, nu! gemu „Darling" Jill.

În gândul său, Gene Shirak nu merse prea departe. Interogată cu severitate, tânăra femeie va mărturisi tot. Între altele, că el îi ceruse să-l ducă pe Navajo la Tijuana. Mai ales, nu trebuia ca poliția să ajungă la Jill Rickbell. Deci trebuia terorizată ca să obțină supunerea deplină.

Gene luă sticla de White Label pusă lângă pat și bău o înghițitură mare.

— Povestește-mi aventurile tale. Cel puțin să fiu la curent.

„Darling" Jill îi povesti călătoria sa la Ensinada. Gene Shirak era bolnav, și puse mâinile păroase și îngrijite pe cuvertură.

— Dacă-ai ști ce poftă am să sugrum gâtul tău de idioată, murmură el. Dacă aș fi sigur că n-aș lua decât cinci ani, aș face-o.

Ea îl privi cu ochii dilatați de groază.

— Dar, Gene de ce eşti furios? Eu sunt cea despre care este vorba, la urma urmei. De ce vroiai să-l duc pe indian în Mexic? Tu nu mi-ai explicat niciodată acest lucru.

El mormăi:

— Nu este momentul. Tu ai deja destule necazuri şi fără asta. FBI se ocupă de caz. Nu este o glumă.

„Darling" Jill deschise ochii mari speriaţi.

— Mă vor aresta?

— Sunt şanse. Asta-i mai grav decât o contravenţie la legea circulaţiei...

Tânăra femeie îşi frământă mâinile.

— O! gemu ea, nu vreau să ajung la închisoare.

Producătorul îşi contemplă unghiile. Tânăra femeie era la capătul puterilor. Ochii ei mari căprui îl fixau cu teamă.

— N-o să spun la poliţie că tu l-ai transportat pe Zuni, spuse el. Dacă mă interoghează, am să spun că a ieşit să se plimbe pe Strip. Nimeni nu te-a văzut plecând cu el. În ceea ce priveşte, tu nu l-ai văzut niciodată, chiar nu-l cunoşti. Fără mine nu pot să ajungă la tine. Şi de nebuni care au animale sălbatice, e plină California.

Spontan, „Darling" Jill îi luă mâna dreaptă şi i-o duse la buze.

— O, mulţumesc Gene, eşti formidabil. Nu voi uita niciodată.

Gene Shirak surâse cu modestie, o bătu pe coapse pe „Darling" Jill prin cearceaf şi se ridică.

— La revedere. Caută să-ţi ţii gura...

Rulând printre minunatele case din Bel Air, Gene Shirak era aproape bine dispus. Aflându-se la mare cinste la Hollywood, nu i se vor pune multe întrebări.

La intrarea în Bel Air, un poliţist salută Rolls-ul gri metalizat.

Un pic mai departe, un vechi Lincoln decapotabil opri aproape de el cu farul roşu de la Foothill Drive, condus de o brună picantă, machiată în exces, care-l privi cu un aer întrebător. Rolls-ul era încă în mers. Deodată lui Gene Shirak îi veni poftă să se amuze. Coborî geamul electric, se aplecă spre Lincoln şi strigă:

— Ridică fusta.

Bruneta ezită și încet, își ridică fusta până la burtă, descoperindu-și coapsele și un chilot înflorat.

Gene Shirak demară rapid, lăsând Lincolnul pe loc și pe fată un pic decepționată.

* * *

La numărul 1340 pe West 6-th Street, la Los Angeles era o construcție discretă și modernă cu 12 etaje, sediul FBI pentru California de Sud. La al șaselea etaj, se găsea biroul lui Jack Thomas, șef al acestui serviciu. Acesta se pregătea să citească un raport al locotenentului Henderson, după ce-a de-a doua vizită a acestuia la Ensinada. Pasionant.

„...Paco Gimenez și Juan Dominguin nu petrecuseră decât o noapte la Motelul Puerta de la Sierra, aceea dinspre sâmbătă spre duminică. În mai multe rânduri ei au întrebat dacă sunt mesaje pentru ei.

La ora șaisprezece, în ciuda lui *Santana* care sufla cu cincizeci de mile pe oră, ei au insistat să decoleze cu Piper Comanch-ul care-i adusese, pilotat de un american. O oră mai târziu, s-au prăbușit în nordul Mexicului, în apropiere de frontiera texană. Cei trei oameni au murit pe loc.

Corpul indianului fusese găsit la circa două mile, în împrejurimile motelului."

Jack Thomas puse dosarul pe masă. Toate astea erau ciudate. Nu se putea abține să nu lege moartea stranie a lui Navajo de expediția acestor castriști, cunoscuți ca membrii ai serviciilor de informații ale Cubei. Dar care să fie legătura?

Se auziră bătăi la ușă și o secretară intră aducând un telex care tocmai fusese decodat pentru Jack Thomas.

Îl luă și-l citi. Telexul venea de la „National Security Agency".

NSA. Către FBI. Cerem ca toate informațiile privind dosarul 173 să fie clasate A1. Caz interesând securitatea SUA.

Dosarul 173, era cel al lui Navajo asasinat. Clasarea A1 însemna că dosarul nu putea să mai fie consultat nici de către poliția locală, nici de cea federală. Doar FBI și agenții federali care veghează la securitatea SUA puteau să ia cunoștință.

NSA, nefiind un organism de acțiune colabora în acest gen de afaceri cu CIA sau FBI, mai bine înzestrate din punct de vedere al personalului.

Jack Thomas, scoase o bulină de hârtie roșie dintr-un sertar și o lipi pe dosar pe care-l închise într-un sertar blindat. Apoi, apăsă pe butonul interfonului:

— Trimiteți-l la mine pe Frank Madden.

Capitolul IV

Înalt, subţire, elegant, într-un costum maro, cu părul grizonat, bărbatul se ţinea foarte drept cu pălăria pe genunchi aşezat pe canapeaua albă mare din living-room. Gene Shirak se uită la el, surprins, căutând să-şi amintească dacă l-a mai întâlnit. Totuşi nici una din relaţiile sale de afaceri, n-ar fi îndrăznit să-l deranjeze în sanctuarul său din Beverly Hills fără să-i fi dat un telefon înainte.

Necunoscutul se ridică şi veni spre el surâzând.

— Gene Shirak, presupun? Doamna Shirak mi-a spus că nu veţi întârzia. Eu mă numesc Frank Madden de la FBI. Sunt bucuros să vă cunosc domnule Shirak.

În timpul acestei explicaţii, el prezentă o legitimaţie pe care imediat o puse în buzunar. Dar Gene l-ar fi crezut pe cuvânt. El se întrebă dacă confuzia lui interioară nu i se citea pe faţă.

— Aşezaţi-vă domnule Madden, reuşi să articuleze Gene Shirak. Cu ce vă pot fi de folos?

Căutând să intre imediat în miezul subiectului, omul de la FBI se aşeză pe canapea foarte destins.

—Încântătoare casă, remarcă el.

Gene merse până la bar, luă o sticlă de White Label şi reveni cu două pahare. Frank Madden acceptă whisky-ul lui Gene, îşi puse gheaţă şi zise:

—Sunt dezolat să vă deranjez, domnule Shirak, dar trebuie să verific o informaţie care nu vă priveşte decât indirect, grăbi el să adauge.

Gene se forţă să surâdă.

— La dispoziţia dumneavoastră.

În gândul său, el se ruga ca „Darling" Jill să n-aibă proasta inspiraţie să pice tocmai acum. Dacă ea ar fi apărut în acel moment pe mocheta albă în ochii poliţistului, ar fi produs o impresie proastă.

— Domnule Shirak, întrebă polițistul, dumneavoastră aveți angajat un indian Navajo, numit Zuni, în calitate de grădinar?

Se ajunsese aici. Gene își înghiți White Label-ul care i se păru deodată aspru. El nu-și recunoscu vocea când spuse:

— Da. Sau mai degrabă îl foloseam. El a dispărut fără urmă de 3-4 zile. Ce-a făcut?

— Oh! El, nimic, spuse Frank Madden, care-și contempla pantofii. Dar este mort. Probabil, mai probabil, asasinat.

Gene crezu că i se lichefiază coloana vertebrală. Noroc că Frank Madden nu-l privea.

— Dumnezeule, este oribil. Dar ce s-a întâmplat? Nu înțeleg. Era un băiat foarte blând și liniștit.

Frank Madden îi povesti pe scurt istoria lui Navajo. Gene îl întrerupse mirat de propriul său sânge rece!

— Dumneavoastră spuneți că a fost omorât de o fiară. Asta poate fi un accident.

Polițistul dădu din cap politicos dar sceptic.

— Puțin probabil. Nu există fiare de această talie în apropiere de Ensinada. În afară de aceasta, corpul aproape nu mai conținea sânge. El a fost transportat după moartea sa. Dumneavoastră înțelegeți ce s-a putut întâmpla?

Gene scutură din cap.

— Eu l-am văzut sâmbătă seara pentru ultima dată. Duminică, am vrut să-l iau la Palm Springs cu mine și nu l-am găsit. Apoi, n-a mai reapărut. De altfel, mă pregăteam să-i fac o vizită șerifului.

Cu disperare, el se întrebă ce știa poliția. În fiecare clipă, Shirak se aștepta ca omul FBI-ului să pronunțe numele lui Jill. El decise să ia taurul de coarne.

— Dumneavoastră n-aveți nici o pistă?

Frank Madden ridică din umeri dezolat.

— Nici una. Noi nu știm nici măcar unde a fost omorât, nici de ce, nici în ce împrejurări. Vizita pe care v-o fac este de pură rutină.

Părea sincer. Producătorul se simți mai liniștit. La urma urmei, el nu avea nimic să-și reproșeze.

— Eu aș vrea să vă ajut, se oferi el, dar nu văd cum. Singurul prieten pe care mortul îl avea în oraș este un alt Navajo. Acesta locuiește aproape de Laurel Canon.

— L-am interogat, spuse Frank Madden. Fără rezultat. El nu știe nimic.

Bău o gură de whisky și întrebă cu voce egală:

— Cumva aveți în anturajul dumneavoastră vreo persoană care să posede animale sălbatice, capabile să ucidă?

Gene închise ochii. Putea invoca oricând un lapsus.

— Nu-mi amintesc pe moment. Trebuie să reflectez la aceasta... S-o întreb și pe soția mea.

Frank Madden se ridică și-l opri pe Gene Shirak cu un gest amabil:

— Oh! Nu o deranjați pe doamna Shirak pentru asta. Dacă vă amintiți ceva puteți să-mi telefonați. Aveți cartea mea de vizită.

Automat, Gene Shirak o băgă în buzunarul cămășii sale orange, apoi îl conduse pe polițist, strângându-și viguros mâna.

În momentul în care își punea pălăria, Frank Madden remarcă cu un ton distrat:

— Cine v-a dat ideea să angajați un Navajo în serviciul dumneavoastră? Mi se pare foarte original.

Luat prin surprindere Gene Shirak bâlbâi:

— Oh! o fantezie. Pentru a-mi amuza prietenii. El a lucrat într-unul din filmele mele.

Deja Frank Madden, se urcase în Impala sa verde.

* * *

Joyce era pe marginea piscinei, când Gene Shirak, veni s-o caute. Ea fuma nervoasă.

— Cine era ăsta?

Gene luă un aer degajat.

— Un agent al FBI.

— Al FBI! Ea repetă cele trei litere cu voce joasă și cu o oarecare teamă. Strivindu-și țigara, veni spre soțul ei.

— Gene...

El își ridică umerii agasat.

— Nu fi stupidă Joyce. Nu am nimic să-mi reproșezi. Simplu, Navajo al nostru a fost omorât într-un loc oarecare din Mexic și ei anchetează cazul. Asta-i tot.

El îi repetă istoria lui Zuni. Joyce îl asculta cu un aer straniu. În final, ea se întoarse și intră în casă.

Furios, Gene traversă grădina și intră în biroul său situat într-un mic bungalow. Rămas singur, își luă capul între mâini și încercă să-și regăsească calmul.

Lui îi era mai multă frică decât lui Joyce. Dar nimeni nu trebuia să știe cu nici un preț.

* * *

Frank Madden trase un fum din țigareta sa și spuse:

— Acest Shirak, știe ceva, sunt sigur. Tremura de când m-am dus să-l văd. Va fi greu să-l fac să vorbească.

Jack Thomas, mâzgălea sugativa.

— Ce-l poate îndemna pe un tip ca Shirak, cu toată averea sa, să se amestece cu cubanezii ăștia pentru a răpi un Navajo. Asta pare neverosimil.

După o jumătate de oră, cei doi agenți FBI puneau la punct detaliile afacerii, înainte de a trimite un raport la Washington. Din păcate, nu apăruse nimic nou.

— Va trebui timp pentru a ne infiltra în mediul în care trăiește Shirak, sugeră Frank Madden. Sunt sigur că ne vom alege cu ceva...

Jack Thomas îl privi cu ironie.

— Te angajezi voluntar? Nu este nimic mai de nepătruns decât lumea milionarilor din Beverly Hills. Vă vor vedea venind, de la un kilometru. Aceștia nu sunt cerșetori. Sunt rechini. Aceasta va dura ani de zile și va costa milioane.

Frank Madden privea gânditor vârful țigării sale.

— Și totuși, eu cred că cheia morții acestui Navajo, se află aici la Los Angeles.

Jack Thomas oftă:

— Nu putem să ne permitem să lucrăm după ureche. NSA susține că este o afacere de primă importanță, atât de secretă, încât nu vrea să ne comunice nouă de ce ar fi cubanezii interesați de un Navajo. Prietenilor noștri din divizia Planuri, li se vor umple inimile de bucurie. Nu trebuie decât să așteptăm ca *Remparts*[1] să afle că domnii de la CIA, operează pe teritoriul prea iubitei noastre Californii... Ei vor vorbi despre gestapou și tot ceea ce urmează...

Frank Madden își urmărea gândurile sale.

---

1. Revistă publicată la San Francisco, cu puternic accent antiguvernamental (n.a.)

— Și dacă totul ar fi un simplu accident? sugeră el. Sunt atâția bogătași în acest stat care au animale sălbatice. Ar fi putut fi atacat de unul din acestea.

Superiorul său ierarhic scutură capul:

— Dumneavoastră nu cunoașteți acești oameni. Gene Shirak, cu relațiile pe care le are, ar putea înăbuși o afacere și mai mare ca aceasta. Dacă ar fi fost un simplu accident, afacerea nu ar fi ajuns niciodată până la noi. Șeriful din Beverly Hills ar fi primit un cec mare pentru lucrările sale și un judecător, prietenul său, ar fi emis o dispoziție de urmărire în 5 minute.

— Este dezgustător, zise Frank Madden.

Jack Thomas ridică din umeri.

— Nu se poate schimba lumea. Credeți-mă, dacă lui Gene Shirak îi e frică, atunci el are motive serioase să se teamă.

Telefonul sună și Jack Thomas îl ridică. Frank Madden nu auzea conversația, dar văzu fața superiorului său încruntându-se. El răspundea monosilabic interlocutorului său și sfârși prin a închide telefonul.

— Dragul meu, spuse el ironic, CIA crede că dumneavoastră aveți nevoie de concediu. La telefon a fost prietenul nostru Albert Mann de la „Domestic Operations Division" Știți bine. Serviciul fantomă... El se lansează pe pistă. Se pare că în Piper Comanche distrus, s-a găsit un plan de zbor pentru Cuba. Acum ei sunt ca nebuni...

Frank Madden, ridică din umeri:

— Vom vedea dacă vor fi atât de tari...

— Ei, ei, conchise Jack Thomas, îți vei face debutul în viața mondenă altădată... Nu te întrista.

Capitolul V

— Puneţi-vă centurile de siguranţă.

Văzând că se aprinde becul deasupra capului lui Malko, Helga, zvelta stewardesă, veni cu delicateţe şi luă cupa de şampanie avertizându-l:

— Traversăm o zonă de turbulenţe. O furtună magnetică. Riscăm să fim scuturaţi...

Malko urmări silueta Helgăi, care dispăru în cockpit. Gambele lungi, pieptul obraznic, o faţă fină şi ochii mari cenuşii. Era tot ceea ce lui îi plăcea. Era unul din motivele pentru care călătorea des cu Scandinavian Airlines. Toate companiile aeriene au aceleaşi avioane şi aceleaşi preţuri, dar unele au câte ceva în plus, cum ar fi ochii cenuşii ai Helgăi sau şampania glacé Krug pe care el o bea practic fără întrerupere, de la plecarea din Copenhaga. Ospitalitatea scandinavă nu se dezminţea niciodată pe avioanele celor de la Scandinavian Airlines. Malko era sensibil la acea ambianţă de confort într-o lume în care totul este stereotip.

Sub avionul Super DC-8 al Companiei Scandinavian, Pacificul era gri şi agitat. Timp neobişnuit pentru California. Ei plecaseră din Copenhaga pe un soare arzător. Aripile avionului fremătară sub rafalele vântului, dar Malko se simţea perfect liniştit.

Trei dintre vecinii lui Malko erau japonezi. La Copenhaga ei transbordaseră direct din „Transasian-Express" – zborul direct Bangkok-Copenhaga al Scandinavian-Airlines, în Super DC-8 pe ruta spre Seattle şi Los Angeles. Era cel mai scurt şi rapid mijloc pentru a traversa tot Pacificul.

— Ne cerem scuze, se auzi la radioul de la bord, dar, din cauza unei furtuni magnetice suntem obligaţi să amânăm sosirea noastră la Los Angeles cu circa 30 de minute.

Helga reapăru cu o cupă de şampanie în mână. Ochii aurii ai lui Malko se făcură mai tandri, dar ea ignoră invitaţia. Decepţionat, el se adânci în *New York Herald Tribune*. Se anunţa deja viitorul zbor al lui Apollo 11 spre lună.

Malko rămase gânditor. El ştia că acele zboruri care se desfăşurau în aparenţă atât de bine, cereau devotamentul a mii de obscuri colaboratori. Ca el, spre exemplu.

Cum ar fi putut da de bănuit Alteţea Sa Serenisimă prinţul Malko Linge, cavaler al Ordinului Serafimilor, margraf de Basse-Lusace, maestru al Ordinului Toison d'or, Cavaler de drept de L'Aigle noir, conte al Sfântului-Imperiu roman, landgraf de Kletgaus, cavaler de onoare şi devoţiune al Ordinului suveran de Malta, proprietar al unui castel istoric în hotarele Austro-Ungariei, că este o armă de lux dar foarte eficace pentru Central Intelligence Agency, sau CIA?

Un spion.

Dar acesta este un cuvânt pe care oamenii de la „informaţii" îl detestă. În mod special şefii CIA, aproape toţi foşti în *OSS*[1] pe care gurile rele din Washington îi numesc „Oh, So Social" [2]. Titlurile lui Malko îi impresionau mult.

Stranie meserie.

Odată în plus, Malko călătorea cu avionul în interesul CIA.

Semnalul luminos se stinse. Acum avionul aluneca fără zdruncinături cu 960/oră. Confortabil instalat în fotoliul său moale, Malko se întreba de ce CIA la smuls, încă o dată, din comoditatea castelului său. Unsprezece ore de zbor de la Copenhaga. El trecea de fiecare dată prin Danemarca, din cauza argintăriei, a minunatelor porţelanuri şi a confortului Companiei Scandinavian.

În plus, călătorind sub iniţialele SAS, el avea impresia că este pe pământurile sale... Amicii săi americani prescurtaseră titlurile sale în acele trei iniţiale, fapt care i-ar fi putut face pe strămoşii săi să se răsucească în morminte.

Helga îi aduse meniul. Ultimul prânz *european* înaintea apariţiei bucătăriei americane. Noroc că Scandinavian era afiliată la Reţeaua Rotisorilor, cea mai veche societate gastronomică din lume.

---

1. Office of Special Service (n.a.)

2 . Vai, cât de social (n.t.)

Zece minute mai târziu, Malko întindea mica linguriţă de caviar pe o felie de pâine prăjită cu unt. Apoi mâncă langusta, stropită cu o sticlă de trei sferturi de Laffite-Rothschild şi reveni la şampanie pentru desert. O euforie plăcută îl invadă. Îi plăcea luxul, confortul şi ospitalitatea din avioanele companiilor Scandinave.

Un pic mai târziu, Helga îi aduse, pentru a-şi răcori faţa, un şervet îmbibat cu apă de colonie. Avionul DC-8 al Companiei Scandinavian cobora lent spre Los Angeles. Malko era intrigat. De obicei FBI era cel care soluţiona problemele de securitate pe teritoriul SUA.

Bineînţeles, CIA se implantase „clandestin" în cea mai mare parte a oraşelor şi avea un departament special însărcinat cu activitatea americanilor: „Domestic Operations Division". Centrul se găsea aproape de Casa Albă la Washington, 1750 Pennsylvania Avenue. Acest organism care nu avea existenţă legală se ascundea sub titlul ciudat de „US Army, Joint Operation Groups".

Evident nici o unitate cu acest nume nu exista în armata SUA. Totuşi sub ordinele sale călătorea Malko la Los Angeles.

Roţile avionului atinseră solul cu blândeţea unui sărut kiss-landing. Vecinul lui Malko, adormit, nu şi-a dat seama că au ajuns. La urma urmei, nici n-au ştiut când a trecut timpul; şampania, prânzul somptuos, filmul şi încântătoarele stewardese, au făcut ca timpul să treacă repede.

— Tocmai am aterizat la Los Angeles, International Airport, anunţă vocea proaspătă a Helgăi. Este ora 17.20, ora locală. Scandinavian Airlines vă doreşte un sejur plăcut în California...

Malko coborî printre primii cu diplomatul său în mână. În ciuda zborului lung, el se simţea în formă. De regulă, ducea în fundul dublu al diplomatului său negru, un pistolet extraplat, dăruit în urmă cu câţiva ani de către *patronul său* David Wise; o mică minune fabricată în atelierele secrete ale CIA, putând fi purtată sub smoking fără a da aerul unui vagabond.

De această dată, nu o luase cu el. Los Angeles nu era Bagdad sau Mexico.

Îşi ridică ochelarii. Ochii săi aurii erau un excelent semn de recunoaştere – incomod într-o meserie unde câteodată trebuie să treci neobservat. Un om cu părul foarte scurt, înalt, cu faţa rotundă şi banală se apropie imediat de el.

— SAS? Eu sunt Albert Mann. Sper că aţi călătorit bine.

Pontiac-ul gri rula cuminte pe San Diego Freeway cu 65 km pe oră, viteza legală admisă. De fiecare parte, casele plate se aliniau cu miile. Culver City, Jefferson City, Airport Village, Inglevood, toată periferia tristă a Los Angeles-ului.

Un mare panou verde anunţă: *Sunset Boulevard – 1/2 mille.* Albert Mann puse în funcţie sirena şi o luă pe culoarul din dreapta. Malko surâse:

— M-aţi invitat să vizitez Hollywood-ul?

Până atunci ei nu schimbaseră nici trei cuvinte.

— Ne oprim la Beverly Hills Hotel, spuse Albert Mann. V-am reţinut un bungalow.

— Pot să ştiu de ce sunt aici? întrebă Malko, pe când Pontiac-ul parcurgea serpentinele pe Sunset Boulevard, care se întindea de-a lungul *UCLA*[1].

— Pentru a face cunoştinţă cu oameni agreabili, explică Albert Mann, enigmatic.

— Ce oameni trebuie să întâlnesc?

Sunset Boulevard se lărgea. Acum, vilele ca-n poveşti se înşirau pe o parte şi pe alta.

Ei trecură prin faţa casei rose-bombon a lui Jayne Mansfield, la marginea Bel Air-ului.

Albert Mann oftă:

— Va trebui să vă introducem într-un mediu total inaccesibil agenţilor clasici. Acesta-i motivul pentru care apelăm la dumneavoastră. Cel al lui *Crazy Hollywood* [2] , producători, vedete, miliardari care se droghează, fac sex, şi-şi beau litrul lor de whisky zilnic (se uită la Malko cu coada ochiului). Dacă mă gândesc la reputaţia dumneavoastră, asta n-ar trebui să vă displacă.

Pontiac-ul alunecă fără zgomot printre şirurile de cocotieri. Malko surâse:

— Unde sunt spionii?

Omul de la CIA scutură din cap:

---

1. Univercity Center of Los Angeles (n.a.)
2. O lume nebună, nebună (n.a.)

— Este o istorie serioasă. Altfel, nu v-am fi făcut să veniți din Europa. Iată despre ce este vorba...

Malko asculta uluit.

— Dar ce vor să facă cubanezii dintr-un Navajo?

Fața lui Albert Mann se crispă.

— Nu sunt autorizat să vă spun. Este o informație clasată.

Ei ajunseră la Beverly Hills Hotel. O clădire roz, excesiv ornată, pierdută între cocotieri verzi. Un adevărat vis halucinant. Te înfundai în mocheta verde până la glezne. Pereții erau de asemenea verzi, decorați cu frunze imense de aceeași culoare. Nu lipseau decât șopârlele adevărate, pentru a transforma culoarele în foarte frumoase jungle tropicale. Albert Mann, reținuse pentru Malko unul din micile bungalow-uri din fundul grădinii. Două camere și o baie pentru 100 de dolari pe zi. În momentul când îi aduseră bagajele lui Malko, Albert Mann scoase o fotografie din buzunar și o întinse acestuia.

— Iată omul cu care trebuie să vă împrieteniți.

— Dar acesta este Gene Shirak, producătorul, spuse Malko. De când lucrează miliardarii pentru ruși?

Prudent, omul de la CIA îl corectă:

— Noi nu spunem că el lucrează pentru ruși. Shirak are *clean security record* [1] de când este în țara noastră. Douăzeci și nouă de ani se împlinesc în acest an. Dar el n-a fost mereu american. Gene Shirak s-a născut în Ungaria.

— Și ce așteptați dumneavoastră de la mine?

Albert Mann se așeză pe pat.

— Ca dumneavoastră să deveniți prieten cu Gene Shirak pentru a descoperi ceea ce se urzește. Apropo, noi am descoperit asta asupra cadavrului lui Navajo. Asta ar putea fi un semn de recunoaștere sau un cadou. Luați-l.

El îi dădu lui Malko piatra prețioasă fixată în minuscula montură de aur.

Malko examină strania bijuterie. Deși, în general, nu-l mai mirau situațiile bizare, aceasta depășea tot ceea ce văzuse până acum. În fine, asta e mai tare decât închisorile de la Bagdad. El băgă în buzunar piatra prețioasă și începu să-și despacheteze cele trei valize, să desfacă eternele garnituri din

---

1. Dosar de securitate curat (n.a.)

alpaga pentru a le întinde cu grijă, apoi instală fotografia panoramică a castelului său pe toaletă. Albert Mann privea acest ritual, serios ca un popă. Malko se întrebă deodată dacă prietenii săi de la CIA nu se pregăteau să-i joace o mare farsă.

Malko desfăcu o cămașă de voal. El își frământa mintea; nu vedea care este legătura dintre un Navajo și securitatea SUA. Indienii Navajos erau tribul cel mai numeros din SUA și trăiau la nord de Arizona, pașnici și săraci.

Doar dacă n-au pus la cale un complot pentru a recuceri pământurile strămoșilor lor. Dar era o ipoteză prea neserioasă pentru a explica insistența CIA de a-l băga în acest dezmăț.

— Dumneavoastră ați fumat până acum marijuana? întrebă liniștit Albert Mann.

Malko trebui să mărturisească spre rușinea sa, că nu. Omul de la CIA scoase un pachet de Marlboro din buzunar și-l aruncă pe pat.

— Antrenați-vă.... Începeți cu două sau trei țigarete deodată, ca să vedeți ce efect vă produce. Țineți, luați și asta!

Asta erau pilule verzi într-o cutie transparentă. Malko le privi cu dispreț.

— Alt drog?

— Nu. Un antidot pentru alcool. Asta vă permite să vă păstrați capul limpede.

— Dumneavoastră nu aveți afrodiziace? întrebă Malko fără să râdă. Pentru ca panoplia mea să fie completă.

Albert Mann, îi dădu lui Malko un cartonaș maro, de talia unei cărți de vizită.

— Iată carnetul dumneavoastră de membru la *Factory*. Nu-l pierdeți. Ne-a costat o mie de dolari, preciză el.

Apoi scoase din buzunar un Colt 38 cu țeava de două degete și o cutie de cartușe.

Malko inspectă arma și constată că n-are nici un număr de serie. Categoric CIA se-ngrijea de toate detaliile.

— Credeți că voi avea nevoie de asta aici?

Americanul ridică din umeri:

— Dacă presupunerea noastră este îndreptățită, veți avea aici sau poate în altă parte.

Înveselit, Malko contempla panoplia întinsă pe pat. Dacă toți clienții Beverly Hills-ului ar avea atâtea.

— Nu cred că cu aceasta, voi reuși să mă împrietenesc cu domnul Gene Shirak, oftă el.

Surâsul rece reapăru pe buzele lui Albert Mann.

— Ne-am gândit și noi la asta. Veți avea o colaboratoare. Aceasta vă va fi de mare ajutor pentru a lega cunoștiința cu Gene Shirak.

— Ah?

Nu prea era obiceiul la CIA de a angaja Mata Hari.

Albert Mann se ridică și deschise ușa celei de-a doua camere a bungalow-ului.

— V-o prezint pe miss Daphné La Salle, spuse el.

* * *

Sunt spectacole ca marea înfuriată sau un ciclon tropical care-ți taie răsuflarea și te lasă mut. Daphné La Salle aparținea aceleiași categorii de fenomene. Malko, total surprins, reuși într-un gest de galanterie să se încline în fața fabuloasei apariții.

Judecând după mirosul ce invadase încăperea, ea cumpăra parfum cu cisterna. Puținele insecte cruțate prin instalația de aer condiționat, căzură înțepenite, moarte.

Daphné La Salle părea recent coborâtă dintr-o pagină din *Playboy Magazine*. Pieptul fabulos țintea drept spre Malko, ca spre a-i vorbi. Ori era un truc, ori era o minune a naturii. Bineînțeles, că nu purta sutien sub tricoul de marinar.

Fusta roz nu ascundea decât niște zeci de centimetri de gambe interminabile și niște coapse rotunde și bronzate.

Privirea lui Malko urcă până la față. Un desen de Varga. Gura cărnoasă după dorință, niște ochi imenși verzi ușor migdalați și cascade de păr roșcat; cu atât de mult negru în jurul ochilor cât pentru a picta un tablou.

Daphné La Salle se mișca și podeaua părea că se ondulează. Datorită tocurilor sale de cincisprezece centimetri, ea îl întrecea pe Malko. Ea surâse și întinse mâna spunând:

— Bună ziua.

Vocea sa l-ar fi făcut pe cardinalul Spellmann să-și arunce sutana. Joasă, aspră și intimă, exact vocea lui Jackie Kennedy. Mâna sa o ținea pe a lui Malko, precum o caracatiță parfumată. Consimți în sfârșit să-i dea drumul, lăsându-i mâna lui Malko îmbibată în parfum cât pentru o săptămână.

Malko avea poftă să se ciupească. Asta nu este posibil. Daphné La Salle era un desen, ea nu exista.

— Cum vi se pare colaboratoarea dumneavoastră? întrebă șoptit Albert Mann.

Ceea ce gândea Malko ar fi șocat urechile unei femei oneste. Prefera să-i lase beneficiul îndoielii Daphnéi La Salle. Cu condiția să nu o lase să iasă din pat, era o companie perfectă pentru vacanță.

— Eu o găsesc extraordinară, spuse el cu sinceritate. Sper că ne vom înțelege bine.

Albert Mann își reluă aerul său serios:

— Miss La Salle este exact tipul de femeie care-i place la nebunie lui Gene Shirak. Noi am ales-o din cauza aceasta.

Indiferentă, Daphné se ridică, se ondulă până la frigider, îl deschise, scoase o sticlă de White Label, goli într-un pahar un sfert și-l dădu pe gât.

— Miss La Salle rezistă de asemenea la alcool, preciză Albert Mann.

Categoric, Daphné avea toate calitățile pentru a-l face fericit pe un bărbat...

— Cred că vă veți înțelege perfect, zise Albert Mann fără nici un fel de ironie. Amândoi formați un foarte bun cuplu...

Malko se cutremură la gândul de a fi întâlnit de unul din egalii săi în compania acestei ființe terifiante. Era greu uneori pentru el să-și câștige banul. Albert Mann era deja cu mâna pe mânerul ușii.

— Eu vă las, spuse el cu ușurința unei codoașe.

Malko îl abordă pe alee speriat:

— Ce-i asta?

Albert Mann se umflă în pene:

— Atât de șocantă, nu-i așa? Noi am găsit-o angajată într-o mare companie care o folosea cu luna, în calitate de animatoare pentru a distra clienții bogați. Ea nu știe exact pentru cine lucrează. Îi este indiferent ce i se întâmplă atât timp cât este plătită.

Ei ajunseseră la polo-room. Albert Mann se opri:

— Încă un lucru. Dumneavoastră sunteți unul din acei tipi de la Dolce Vita, europeni blazați. Daphné este ultimul dumneavoastră capriciu. Ați întâlnit-o la New York. Iată ceea ce este de extrem de important. În continuare trebuie să vă descurcați.

Când Malko se depărtă de angajatul CIA, ingeniozitatea americanilor crescuse în ochii săi.

* * *

Daphné La Salle era întinsă pe patul imens, îmbrăcată într-un slip mov, microscopic, cu sânii îndreptați spre plafon, într-o moleșeală totală. Malko se opri în prag, cu suflarea tăiată. Nu mai întâlnise încă o asemenea femeie.

— Salut, spuse ea. Sper că ne vom înțelege bine. Vino lângă mine.

Malko ascultă. Cu drăgălășenie, Daphné îi desfăcu cravata și primii butoni de la cămașă, apoi își trecu mâna lungă pe piept. Vocea sa voalată, îl aruncă pe Malko în abisul reflexiilor.

— Ce-ar fi dacă ne-am uita la *late, late, show*, murmură ea. Eu ador televizorul.

— De ce nu... zise Malko.

— Mișto! presimt că vom fi prieteni.

Daphné începu să mânuiască cu febrilitate telecomanda televizorului până când găsi western-ul visurilor sale pe canalul șapte.

Cu un oftat, ea își rezemă capul ei roșcovan de pieptul lui Malko.

Ea reveni la viață după ultimul foc de pistolet tras pe ecran, se întinse cu o mare senzualitate și veni să se lipească de Malko, care la rândul său se dezbrăcase. Privirea sa căzu asupra inelului cu sigiliu a lui Malko și ochii săi dintr-o dată luciră. Ea luă bijuteria între degete și o examină:

— Este *groovy*[1], zise ea, de unde ați cumpărat-o? Ador bijuteriile.

Malko trebui să explice ce înseamnă stemele. Daphné nu cunoștea decât blazonul Cadillac-ului. Când Malko îi vorbi despre titlul său, ea avu o izbucnire de bucurie.

— Eu credeam că toți prinții sunt bătrâni, murmură ea. Și că poartă ghete albe și mustăți mari...

Pentru Daphné, istoria se oprise la împăratul Frantz-Joseph.

---

1. Mișto, în argou hippie (n.a.)

— Eu n-am cunoscut niciodată un prinț, în afară de un mexican, dar nu cred că el era prinț adevărat.

Ochii săi mari și verzi se închiseră ușor. Malko văzu apropiindu-se gura mare cărnoasă și plonjă într-un abis de voluptate, în timp ce Daphné îi aplica un sărut de VIP.

Deodată el simți strânsoarea slăbind, apoi Daphné îl respinse ferm și se așeză pe pat. Frumoasele sale buze erau bosumflate.

— Asta nu se potrivește, spuse ea. Eu credeam că un prinț va fi altfel. Dar văd că-i la fel ca întotdeauna.

Malko nu mai înțelegea nimic.

— Dumneavoastră nu faceți niciodată dragoste?

Ea dădu din cap afirmativ.

— O! da, dar mereu din obligație. Dacă o fac pentru nimic, îmi spun că asta ar putea să-mi dăuneze. Asta mă-nfurie și mă deprimă... Ar trebui poate, să mă consulte un psihiatru.

— Asta nu-i chiar lipsit de sens, spuse prudent Malko. Deodată vocea ei deveni și mai catifelată:

— Trucul ar fi ca dumneavoastră să-mi dați ceva, cincizeci sau o sută de dolari.

Malko își simți dorințele potolindu-se dintr-o dată. Aceasta era un automat de înghițit monede. I se părea deprimantă.

— Când vom reuși ceea ce avem de făcut, spuse el evaziv. În această seară sunt un pic obosit. Am zburat timp de 13 ore.

Daphné își zbârli părul.

— Bine, mă duc să mă demachez și vom dormi. Mâine avem treabă, dar mi-ar plăcea să-ncerc cu dumneavoastră într-o zi...

Un sfert de oră mai târziu dormeau liniștiți, fiecare în patul său. Daphné, strângea cu tandrețe în mână telecomanda TV.

Capitolul VI

Gene Șhirak se trezi într-o tresărire bruscă. Era lac de sudoare. Mereu același coșmar îl urmărea de câtva timp. Se făcea că se cufundă într-o materie vâscoasă roșiatică fără să poată împiedica acest lucru. Întocmai ca nisipurile mișcătoare imaginate de Salvador Dali. Lumea exterioară nu era decât un zid ostil și suplu care se închidea încet în jurul său Producătorul respiră adânc și își șterse fruntea umedă.

Soția sa Joyce, dormea pe burtă, pe cealaltă latură a patului imens. Gene se sculă, cât putu de încet, se îmbrăcă cu un halat de casă din mătase albastră și ieși. Living-room-ul era încă luminat. Aproape mașinal luă o sticlă de Chivas Rega care stătea pe bar și își turnă într-un pahar mare o porție zdravănă. Ezită înainte s-o înghită. În ultimul timp bea can mult. Poate asta era cauza coșmarului. O sticlă de whisky pe zi, fără a pune la socoteală Manhattan-urile și șampania Deodată, simți nevoia de aer proaspăt. Acesta liniștea ghear care-i tortura pieptul. Ușa glisantă culisă fără zgomot și ieși în grădina pustie luminată a giorno. Un vânt răcoros agita frunzel cocotierilor deasupra lui Gene Shirak. *Santana* – cum numeau încă indienii – vântul din nord care mătura deșertu Californiei declanșa furtuni teribile de nisip, dar aici nu s simțea decât o briză ușoară și agreabilă.

Gene Shirak, inspiră profund și-și ridică ochii spre cer înstelat. Apoi își îmbrățișă domeniul său. Mândria înlătură p moment angoasa.

Puțini oameni se situau la nivelul lui Gene Shirak. Vila s era una dintre cele mai frumoase din Beverly Hills, una dintr

cele mai bine situate, la cincizeci de metri de Beverly Hills Hotel, unde lua el dejunul în fiecare zi.

Toate comunicările lui telefonice erau filtrate de un *answering service* zelos. Doar prietenii săi cei mai intimi puteau să-l cheme direct. La cea mai mică alarmă nu trebuia decât să ridice telefonul și polițiștii din Beverly Hills ar fi venit aici în câteva secunde, gata să-l perturbe pe Gene Shirak și bucuriile sale. O armată de avocați gândeau pentru el, se agitau pentru el, semnau pentru el.

Lui nu-i rămânea decât să aibă o idee din când în când care să fie primită precum Messia și care să se transforme conform alchimiei hollywoodiene într-o grămadă de dolari.

Chiar dacă Gene s-ar opri din activitate, el ar putea trăi fastuos tot restul zilelor. În calitate de producător de film independent, el a câștigat deja câteva milioane de dolari, ceea ce îi permitea să își ofere fanteziile cele mai costisitoare. Un aparat de făcut valuri pentru piscină; un Lincoln Mark III echipat cu televiziune color pentru aniversarea soției sale și un Rolls gri metalizat pentru el, fără să mai vorbim de cele șaptezeci și cinci de costume și cămăși pe care nu le îmbrăca decât odată și starletele pe care le consuma pe un colț al biroului său futurist din Sunset Boulevard, foarte bucuroase că sunt băgate în seamă de marele Gene Shirak.

El reușise, și când reușești la Hollywood reușești cu adevărat. Se acumulează atâta putere și bani, că nimic nu te mai poate clinti.

Numai că, iată, Gene Shirak nu exista și nu a existat niciodată. Era laguna misterioasă și secretă. Era viciul ireparabil care putea mătura totul de la o zi la alta.

Cu douăzeci și nouă de ani în urmă, un om tânăr, blond, slab și prost îmbrăcat, cu ochii albaștrii, cu mâini puternice de muncitor, stătea la coadă în fața funcționarilor de la Imigrări din Ellis Island. Când îi veni rândul prezentă mândru viza sa de imigrare și își declină identitatea: Gene Shirak, sudor în arc voltaic de naționalitate maghiară, venind dintr-un lagăr de persoane strămutate din Austria.

Funcționarul de la imigrări, înainte să-i elibereze viza definitivă, îl pusese să jure pe biblie că declarațiile sale sunt riguros exacte. Formalitate banală, dar indispensabilă. Omul

care spunea că se cheamă Gene Shirak jurase și pătrunsese pe teritoriul american. Funcționarul blazat care deja întindea biblia următorului, nici nu bănuia că îl ajutase să pătrundă în SUA pe un agent al serviciilor de informații sovietice. CIA nu exista încă și URSS era încă aliatul care ajutase la strivirea Germaniei naziste. Numai că, rușii își luau deja măsurile de siguranță. Lagărele de persoane strămutate erau împănate cu oameni ca Gene Shirak.

Acesta, care se numea de fapt Anton Dorak, membru al Partidului Comunist Ungar din 1944, lucrase ca mărunt funcționar al GRU[1] până în 1946. Cu un an mai devreme, superiorii săi îl înscriseseră din oficiu la un curs de engleză.

După aceea el urmă un curs de două luni de sudură în arc voltaic. În fine el fu convocat în biroul colonelului comandant al secției străinătate.

— Anton Dorak, i se spuse, începând de azi vă numiți Gene Shirak. Iată documentele dumneavoastră.

Adevăratul Gene Shirak fusese împușcat de nemți în 1945. Nu avea altă rudă decât pe Anton Dorak. Acesta primise instrucțiuni să intre legal în SUA ca imigrant, să se dea la fund acolo și să dea un semn de viață câteva luni mai târziu prin intermediul unei filiere sigure ale cărei puncte de contact le cunoștea.

După asta vor vedea. Rușii trimiteau astfel mii de agenți, știind că cea mai mare parte vor fi reperați de FBI, dar că unii vor trece prin ochiurile plasei.

Gene Shirak izbutise să treacă chiar foarte bine de plasa FBI.

Imigrația îi asigurase o slujbă la Detroit, la Ford. Timp de opt luni, el sudase caroserii, trăind modest într-o casă dărăpănată dar familiarizându-se cu viața americană. Primele săptămâni a trăit cu frica de a fi arestat, dar asta a trecut repede.

El își depusese cererea de naturalizare și schimbase locul de muncă, pentru a câștiga mai mult. Puțin câte puțin uită de GRU și de surescitarea pe care această misiune de încredere i-o cauzase. El visa dolari. După un an el ar fi trebuit să dea un

---

1. Organele de securitate din Ungaria (n.t.)

semn de viaţă agentului său de contact. El ezită mult timp, un pic speriat. Îi era teamă ca sovieticii să nu-l găsească uşor.

În fine, după o săptămână de reflexie, îşi încasă leafa, plăti chiria şi se postă la marginea şoselei 66 care ducea spre vest. După două ore un camion îl luă la bord. Gene Shirak se hotărâse să spună adio GRU şi Ungaria şi să se înfunde în imensa Americă. Spoiala sa comunistă nu rezistase ispitelor dolarului.

Două luni mai târziu era chelner la cafeneaua din Warner Bross. Timp de doi ani nu reuşise să urce pe scara socială. Pregătirea sa de mic funcţionar al GRU nu-l ajuta mult. Dar Gene Shirak se hotărî să reuşească şi pândea cea mai mică ocazie.

Doar în rarele sale momente de descurajare se gândea să dea un semn de viaţă foştilor săi prieteni. El îşi făcuse acum alţi prieteni: lucrătorii de la studiouri, actorii pe care-i servea la masă, o tânără chelneriţă cu aer mexican, Joyce, devenită amanta sa.

Într-o zi, Gene Shirak se prezentă cu un manuscris sub braţ, în birourile unuia dintre directorii pe care-i servea în fiecare zi la cantina personalului. Era o istorie reuşită. A fost ascultat. Cu atât mai mult cu cât Gene nu se limita doar la a furniza ideea. El le vorbise câtorva actori dintre prietenii săi şi deţinuse din partea lor un acord de principiu.

El aducea un package complet cu tot ceea ce trebuia pentru a pune un film în lucru. Directorul de la Warner oferise zece mii de dolari, o sumă imensă pentru vremea aceea. Gene i-a râs în nas ameninţându-l că se duce la Universal unde duc lipsă de idei. El nu vrea altceva decât să producă filmul el însuşi fără salariu, cu doar 15% din încasările brute.

După două săptămâni de tocmeli de formă, Warner Bross capitulă în faţa acestui chelner cu dinţi mari.

Dintr-o dată, Gene Shirak se pomeni într-un birou climatizat, cu două secretare, şase telefoane şi cu drept de decontare de cheltuieli nelimitate.

În prima săptămână se culcase cu cele două secretare. La început separat, apoi cu amândouă în acelaşi timp. El recruta prostituate pe 8 dolari din Burbank.

La sfârşitul primei luni o concediase pe prima care pretindea că este gravidă cu el, cu o pereche de palme ca gratificaţie pentru că-l ameninţase că se va plânge la marele patron de la Warner.

Cam în aceeaşi perioadă afişase un anunţ în biroul său în care anunţa că nu va fi niciodată acolo pentru un anume Melvin Grosky – scriitorul sărac care-i dăduse manuscrisul, deoarece cunoştea lumea filmului. În continuare cariera lui Gene s-a derulat cu o rigoare hollywoodiană. Talentul său de a aproviziona cu fete tinere şi proaspete pe marele patron al studiourilor pe care Parkinsonul său, îl împiedica să le recruteze el însuşi, îl transformase repede într-unul din „bunii" producători. Filmele veneau unul după altul şi dolarii, de asemenea. Gene se căsătorise cu Joyce, mica chelneriţă, poate pentru că făcuse proba unei depline docilităţi. Foarte repede, el o clasase printre jucăriile de care se plictisise.

Gene nu o mai scotea în lume decât pentru reportajele despre viaţa idilică a marilor „boşi" din Hollywood şi a premierelor filmelor sale.

Ştearsă şi tăcută, ea participa câteodată cu un aer absent la orgiile de care Gene Shirak era nesăţios. Nimeni nu înţelegea de ce Gene nu divorţa de ea, atunci când cele mai frumoase fete din Hollywood erau condamnate să aibă parte de viaţa sa fastuoasă. Dacă un intim îi punea această întrebare el răspundea cu o privire candidă a ochilor săi albaştri:

— Dar o iubesc!

Ceea ce-i făcea să râdă şi pe cei mai inocenţi. În realitate, Gene se gândise deseori să divorţeze, dar îi era frică. El avea prostul obicei să vorbească în somn şi se-ntreba dacă Joyce n-o fi surprins vreun secret, cu atât mai mult cu cât acum, el visa în engleză. Ea făcuse câteodată aluzii curioase. El însuşi refuzase cu încăpăţânare să se-ntoarcă în Ungaria, sau să vorbească despre trecutul său. A pretins că nu mai cunoaşte pe nimeni la Budapesta, ca şi când el ar fi venit din neant. Joyce a urmărit din umbră ascensiunea soţului ei. După câţiva ani, pe Gene Shirak îl părăsi frica de ruşi, convins că aceştia l-au uitat. Dinspre partea americanilor el n-avea nici o teamă. Era cetăţeanul perfect. Reuşita sa, făcea să fie citat ca exemplu în toată California de Sud. El continuase să urce pe

scara succesului. Până într-o zi de luni din aprilie. Secretara îi făcuse legătura la telefon cu o femeie care insista să-i vorbească personal. Agasat, Gene Shirak ridică telefonul fiind convins că-i vorba de o fostă amantă. Vocea de la capătul celălalt al firului avea un ușor accent.

— Gene Shirak? Sunteți chiar dumneavoastră? întrebase ea.

— Ce doriți?

Ea continuă în ungurește, limba sa natală.

— Eu sunt o prietenă a lui Anton Dorak, spuse ea cu o voce egală. Mi-a fost destul de greu să vă regăsesc. El ar vrea să afle câte ceva despre dumneavoastră...

Necunoscuta accentuă pe cuvintele *destul de greu*. Creierul lui Gene se goli brusc. Nu-i venea să creadă, Anton Dorak, *era chiar el*. Rămase o clipă mut. Vocea insistă:

— Vă reamintiți de Anton Dorak nu-i așa?

Gene se auzi răspunzând *da*.

După aceasta, va începe oribila înlănțuire a șantajului. Necunoscuta îi dăduse întâlnire într-o mică cafenea din Cienega Boulevard. El se gândise să nu se ducă, turnă în el băutură ca într-un butoi timp de două zile și se decise în ultima secundă.

Femeia îl aștepta într-un colț. Ea îl făcu un semn bucuroasă, de cum îl văzu intrând, ca o veche prietenă. Figura lui Gene era cunoscută. Ea putea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani, cu o gură largă, trăsături adânci și senzuale, o siluetă un pic greoaie. Duritatea ochilor săi căprui, dezmințea blândețea obrazului.

Imediat ea-i întinse peste masă lui Gene un plic mare negru, cu un surâs un pic ironic. Femeia vorbea perfect maghiara.

— Iată dosarul dumneavoastră, Anton Dorak. Noi nu uităm nimic niciodată. Totul este acolo înăuntru; legitimația GRU, adevăratul dumneavoastră pașaport, ștatele de serviciu, amprentele și câteva alte piese.

Gene Shirak reveni deodată, micul funcționar al GRU.

— Cum m-ați găsit?

Femeia ocoli răspunsul ridicând din umeri.

— Suntem mai puternici decât credeți dumneavoastră, dar noi nu vă vrem răul. Vrem doar să ne faceți un serviciu.

Timp de zece minute, ea îi explicase despre ce serviciu era vorba. Apoi se ridică fără a se fi atins de cafea.

— Veţi găsi un număr de telefon în plic. Mă numesc Erain. Nu încercaţi să mă urmăriţi. Dacă vă achitaţi onorabil, vom putea spune că suntem chit şi puteţi să vă consideraţi foarte fericit.

Când se aşeză la volanul Rolls-ului său în Cienega strălucind de soare, Gene Shirak se-ntrebă foarte serios dacă nu visase, dar plicul cenuşiu era pus pe scaunul de lângă el. Îl deschise. Înăuntru erau probele care puteau ruina viaţa lui. Americanii nu iertau sperjurul. Gene intrase în SUA ilegal, sub nume fals, chiar dacă nu se dedase la nici o activitate de spionaj. I-ar fi fost retrasă naţionalitatea americană şi ar fi fost expulzat în ţara sa de origine, adică în Ungaria. Asta ar fi însemnat sfârşitul vieţii sale de rege şi poate chiar moartea.

Seara el băuse mai mult ca de obicei, o sticlă de Chivas Regal, singur pe malul piscinei, după ce-şi arse hârtiile.

Aşteptă o săptămână fără să întreprindă nimic, cu speranţa arzătoare că Erain va dispărea aşa cum a venit, că totul n-a fost decât un oribil coşmar.

Dar telefonul sună din nou în luxosul birou din 9000 Sunset Boulevard. Era Erain, cu o nuanţă de ameninţare în voce.

— V-aţi ocupat de prietenii noştri?

Vru pe moment să spună că nu o cunoaşte, că nu înţelege şi să închidă telefonul. Laş însă, Gene Shirak îi răspunse lui Erain, pe tonul unui copil prins făcând şotii.

— M-am ocupat. Mai telefonaţi-mi peste o săptămână.

Fusese prins în angrenaj. Îşi spusese că nu este decât ceva trecător şi că apoi îşi va relua viaţa fastuoasă şi lipsită de griji. În adâncul inimii ştia că s-a sfârşit confortul său moral. Ceea ce i se ceruse părea la prima vedere inocent şi ţicnit, să intre în legătură cu un indian din tribul Navajo, să-i câştige încrederea şi să-l ajute să treacă fraudulos în Mexic, la o dată stabilită dinainte de Erain. Când unguroaica îi spuse treaba asta, mai întâi el crezu că-şi bate joc de el. Dar ea era foarte serioasă.

— V-am ales pe dumneavoastră, argumentă ea, pentru că noi credem că meseria pe care o practicaţi va uşura îndeplinirea acestei misiuni. Este urgent şi foarte important. Aveţi trei luni la dispoziţie.

Timp de douăzeci și patru de ore se gândise Gene Shirak la ce putea servi un indian Navajo și de ce trebuia scos din țară fraudulos. Zadarnic. După al doilea telefon al lui Erain, el se puse pe lucru. În calitate de producător, îi fusese foarte ușor să găsească mai mulți pentru a-i folosi în mod curent la turnarea filmelor. Fusese un joc de copil să angajeze pe un anume Zuni, ca grădinar la vilă.

Era tocmai genul de excentricități care făceau deliciul cumetrelor din Hollywood. Ghiciți ce are Gene Shirak la vilă? Un Navajo, iubito, unul adevărat.

Zuni era înalt, avea trăsături regulate, părul foarte negru, tenul arămiu. Umeri-i erau musculoși, șoldurile strâmte. Era timid și domol. Gene Shirak îi dăduse o cabană în fundul grădinii. Indianul tundea peluzele, se ocupa de flori și de piscină, în aparență total indiferent la lumea exterioară, pentru șaptezeci și cinci de dolari pe săptămână.

Pentru succesul planului său, Gene îl duse de două sau trei ori în week-end la San Diego. I-l încredințase odată chiar și lui Joyce. Navajo făcea ce i se cerea.

Apoi Gene trecuse la partea a doua a planului său: trecerea în Mexic. Era mai delicată. Se hotărâse să apeleze la „Darling" Jill. Ea nu ar pune întrebări și nu avea de ce se teme de ea. O aproviziona cu regularitate cu hașiș și marijuana, LSD și chiar heroină... Fără el, ea era pierdută. El îi ceruse să-l ducă pe Zuni în Mexic la Ensinada, și să descindă la un anumit motel. Acolo ar fi fost contactată imediat de niște indivizi care s-ar fi ocupat de Navajo. „Darling" Jill ar fi urmat să revină singură în California. Tânăra acceptase fără să discute, mai ales după ce-l văzuse pe indian.

Lui Zuni, producătorul îi spusese că una din prietenele sale îl ducea în Mexic, deoarece nu voia să se ducă singură.

După ce s-ar fi întors „Darling" Jill ar fi jurat că Zuni a dispărut în Mexic și nimeni nu ar mai fi vorbit.

Unguroaica aprobase planul în ansamblu. Din partea lui totul era gata. Navajo o cunoștea deja pe Jill, pe care o văzuse la vilă.

Apoi se-ntâmplă neprevăzutul din cauza lui „Darling" Jill. De atunci, Gene Shirak era mai mult mort decât viu. Nici acasă nici la birou el nu răspundea la telefon știind că Erain n-ar îndrăzni

să insiste, Gene spera că ea se va descuraja și va renunța, iar el își va regăsi liniștea. Sprijinit de una din coloanele piscinei, sub cerul înstelat, Gene Shirak încercă să gonească spaima care-l trezise. Tocmai atunci sună telefonul.

* * *

Telefonul suna insistent de-aproape un minut. Gene Shirak se decise să răspundă. El știa cine este și asta îl îmbolnăvea. Din fericire Joyce dormea.

— De ce vă ascundeți? spuse cu voce melancolică Erain. Ce s-a întâmplat? De ce nu v-ați îndeplinit angajamentul?

— Nu mă ascund protestă el, eram la Palm Springs, pentru problemele mele.

— De ce n-ați livrat marfa insistă unguroaica. De duminică dimineața încerc să vă găsesc. Știți ce riscați...

Gene Shirak își înghiți saliva.

— A survenit un incident neprevăzut. Ceva grav.

— Ce?

Vocea femeii era încordată dar nu neliniștită.

— Navajo e mort, răspunse Gene cu jumătate de gură.

— Mort!

— Un accident. Am să vă explic. De altfel a venit și poliția.

— De ce poliția?

Gene Shirak era din ce în ce mai încurcat. El nu voia să mărturisească adevărul.

— Prefer să vă explic totul prin viu grai, spuse el.

— Fi-ți atent, spuse femeia. Ce v-a făcut să amestecați poliția în istoria asta? Este periculos...

— Știu că este periculos se văită Gene Shirak, dar nu se putea altfel.

La capătul celălalt al firului se auzi un oftat agasat.

— Îmi veți da explicații și sper să fie satisfăcătoare spuse Erain cu răceală. Oricum, trebuie continuat.

El crezu că n-a auzit bine.

— Continuat?

— Da. Trebuie găsit un nou Navajo. Cât mai repede posibil, faceţi ce trebuie. Dacă nu...

Ea închise telefonul. Gene Shirak rămase câteva secunde cu receptorul în mână, zăpăcit. Asta-i nebună.

* * *

Erain Belgra ieşi din cabina telefonică şi se-ndreptă spre vechea Corvair cenuşie. Asta era tot ce-şi putea permite din salariul său de secretară. Ea nu primea un ban mai mult de la adevăraţii săi patroni pentru a fi la adăpostul oricărei anchete. După doisprezece ani de când intrase în SUA, să zicem ca refugiată după revoluţia din Ungaria din 1956 – ea era deasupra oricăror bănuieli. Chiar şi dacă FBI-ul ar fi arestat-o, ea n-ar fi putut să denunţe pe nimeni; nu ştia nimic despre reţeaua care o folosea. Ordinele le primea prin telefon, precedate de un cod.

Până atunci făcuşe spionaj industrial. Misiunea aceasta, *Navajo* ieşea din cadrul activităţilor sale. Dar ea crezuse că era singură pe coasta de vest în măsură s-o ducă la îndeplinire. În plus simţise de la prima întâlnire antipatie pentru Gene Shirak, îmbătrânit de bani şi de bun trai. Educaţia sa comunistă o blindase contra tentaţiilor lumii capitaliste. Ea visa la ziua când nu vor mai fi oameni ca Gene Shirak în SUA ci numai furnici ca ea.

Aproape că nu mai avea benzină în rezervor şi opri lângă o staţie «76» pentru a face plinul şi a da un nou telefon.

Misiunea *Navajo* era foarte importantă dacă doi oameni aşteptau să-i dea mână liberă în caz de nevoie. Ea nu-i văzuse niciodată, dar ştia că sunt doi pentru că vorbise cu două voci distincte. I se dăduse chiar un număr de telefon pentru a-i găsi, telefon care se schimba la două-trei zile, şi ore precise de apel. Ei foloseau ca şi ea, cabine publice.

— Presaţi-l. Începând de mâine, căutaţi-mă la 656.9573 de la patru la cinci. Dacă aveţi nevoie de noi nu ezitaţi şi mai ales nu pierdeţi timpul.

Închise fără cea mai mică încurajare. Toate legăturile erau dezumanizate pentru a evita contactele periculoase. Erain

Belgra nu era deranjată de singurătatea ei. Dacă voia să facă dragoste se lăsa acostată pe plajă de către un necunoscut care o satisfăcea şi apoi pleca fără să-şi spună numele.

Singura ei bucurie erau discurile clasice pe care le cumpăra de la solduri din super-market-uri şi această luptă subterană în care ea nu era decât un pion anonim.

Capitolul VII

De-a lungul lui Sunset Boulevard nu era decât un pieton. Dar ce pieton! Daphné La Salle, îmbrăcată într-un pantalon de dantelă albă transparent și o bluză de mătase la fel de transparentă, se plimba, frizând pornografia, cu părul lung roșcat, în vânt.

Într-o țară unde cea mai săracă menajeră din Watts[1] are mașina sa, automobiliștii își pierdeau suflul din cauza ei. Aceasta nu putea să fie decât o nebună sau o hippie. Legănându-și șoldurile veselă, ea înainta pe platforma care separă cele două sensuri de circulație, legănând o minusculă poșetă argintată, înfigându-și tocurile înalte în iarbă. La intersecția Beverly Drive cu Sunset Boulevard, semaforul arătă culoarea verde. Mai multe mașini, între care un Rolls gri metalizat, se puseră în mișcare. Daphné, părăsi iarba pentru a trece pe bordura de piatră care delimita asfaltul. Rolls-ul ajunse în spatele ei, nedepășind viteza de douăzeci de mile pe oră.

Capota ajunsese în dreptul tinerei femei. Deodată aceasta bătu aerul cu brațele, își pierdu echilibrul și alunecă în lungul caroseriei, încercând să se agațe de un mâner și căzu la pământ cu un țipăt strident.

Ea rămase întinsă pe spate cu brațele încrucișate și ochii închiși.

Un Cadillac, în spatele Rolls-ului, frână și se ciocni într-un zgomot oribil de fier vechi.

Pe celălalt sens, mașinile se opreau și toți conducătorii bărbați fără excepție, alergară în ajutorul rănitei.

---

1. Ghetoul negru din Los Angeles (n.a.)

Gene Shirak se dădu jos din Rolls-ul oprit la zece metri și alergă spre femeia întinsă. Se așeză pe vine aproape de ea. Dantelele pantalonului se deșiraseră în cădere, la nivelul coapsei drepte, lăsând să se zărească un mare hematom. Dar Gene nu-și putea dezlipi privirea de pe un sân impresionant care din fericire nu avea nici o zgârietură.

Cu gura uscată, el analiza corpul lui Daphné cu niște gânduri din cauza cărora ar fi fost exclus imediat din Crucea Roșie. Tânăra femeie deschise ochii:

— Mi-e rău, mi-e tare rău! gemu ea cu voce catifelată.

Producătorul își simți sufletul ca pe cel al unui saint-bernard în plin vânt rece.

— Ce te doare? întrebă el.

Daphné îi luă mâna catifelată și i-o puse sub bluză, cu degetele lipite de pielea moale și elastică a sânului său stâng. Gene avu impresia că primește un fior de electricitate și o furnicătură voluptuoasă urcă de-a lungul coloanei vertebrale.

— Inima mea! oftă Daphné, mi-a fost tare frică.

— Nu-i nimic! afirmă Gene. Vă voi transporta la spital.

O undă de panică brăzdă ochii mari și negri ai lui Daphné, care se agăță cu toate puterile de gâtul lui Gene.

— Nu, mi-e frică de spitale. O să merg la o farmacie.

Cu o grimasă de suferindă, ea se ridică, cu brațul trecut în jurul gâtului lui Gene. Pantalonul de dantelă era rupt de-a lungul gambei drepte, lăsând să se vadă o coapsă și începutul unui slip mov.

— Am să vă transport la mine, se oferi Gene. Vă veți odihni și vom chema un doctor.

O sprijini până la Rolls-Royce. Decepționați, salvatorii în putere, urcară în mașinile lor. Șirul de mașini oprite ajunsese deja la farmacia Sahwab, la o jumătate de milă mai departe. Frumoasă manifestare de spirit civic... Gene o instală cu precauție pe Daphné pe pernele din spate ale Rolls-ului și se așeză la volan. Cu atât mai bine, nu va merge la birou. Nu găsești în fiecare zi pe drumuri o fată atât de frumoasă.

Daphné deschisese deja mini-televizorul din spate. Ea gemu un pic de formă. Noroc că știa să cadă. Gene Shirak execută o întoarcere în fața Foothill Drive-ului și-și simți brusc grijile pierind.

* * *

Întins pe malul piscinei din Beverly Hills Hotel, Malko o asculta distrat pe vecina sa de saltea, o blondă platinată care-i spunea că ea-și alegea amanții din categoria de oameni câștigând mai mult de 3 000 de dolari pe lună, această sumă reprezentând pensia alimentară plătită de primul său soț.

Chestiune de principiu.

El își privi ceasul. Daphné era de-acum plecată de o oră. Semn bun. Ea îl pândea pe Gene Shirak de trei zile. În prima zi el nu se arătase; în a doua, mergea prea repede. Astăzi, probabil a avut noroc...

Colaboratoarea FBI-ului era prețioasă. Albert Mann îl informase pe Malko că producătorul lua dejunul în fiecare zi la restaurantul din Beverly Hills și pleca apoi la biroul său din 9000 Sunset Boulevard.

Era suficient pentru a-l intercepta la momentul potrivit. Așteptând, Malko juca rolul său de miliardar leneș. Cocotierii foșneau ușor deasupra capului său și n-avea decât să ridice un deget pentru ca barul ambulant să oprească lângă el. Hotelul se lăuda că are cea mai selectă și bogată clientelă din lume. Băiatul de la piscină își cumpărase în 1964 un Rolls din bacșișurile primite. După marele incendiu din Beverly Hills din 1966, apariția lui Daphné fusese evenimentul cel mai important intervenit la hotel. Ea era atât de tipic hollywoodiană încât Malko fusese clasat printre oamenii „șic". Cu atât mai mult cu cât ea se comporta ca o maimuță în călduri. Rinichii săi își diminuau suprafața în fiecare zi și un producător de discuri pariase pe 200 de dolari că ea va sfârși prin a veni în „topless". Speranță secretă nutrită de toți bărbații prezenți.

Dacă ei ar fi știut că intimitatea dintre Malko și Daphné nu depășise încă sărutul cast.

Malko privi în jur, înainte de a se arunca în bazin. Toate fețele erau marcate de o duritate accentuată. La Hollywood totul se plătea cu bani și ceea ce era mai scump, era banul. În spatele vieții ușoare, Cadillac-urile, Lincoln-urile Mark III și Rolls-urile, femeile sofisticate, frumoase și oferite învingătorilor, exista o luptă nemiloasă, secrete mortale și sordide, cadavre. Din când în când, un om care părea învingător, fericit, își trăgea câte un glonț în cap.

Aparent nu exista nici un fel de explicaţie.

Malko se întreba ce preţ o fi plătit Gene Shirak. Care era secretul său, dacă ipotezele CIA erau exacte? Ce-l putea împinge pe acest om bogat şi celebru să-şi trădeze ţara de adopţie.

* * *

Gene Shirak, susţinând-o pe Daphné, trecea pe lângă şezlongul în care era instalată soţia sa şi-i explică pe scurt incidentul. Joyce aruncă o privire încruntată spre roşcată şi murmură o frază neînţeleasă în care era vorba despre lăturile pe care ar fi mai bine să le laşi la gura canalului. Daphné răspunse printr-un răspuns graţios şi îl urmă pe Gene în interiorul vilei. El îi spuse lui Daphné să se întindă în propriul său pat.

— Ce drăguţ sunteţi, murmură ea.

Oftă, ceea ce făcu să i se dubleze volumul sânilor. Gene se simţi în pragul nebuniei.

— Am să vă pregătesc baia, aceasta vă va destinde, propuse el cu vocea sugrumată.

Ea îl ţinu de mână. Ochii săi verzi se dădură peste cap, atunci când ea îşi plimbă ambele mâini pe sânul care acoperea pieptul producătorului. În acest timp, bazinul se ridica de pe pat.

— Mie îmi plac oamenii ca dumneavoastră, spuse ea.

Ea îl atrase şi-i strecură o limbă mătăsoasă în gura sa cu buze subţiri. Sărutul lor ar fi putut să aprindă şi un furnal. Arterele lui Gene transportau fontă topită. Mâinile sale pipăiau cu febrilitate corpul suplu al tinerei femei fără să întâmpine nici cea mai mică rezistenţă. Această familiaritate nu-l mira pe Gene Shirak peste măsură. În California, mai ales în mediul în care trăia, moravurile sexuale evoluaseră considerabil. Practic căzuseră toate tabuurile clasice. Pentru fetele frumoase şi tinere, sutienul era la fel de demodat ca o gheată cu şireturi. Se făcea dragoste ca şi cum s-ar bea cocktailuri, fără inhibiţii şi prejudecăţi.

Daphné se desprinse şi murmură:

— Mi-aţi promis o baie...

Cu mare greutate, Gene Shirak coborî pe pământ.

— Cum te numeşti? întrebă el.

Ea se întinse sugându-și burta într-un fel care-l făcu pe Gene să-l treacă sudorile.

— Daphné, spuse ea. Daphné La Sallé. Eu sunt dansatoare. Dar, în acest moment nu am angajament. Sunt cu prietenul meu la Beverly Hills.

— Ah! articulă Gene decepționat.

Ea făcu un gest de indiferență.

— O! nu e gelos! Este un prinț din Europa. Un tip ciudat. L-am întâlnit la New York și mi-a promis că mă va duce în castelul său.

Liniștit, Gene Shirak se îndreptă spre camera de baie.

Cada era o mare adâncitură din marmură săpată în podea. Gene deschise robinetele, porni mașina de raze ultraviolete și veni s-o ia pe Daphné.

— Baia e gata.

Scurta deplasare a lui Daphné până la baie, declanșă în creierul producătorului o cascadă de gânduri abominabile.

Cu regret, el închise ușa și se îndreptă spre barul din living-room. În momentul în care își pregătea sticla de White Label sună telefonul. Înainte ca Gene să răspundă, soneria se opri. Reîncepu să sune treizeci de secunde mai târziu.

Deodată excitația lui Gene încetă. Era semnalul lui Erain. El să lăsă să cadă într-un fotoliu și deschise telefonul.

— Aici Gene Shirak, cine e acolo?

Abia mai vorbea.

— V-am căutat la birou, spuse Erain cu o voce dură. Ați făcut ce v-am cerut?

— Nu, răspunse el cu o voce tristă. Nu am putut.

Cine l-ar mai fi recunoscut pe puternicul Gene Shirak: vorbea cu o voce pierită și umilă, cu fruntea brăzdată de două riduri mari. Nemiloasă, vocea spuse:

— Dumneavoastră știți ce se va întâmpla dacă refuzați să ascultați ordinele. Trebuie continuat ceea ce ați început. Descurcați-vă.

El înghiți whisky-ul, se duse la ușă, se spălă pe dinți și se stropi cu after-shave. Apoi deschise ușa saunei și aranjă prosoapele pe bancheta lungă de pe pardoseala aurită. Avea dreptul la compensații. Nu mai voia să se gândească la amenințarea din ce în ce mai precisă privind viața sa.

* * *

Gene Shirak lingea cu scurte atingeri ale limbii sânii lui Daphné, cu grohăituri de bucurie. Întinsă pe spate în pielea goală, îl lăsa să se dezlănțuie și-i înregistra reacțiile. Partenerul ei părea încordat și neliniștit când venise la ea în baie.

Ea procedă astfel.

Ieșise din baie dezbrăcată și plină de spumă, îi întinse un prosop și pe tonul cel mai natural îi spuse lui Gene.

— Șterge-mă.

El se conformă apoi o conduse imediat spre saună.

În fața sânilor fabuloși nu mai putu să reziste. În genunchi pe dușumea el își rezemase capul de pieptul lui Daphné mângâind-o.

Deodată ușa saunei se întredeschise, făcând loc feței triunghiulare a lui Joyce Shirak. El zări chipul soției sale în oglindă.

Bărbatul în călduri lăsă pieptul lui Daphné și strigă:

— Cară-te!

Joyce afișă o grimasă de dispreț, ezită o fracțiune de secundă apoi închise ușa. Aceasta făcea parte din convențiilor. Gene Shirak gâfâia ca o forjă. Acest piept îl înnebunea.

O mușcă pe Daphné cu cruzime și ea gemu.

Deodată, se lungi peste ea și o strânse cu brutalitate.

Daphné respiră profund și demară.

Un festival de oftaturi, gemete, gâfâieli, horcăituri și mici strigăte. În același timp cu unghiile zgâria spatele și ceafa omului cu care făcea dragoste. Devenit nebun din cauza acestor tertipuri, Gene se activă încât simți că-i pulsează arterele. Un adevărat om tânăr.

Daphné era cât se poate de satisfăcută de ea. Rece ca un pește scos din congelator, ea asculta reacțiile partenerului său. O dată pe săptămână, ea derula o bandă de magnetofon reproducând toate zgomotele din timpul unui raport sexual. Restul era problemă de memorie și talent...

Când se accelerară mișcările bărbatului, ea înțelese că spasmul final este aproape. Nu trebuia ratat finalul. Ea se cambră cu brutalitate ca sub efectul unei plăceri exacerbate, scoțând din gât un strigăt lung, dădu ochii peste cap și cu o mișcare abilă din șold, ea se debarasă de Gene Shirak, la

momentul psihologic. Apoi rămase nemișcată. Cu gura deschisă murmură:

— Iartă-mă, a fost prea mult, niciodată n-am încercat așa ceva.

În același timp frustrat și avid de dorință, Gene nu mai știa unde se află. Îmbrățișările conștiincioase ale fetelor cu care avea de-a face în mod obișnuit păreau fade pe lângă această tornadă.

Daphné aștepta reacția lui. Ea nu întârzie.

— Vreau să te revăd, murmură Gene. Dau o petrecere peste două zile. Ești invitată.

— Dar eu nu sunt singură, obiectă Daphné.

Contrarietatea îi întoarse stomacul pe dos lui Gene. Nu era posibil ca o asemenea creatură să-i scape.

— Adu-l și pe prietenul tău, spuse el. Sper să nu fie prea gelos.

Daphné râse.

— Nu mai mult decât soția ta...

Asta deschidea perspective plăcute.

Cu o astfel de conștiință profesională, Daphné merita, când va veni sorocul, să fie înmormântată în cimitirul Arlington alături de eroii care-și dăduseră viața pentru țara lor.

Capitolul VIII

O femeie înaltă, pe jumătate îmbrăcată cu o rochie portocalie se opri din înaltul coapselor sale, și se apropie de Malko cu un pahar în mână. Pieptul său era perfect mulat sub țesătura subțire. Privirea sa îl examină pe Malko cu interesul unui turfist în fața unui pur sânge. Își opri privirea în ochii săi strălucitori.

O fracțiune de secundă privirea ochilor săi se descumpăni.

— Mă numesc Jill, spuse ea. Nou în oraș? Nu v-am întâlnit niciodată la Gene.

— Prințul Malko Linge, replică Malko. Efectiv sunt în trecere.

— Îmi place culoarea ochilor dumneavoastră, spuse „Darling" Jill gânditoare.

Ei îi aminteau de cei ai lui Sun. Puțin câte puțin, ea uitase moartea lui Navajo. Nimic nu se schimbase și încet, încet își recăpăta pofta de viață.

— Malko nu avu timp să răspundă complimentului făcut. O altă fată, în rochie mini, aruncă o sticlă de șampanie în piscină chiar în fața lui Malko și Jill.

— Ea puse mâna pe brațul lui Malko:

— Mergeți s-o luați, o vom bea împreună.

Malko, îmbrăcat într-o cămașă de voal și un pantalon, ezită. Jill îi întinse paharul fără să spună nimic.

Liniștită, ea coborî treptele de marmură și înaintă în apa albastră și strălucitoare, luminată de proiectoarele submarine, până-n momentul când apucă sticla de șampanie. La ieșirea din piscină rochia lipită din cauza apei desena perfect formele corpului său.

Malko putu astfel să constate că ea nu purta absolut nici o lenjerie.

Nimeni dintre cei de față, nu păreau să găsească deplasată expediția lui Jill.

Tânăra, puse sticla jos și-i întoarse spatele lui Malko.

— Această țesătură udă este dezagreabilă, spuse ea, foarte monden. Vreți s-o îndepărtați, dacă nu vă deranjez?

Malko se execută un pic surprins. „Darling" Jill ondulă ușor șoldurile și rochia nu mai fu decât o mică mogâldeață la picioarele lui Jill. Nu-i mai rămâneau decât pantofii foarte decoltați, cerceii din rubine și colierele. Se întoarse spre Malko și, cu tonul cel mai natural, ea ordonă:

— Acum mergeți la bufet, căutați cupe și desfaceți sticla. Mi-e sete.

Începea bine. Malko se conformă.

Petrecerea intimă începea să se anine, iar Jill era prima care se dezbrăca. Gene Shirak nu o slăbea de loc pe Daphné. Aceasta era una din rarele femei care purtau un slip sub rochia mini. Păru-i sclipitor entuziasmase încă de la apariția ei, pe Gene Shirak complet îmbrăcat în mov. Joyce se făcuse nevăzută. Producătorul îl primise cu căldură pe Malko și a acaparat-o pe Daphné.

— Apreciez faptul că ați acceptat să participați la mica noastră petrecere, îi spuse el lui Malko.

Erau acolo vreo 15 cupluri. Toate femeile frumoase și tinere se-ntreceau în indecență. Unele dintre ele jucau biliard în living, sau beau; altele dansau în jurul piscinei în formă de L. Cu excepția lui Jill, s-ar fi crezut la o petrecere obișnuită.

Malko reveni la Jill și desfăcură sticla de șampanie. Ea bău două cupe dintr-o înghițitură și spuse liniștită:

— Vă doresc. În apă.

Se ridică, își scutură mușchii coapselor și feselor și plonjă în apă. După câteva mișcări veni să se agațe de marginea din marmură, cu corpul scufundat în apă, în apropierea lui Malko.

Gene Shirak era mulțumit să-i vadă pe Malko și Jill împreună, fiindcă-i lăsa timp liber să se ocupe de Daphné, lucru de care nu se plictisea.

O tânără blondă, îmbrăcată doar într-un pantalon, cu pieptul cam gros, se aruncă în piscină în urma unei sticle de șampanie. Jill spuse:

— Idioata asta de Patricia! Gene n-ar fi trebuit niciodată s-o invite. O să strice din nou petrecerea.

Ea se-ncadra totuși în ambianță. Deja, ea ieșea din apă, executând mișcări obscene cu sticla.

— De ce? întrebă Malko.

— Pentru că nu știe ce vrea, răspunse Jill. De fiecare dată după ce vine la o petrecere intimă, amenință că se sinucide. Este o maniacă a suicidului de când a jucat într-un film un rol în care-și lua viața. Totuși continuă să fie în viață.

Ultima dată, a avut nouă bărbați la serata sa. Toți cei care sunt aici. Apoi s-a dezgustat într-o așa măsură încât a ieșit goală și s-a culcat pe Beverly Drive, pentru a fi strivită. Era o noutate. De obicei înghite pastile. Evident a venit un polițist la fața locului. A trebuit să se tragă la sorți să vadă cine îl va răsplăti. Treaba a căzut pe mine. Era ceva oribil: un tip în vârstă de cincizeci de ani cu burtă moale.

Săraca „Darling" Jill.

Gene Shirak dansa cu Daphné ținându-i strâns fesele. Soția sa Joyce, care-și făcuse apariția, dansa cu un tânăr de care era strâns lipită. Încă un cuplu unit.

— Pe el nu-l interesează ce face soția lui? o întrebă Malko pe Jill.

Tânăra femeie rânji. Era la a șasea cupă de șampanie.

— O urăște, zise ea. O dată, ea făcea baie la Malibu și el se ruga să se înece.

Deodată, fără nici o introducere, Jill apucă mâna lui Malko și-l trase în apă. El simți sub degete rotunjimea unei coapse.

— Mângâie-mă, oftă ea.

Un alt cuplu se apropia de ei. O tânără brunetă și un băiat tânăr și grăsuț, aproape obez cu ochelari mari de baga. El aruncă o privire de curcă plouată spre „Darling" Jill care se lăsa purtată de mângâierea lui Malko.

— Hello! spuse el.

Apoi fără altă vorbă, strecură mâna pe sub rochia partenerei sale pentru a-i mângâia fesele și se-ndepărtă în întunericul grădinii.

Lui Malko îi crăpa capul. Nu vedea nici cea mai mică urmă de spionaj între acești detracați. Toți oamenii care erau aici nu

lucrau pentru ruşi sau pentru chinezi... Distrat, el îşi slăbi atenţia şi „Darling" Jill îl chemă la ordine printr-un uşor geamăt. El o văzu pe doamna Shirak dispărând în vilă cu tânărul său. Gene nu se clinti. Un alt cuplu făcea dragoste pe malul piscinei, întins pe o saltea. Două fete se apropiară şi priveau.

Atenţia lui Malko fu atrasă de un nou venit. Un bărbat de-o frumuseţe aproape perfectă, foarte bronzat, cu faţa impenetrabilă. Era descuţ, îmbrăcat într-un vechi blue-jeans şi o cămaşă fără butoni, descheiată pe toracele său perfect.

O mică maimuţă stătea în echilibru pe umărul său stâng. Necunoscutul trecu în revistă asistenţa cu o privire indiferentă şi merse să se aşeze pe unul din scaunele aflate pe celălalt mal al piscinei...

„Darling" Jill păru deodată scuturată de convulsii, înfipse unghiile în braţul lui Malko şi deschise gura mare, ca şi când ar fi pe punctul de a se îneca. În acelaşi moment o fată în costum de baie negru puse aproape de ei o farfurioară plină cu prăjituri uscate.

— Este aşa de bine, oftă Jill. Sunteţi atât de dulce. Luaţi o prăjitură.

Aproape cu forţa, ea-i băgă în gură lui Malko un pumn de prăjituri. Era cât pe-aci să se înece şi trebui să le stropească cu şampanie. „Darling" Jill izbucni în râs.

— Vă veţi simţi bine şi dumneavoastră...

— De ce? întrebă Malko cu o nelinişte vagă.

— Acestea sunt *grass-kookies*[1] spuse Jill. Au marijuana. Mult mai mult decât ţigaretele. Este concentrat. După asta este formidabil să faci dragoste.

Din ce în ce mai bine. Deodată o fată drăguţă şi slabă, cu părul scurt şi ochii albaştri, îmbrăcată într-un fel de sari, se apropie de frumosul necunoscut cu maimuţa. Malko remarcă îmbujorarea pomeţilor obrajilor şi paharul mare de whisky din mâna dreaptă.

„Darling" Jill rânji.

— Vom avea sport. Sue îl doreşte pe Joe. Priviţi. Cea pe care Jill o numise Sue se duse drept la omul întins pe şezlong. Ea îngenunche aproape de el, puse paharul jos şi începu să-i mângâie pieptul vorbindu-i la ureche.

---

1. În argou, grass înseamnă marijuana (n.a.)

„Darling" Jill lăsase paharul cu băutură deoparte.

— De luni de zile, ea îl dorește, comentă Jill. El, căruia nu-i plac femeile frumoase, când bea whisky...

Omul nu schiță nici un gest. El mângâie în continuare maimuța, în timp ce Sue îl mângâia pe el. Deodată, mâna tinerei femei, coborî în lungul blue-jeans-ului. Jill făcu un gest de enervare.

— Ea o să... începu ea.

Deodată, Joe se ridică calm, prinse fata de sariul său, o ridică și cu un gest violent îi făcu vânt în piscină. Apoi își reluă poziția și continuă să mediteze.

„Darling" Jill, izbucni în râs. Sue ieși din apă, luă paharul său și azvârli cu toate puterile în figura lui Joe Makenna conținutul acestuia. Bărbatul nu se mișcă, își șterse doar ochii. Un băiat veni în spatele lui Sue și o împinse iar în piscină, dar ea avusese timp să se agațe de el, și căzură împreună.

Avu loc o vânzoleală confuză, care se transformă în îmbrățișare în picioare în apă. În fine Sue ieși din apă, complet dezbrăcată, se întinse și fără să se uite la Joe Makenna, se duse la bufet. Ea era slabă, cu un piept mic și coapse puternice și musculoase. Jill încercă să-l atragă pe Malko în apă, foarte veselă.

— Veniți.

Ea riscă o mângâiere atât de precisă, că-l făcu să privească în jurul lui. Nimeni nu le acorda nici o atenție. Prin ușa living-ului se vedea un om dansând în genunchi în fața unei fete care părea să aibă 15 ani, ale cărei ondulații excludeau orice comentarii. El începuse să nu mai știe prea bine unde se află. Nici ce făcea. Cum putea fi crezută o poveste de spionaj, în această ambianță demențială. El nu avusese timp să fumeze țigaretele oferite de Albert Mann dar marijuana din prăjituri, începea să-l ducă în a doua fază.

Jill se enervă.

— Veniți!

Deodată un clopot plasat aproape de bufet, acoperi zgomotul muzicii.

— Veniți cu toții, au început jocurile, strigă Gene Shirak. Ascultătoare, cuplurile se apropiară cu excepția tânărului gras cu ochelari, care se lungise pe un șezlong, la distanță. Chiar și „Darling" Jill ieși din apă și-l apucă pe Malko de mână.

Gene Shirak își ridică cămașa și își desfăcu șlițul de la pantaloni. Într-o clipă el fu dezbrăcat. Ceilalți bărbați îl imitară și femeile care mai purtau încă rochii urcară cu grijă pe o masă, păstrându-și doar bijuteriile.

Malko făcuse ca toată lumea. El era gol ca un vierme. „Darling" Jill îi privi cicatricile și ochii îi străluciră.

— V-ați bătut?

— Accident de mașină spuse el laconic.

Daphné își scoase rochia cu multă grație. Lui Malko îi părea că sânii săi se măriseră. El urmări privirea lui Gene Shirak ațintită asupra tinerei femei. Negustorii din templu privind Viețelul de Aur. „Darling" Jill, căreia nu-i displăcea ocazia unei excursii la Lesbos se linse pe buze și spuse:

— Prietena ta e foarte frumoasă.

Gene Shirak își lovi palmele. Martha, bătrâna negresă servitoare, ieși din bucătărie ducând cu greutate o cupă mare cu lichid incolor în care plutea un burete. Privirea sa se plimbă asupra corpurilor dezbrăcate ale bărbaților și femeilor cu o indiferență totală.

Gene Shirak anunță:

— Dumneavoastră cunoașteți regulile jocului. Bărbații merg în fundul grădinii lângă cabană. Apoi nu vor avea altceva de făcut decât să facă alegerea, dacă vor reuși să prindă pe vreuna din drăguțele noastre însoțitoare.

Apoi se întoarse către femei.

— Doamnelor.

„Darling" Jill, înainte de a-l părăsi pe Malko, îi spuse la ureche:

— Caută să mă prinzi primul.

Blocat, el contemplă incredibilul spectacol. În întregime dezbrăcate, femeile stăteau la coadă în fața bătrânei bone. Sue se prezentă prima. Cu o mână de expertă, negresa îi unse corpul cu lichidul din cupă. Într-o clipă pielea sa căpătă un luciu agreabil.

— Este ulei pur de măsline importat, strigă Gene foarte excitat.

Ori e snob, ori nu e!

Badijonajul dură circa 10 minute. Malko se depărtase odată cu ceilalți bărbați. Joyce, soția lui Gene Shirak stătea cuminte la coadă ca la magazin.

Singuri, Joe Makenna și tânărul gras și bucălat rămaseră îmbrăcați. Acesta din urmă îl luă pe Malko de braț când trecu pe lângă el.

— Străine, spuse el, prietena dumitale e magnifică. Eu organizez o mică petrecere în avion peste câteva zile. Sper că veți fi printre noi...

Malko nu îndrăzni să-l întrebe, profita doar de ocazia ce i se oferea. Badijonajul fiind terminat, femeile așteptau făcând conversație ca la coafor. Deodată Gene, păros ca un cimpanzeu, strigă:

— Acum jocul începe.

Imediat se precipită spre Daphné, care era cea mai apropiată de el. De altfel era singurul bărbat rămas lângă piscină. Bătrâna negresă se retrase cu discreție în bucătărie luând cu ea uleiul de măsline care mai rămăsese.

Gene Shirak prinse șoldurile lui Daphné. Badijonajul fusese însă prea bine executat, așa ca ea-i scăpă printre mâini și fugi râzând în hohote.

Participând la joc, Malko se apropie la rândul său. Dacă strămoșii lui l-ar fi văzut! Securitatea SUA trecea prin meandre foarte ciudate. El o zări pe „Darling „Jill urmărită de un bărbat mic și burtos care o prinse în brațe și vru s-o răstoarne pe saltea. Ea-i scăpă și zărindu-l pe Malko, tăbărî spre el. Acesta se lovi aproape de Daphné. Astfel unsă, ea era deosebit de frumoasă. S-ar fi putut spune că-i o statuie de bronz. „Darling" Jill ateriză în brațele sale. Deodată, un obiect strălucitor pe corpul lui Daphné, atrase atenția lui Malko.

Înfiptă în ombilic, ea purta bijuteria ce-i fusese încredințată de Albert Mann – piatra de lună găsită asupra corpului lui Navajo asasinat! Probabil, ea cotrobăise printre lucrurile lui și găsind-o, o „împrumutase".

Malko uitase de lipitoarea uleioasă ce se freca de el. Dacă asasinul lui Navajo s-ar găsi aici și ar găsi bijuteria, el ar ști imediat că Malko nu era un simplu prinț în trecere. Trebuie să facă dispărută bijuteria compromițătoare, cu orice preț.

O împinse pe Jill și se lansă în urmărirea lui Daphné, talonat de Gene Shirak.

— Ei! urlă Jill, furioasă că a fost lăsată pe planul doi, dar Malko, fugea deja ca un nebun după Daphné.

Gene Shirak îi strigă:

— N-ați vrea să schimbați obiectul urmăririi?

Starea sa fizică ar fi făcut de rușine un cimpanzeu prost antrenat. Tânăra femeie făcea înconjurul piscinei, agățându-se de coloanele de stuc.

Timp de câteva clipe cei doi bărbați fugiră cot la cot pe marmura alunecoasă. Deodată, Jill îl împinse cu viclenie pe Malko, care căzu în piscină.

Când el ieși la suprafață, Jill o strângea pe Daphné, sprijinind-o de una din coloane. Malko ieși din piscină ca un pește zburător și o înhăță pe Daphné de singura parte care-i mai rămăsese liberă: șoldurile sale. El întâlni privirea furioasă a lui Gene Shirak. Lipsit de Daphné, mâna sa dreaptă pleca spre pântecul tinerei femei, în căutarea bijuteriei. Gene Shirak nu observă gestul lui.

— Este loc pentru amândoi, murmură el.

Daphné întoarse fața uluită spre Malko. Ea nu mai înțelegea nimic. Filozofic vorbind, ea își spuse că în mod sigur bărbații toți erau niște porci. Înainte ca Malko să poată atinge bijuteria, o tornadă îi căzu în spate și-l cuprinse cu două brațe unsuroase.

— Tu nu ai vaca ta cu lapte? șuieră furioasă Jill. La a doua sticlă de șampanie, ea devenea grosolană. Tânăra femeie îi înhăță pe Malko și pe Gene și-i aruncă în apă antrenând-o după ei și pe Daphné prinsă în sandwich. Apoi, cu un strigăt sălbatic, ea sări în apă cu picioarele lipite. Se ridicară toți patru, cu apa până la talie. Cele două femei erau față în față și privirea lui „Darling" Jill, măsura pântecul lui Daphné fără emoție deosebită. Ca pentru a se juca, Malko se repezi la Daphné și profită de busculada creată pentru a desprinde bijuteria și a o face să cadă în fundul piscinei.

Tânăra femeie îi simți mâna smulgându-i piatra de lună și deschise gura pentru a protesta. Văzând expresia feței lui Malko, ea tăcu.

Deja, Gene Shirak o cuprinse în brațe și o trăgea după el. Ei intrară în vilă și Malko îi pierdu din vedere.

„Darling" Jill, îi aruncă lui Malko o privire neagră de supărare.

— Eu nu vă plac? întrebă ea, arțăgoasă.

— Ba da.

În jurul lor era Sodoma și Gomora în cele mai bune zile ale lor. „Darling" Jill îl trase pe Malko și se lăsă să cadă pe spate în apa călduță și fluorescentă, cu picioarele în jurul șoldurilor lui Malko, cu părul plutind în jurul său. Deodată, ea păru foarte tânără și pură. Dar expresia ochilor săi dezmințea puritatea trăsăturilor.

— Acum, murmură ea.

Ei rămaseră aproape imobili în apă. „Darling" Jill gâfâia ușor, cu ochii ațintiți către stele. Malko simți deodată un profund dezgust. În ciuda luxului, a cocotierilor, a piscinei cu apă călduță, a corpului suplu al lui Jill ce i se dăruia, această vilă era ceea ce se apropia cel mai mult de iad.

Tânăra femeie strânse șoldurile lui Malko cu coapsele sale și țipă. Apoi ea se ridică și apucă fața amantului între mâinile sale lungi, reflectându-se în ochii strălucitori ai lui Malko. Ea nu putea să-i spună că îi amintește de Sun și din această cauză îl iubea.

Deodată, Patricia înaintă ca o somnambulă spre Joe Makenna care părea total dezinteresat de orgia ce se desfășura în jurul său.

— Priviți, șopti Jill.

Joe Makenna nu se mișcă. Patricia *sinucigașa* se instală în fața lui și începu să-i mângâie maimuța. Cimpanzeul scotea țipete ascuțite sub degetele îndemânatice ale tinerei femei. Deodată aceasta își înfundă fața în abdomenul micului animal.

„Darling" Jill se înfioră.

— O! eu n-aș face așa ceva!

Mai mulți invitați se înghesuiră de acum în jurul trioului ciudat. Maimuța scotea strigăte din ce în ce mai ascuțite, cu lăbuțele sale minuscule în părul Patriciei. Joe avea fața mereu impasibilă. Patricia se îndepărtă brusc cu un râs isteric. Imediat, maimuța termină ceea ce începuse într-un concert de țipete ascuțite. Patricia se străduia să-i aplice același tratament lui Joe Makenna, dar el o refuză categoric.

— Este tot ceea ce el le permite să facă, marcă Jill. Eu cred că este într-adevăr țicnit. Ea se juca frecându-și corpul de Malko. Acesta îl văzu pe tânărul bucălat urmărindu-i cu privirea sa umedă. El rămăsese îmbrăcat.

— Acesta este un observator? întrebă Malko.

Asta lipsea din colecție. „Darling" Jill izbucni în râs.

— De loc. Dar acest biet Dennis este terorizat de soția sa. Dacă divorțează de ea, asta l-ar costa douăzeci de milioane de dolari. De asta el nu se dezbracă. Îi este frică să nu apară!

— S-a întâmplat vreo dată?

— Gândiți-vă, din momentul plecării lui, ea încearcă să se lase agățată de Watts. Ei îi plac bărbații musculoși negri. Ea i-a spus asta lui Dennis, dar el nu vrea să creadă. De atunci, odată pe lună, el organizează o petrecere în avionul său privat. Acolo, el știe că soția sa nu va apărea. Vă asigur că în ciuda obezității sale el este foarte rapid.

În acel moment, Dennis termina o sticlă de whisky, frustrat. Malko nu avea timp să se gândească la necazurile lui Dennis. Un țipăt pătrunzător se auzi din camera unde Gene Shirak dispăruse cu Daphné. Apoi se auziră voci feminine proferând înjurături. Malko o părăsi imediat pe „Darling" Jill și fugi spre casă. El intră în camera slab luminată în momentul în care două corpuri se tăvăleau pe mocheta albă: Daphné și Joyce, soția producătorului, ambele în pielea goală. Joyce cu fața desfigurată de ură trăgea din toate puterile de părul roșu și lung. Daphné îi dădu un pumn puternic în plin piept, își basculă abdomenul, o răsturnă cu fața în jos și se așeză pe spinarea ei triumfătoare. Ea cântărea mai bine de 20 livre peste greutatea adversarei sale. Joyce se zvârcolea furioasă și urla:

— Gene, aruncă lătura asta afară sau chem poliția!

Producătorul tocmai ieșea din baie cu mijlocul înfășurat într-un prosop.

O tăietură mare brăzda fața sa plictisită.

Îl luă pe Malko de braț și-i spuse cu voce joasă.

— Este nebună. A vrut să mă orbească cu foarfecele. Ar fi mai bine să plecați cu prietena dumneavoastră. Noi ne vom revedea.

— Vino, Daphné, spuse Malko. Vom pleca. Daphné se ridică cu grație. Malko nu era supărat că părăsește o ambianță de țicniți. Dacă scopul operației era de a intra în intimitatea lui Gene Shirak, era o reușită. Chiar un pic mai mult.

Joyce se ridică la rândul ei. Fără să-i pese de nuditatea ei, se apropie de Malko.

— Dumneavoastră ştiţi ce voia să facă? şuieră ea. Ea înşiră o serie de obscenităţi care i-ar fi făcut să roşească pe toţi hippies din San Francisco.

— Sunt dezolat, spuse Malko foarte jenat.

— Este un porc, urlă Joyce isterică, arătându-l pe bărbatul său. Un oribil porc.

Ea ieşi trântind uşa. Daphné se duse să-şi ia rochia. Malko terminase cu îmbrăcatul, când intră „Darling" Jill.

— De ce plecaţi? întrebă ea.

Gene Shirak, tamponându-şi tăietura, mormăi:

— Pentru că e mai bine.

„Darling" Jill se lipi de Malko, dorind să-l excite pe Gene.

— Vreau să te revăd, murmură ea. Telefonează-mi la CR 32885.

— Îţi promit, spuse Malko.

În momentul în care el pleca, se ciocni de Sue.

— De ce plecaţi?

Categoric, era un refren.

— Telefonaţi-mi, propuse ea. HOL42739.

În sfârşit Malko şi Daphné erau în stradă. Aerul era călduţ. Deodată, el se opri. Bijuteria! Rămăsese în fundul piscinei.

— Luate-ar naiba, înjură el. Ai făcut-o de oaie. De ce n-ai luat bijuteria? Daphné făcu pe proasta.

— Era important?

— Foarte.

Acum era prea târziu pentru a merge s-o caute în fundul piscinei. Cine o va găsi?

Deodată, toate astea i se părură zadarnice. Oamenii de la CIA îşi pierdeau simţul realităţii. Gene Shirak, nu era decât un miliardar dintre cei 45 pe care California îi înregistrase la ultimul recensământ.

El reprimă o grimasă de prost gust; mirosul de ulei de măsline se amesteca cu parfumul lui „Darling" Jill care-i curgea pe piele. Merseră până la Beverly Hills. Cincizeci de metri Malko îşi promise să-i telefoneze lui Albert Mann. Era grăbit să se întoarcă la castelul său.

Daphné, rămase zece minute sub duş, în timp ce el visa întins pe patul său. Urechile îi vâjâiau. Avea o senzaţie foarte curioasă de uşurare: era marijuana.

Deodată, văzând-o pe Daphné ieșind din baie, simți o dorință brutală depersonalizată. Corpul său voia o superbă femelă. Voința sa era anihilată de drog. Daphné se uită în ochii lui și gemu.

— Ah! nu, nu acum!

Malko tulburat trase de perdele. Dar, ca o fată bună, Daphné veni să se așeze lângă el. Apoi ea murmură.

— Vă simțiți mai bine acum?

Cinci minute mai târziu, ei dormeau.

* * *

Gene Shirak se duse s-o caute pe „Darling" Jill în mica sală de biliard. El se simțea sătul și apăsat de corpul lui Daphné. Celelalte griji ale sale erau făcute uitate de marijuana. Astă seară, viața merita să fie trăită.

„Darling" Jill, din contră sprijinită de masa de biliard, era într-o pasă neagră. Malko plecase prea repede după părerea sa.

— Te-ai grăbit să-i faci cadouri vacii tale de lapte, spuse Jill.

Ea ura pe toate femeile care aveau pieptul mai mare ca ea. Cu bună credință, Gene Shirak o privi.

— O bijuterie? Eu nu i-am dăruit nimic.

— Nu spune prostii, spuse Jill. Am văzut-o în piscină când era lângă mine. La fel ca și cea pe cre mi-ai dat-o mie. Piatra de lună. Doar a mea a rămas la indianul tău... Eu am băgat-o în buzunarul său și nu m-am gândit s-o recuperez. Va trebui să-mi faci cadou alta...

Gene Shirak avu deodată impresia că era băgat în apă înghețată. El căută cu disperare să-și adune gândurile. Era sigur că în camera în care făcea dragoste cu Daphné aceasta nu purta nici o bijuterie. Totuși Jill nu visa. Bijuteria probabil căzuse în cursul luptei din piscină.

Deja „Darling" Jill, se gândi la altceva.

— Eu plec, spuse ea. Caută s-o vezi cât mai mult pe vaca ta de lapte pentru că prietenul ei îmi place la nebunie.

Gene nu asculta decât cu o ureche. El se duse în grădină. Nu mai era nimeni în jurul piscinei în afară de două cupluri care

dormeau pe saltele. El intră în apa transparentă și, imediat zări bijuteria aflată pe fundul bazinului.

El se cufundă și o recuperă, apoi se duse și se încuie în baie. Inima îi bătea cu putere. Gene puse piatra de lună sub lupă la lumina neonului și-o examină. Pe măsură ce secundele treceau, el avea impresia că își pierde vlaga.

Această bijuterie nu exista decât într-un singur exemplar. El o comandase special pentru „Darling" Jill, aceeași pe care o ținea acum în căușul palmelor sale. Era deci cea care fusese găsită asupra cadavrului lui Navajo. Speriat de moarte de ceea ce aceasta înseamnă, Gene Shirak se lăsă să cadă pe scaun.

Capitolul IX

Gene Shirak vomită de frică în chiuvetă până și alcoolul. O fracțiune de secundă avusese intuiția că viața sa e terminată, că era doar o chestiune de zile. Acum, singur în living-room, încerca să gândească și să lupte.

Ca o mică sălbăticiune rău făcătoare, bijuteria lui Jill rămăsese pe chiuvetă, în chip de probă neîndoielnică a amenințării ce plana asupra sa.

El se întrebă dacă n-ar fi mai bine să fugă cu primul avion spre Mexic sau Acapulco, sau chiar mai departe. Pentru prima dată de ani de zile, el nu avea poftă să bea, nici să fumeze o țigaretă de marijuana. Cu o voce joasă el înjură în maghiară. O limbă pe care se silea s-o uite de mult timp.

Acum, că efectul drogului și alcoolului se atenua, începea să pună stăpânire pe el frica. De ceea ce se temuse totdeauna, începuse să devină o realitate. Ca un bolnav care este anunțat că are cancer, el simțea în jurul său un vid și altceva nimic.

Oare cine era omul blând și splendida sa prietenă?

Acesta nu era felul de-a acționa al FBI-ului. Deci, asta venea de la o organizație și mai periculoasă. Dacă erau aici, înseamnă că-l bănuiseră pe el, Gene Schirak.

El nu-și dădea seama de ce femeia se afișase cu bijuteria demascatoare, decât probabil că era un mijloc machiavelic pentru a-l face să se autodemaște. Bijuteria era acolo. Era imposibil de crezut că cei doi n-au nimic de-a face cu moartea lui Navajo.

La frică i se adăugase și o oarecare insatisfacție sexuală: nu putea s-o mai aibă pe Daphné și-și reproșa că nu a epuizat-o total aseară.

Căutând să-și stăpânească sentimentul de frică ce începuse să pună stăpânire pe el, merse la bar și-și turnă un pahar mare de whisky pe care-l bău dintr-o înghițitură.

Simți un gust plăcut dar nu simți alcoolul. Foarte repede, se simți invadat de o senzație plăcută. Își înfundă picioarele goale cu voluptate în mocheta albă. În câteva ore brutarul îi va aduce bagheta sa de pâine pariziană special transportată din Europa cu avionul.

Asta era adevărata viață, tot ceea ce risca să piardă și la care nu voia să renunțe.

Încercă să gândească logic. Imaginea lui Jill invitându-l pe omul blond îl obseda. Dacă blondul urma să pătrundă în intimitatea ei, ar fi descoperit existența panterei și ar fi făcut-o pe Jill să vorbească. Ar putea spune că Gene Shirak îi ceruse să-l ducă pe Navajo în Mexic.

Era suficient.

Whisky-ul scădea în sticlă văzând cu ochii. Gene Shirak își șterse o lacrimă: plângea.

Gândurile i se învălmășeau în cap. Nu exista decât o singură soluție sigură pentru a se proteja, dat fiind că Jill era călcâiul lui Achile. Cel puțin pentru a câștiga timp. El se înfioră la gândul că dacă n-ar fi fost întâmplarea cu Daphné, Malko ar fi fost acum împreună cu Jill, acasă la ea.

Primejdia era încă actuală. El n-avea curajul s-o caute pe Jill.

Cu cât reflecta mai mult, cu atât o idee se impunea. Cu ajutorul alcoolului soluțiile apăreau din ce în ce mai logice. La urma urmei, acesta nu era decât un moment greu care trebuia depășit. Dacă el ar fi ferm și abil, Erain ar fi descurajată și el ar putea să reia viața strălucitoare și fără griji.

Un rest de rațiune îi spunea că-și rupe gâtul, că se bagă într-un angrenaj diabolic... Trecuse prin atâtea la Hollywood și câștigase de fiecare dată.

Mai rămăsese doar un sfert din sticla de whisky. El îl goli într-o cupă și începu să-l soarbă, trecându-și planul în revistă. Totul se lega, părea logic.

Terminând de golit paharul, el se duse la sertarul blindat mascat într-unul din pereții camerei sale, scoase un teanc de hârtii de o sută de dolari pe care obișnuia să-l țină acolo, îl înfundă în buzunar și plecă după ce stinse lumina.

* * *

O tânără hippie al cărei piept tresălta sub o bluză transparentă, fluieră la vederea Rolls-Royce-ului gri metalizat oprindu-se în față la „Whisky à Gogo" pe Sunset Strip. La întâmplare, se ridică și se aplecă pe geamul deschis:

— Am nevoie de zece dolari ca să-mi cumpăr un pic de iarbă...

Gene Shirak nu răspunse. El se simțea sigur de el, dar șovăia ușor fără să-și dea seama. El făcu turul și intră pe poarta de serviciu pe Doheny Drive. Un negru înalt în cămașă verde îl opri:

— Unde mergeți dumneavoastră domnule? Este interzis pe aici.

Gene, jignit că nu a fost recunoscut, scoase un bilet de zece dolari.

— Merg s-o văd pe Diana. Diana Miller. Sunt un prieten.

Negrul întinse palma spre interior, făcu să dispară bancnota, după care spuse cu răceală:

— A plecat acum o oră.

Gene îl studie pe negru, care părea să spună adevărul. Scoase a doua hârtie.

— Unde?

— La Climax, spuse celălalt.

— Ce-i asta?

Negrul dădu ochii peste cap și surâse:

— Groowy place[1], domnule, pe Cienega, între Wilshire și Strada 3. S-a deschis de două săptămâni.

Gene era deja la volanul Rolls-ului. De data asta, tânăra hippie nici nu s-a deranjat, mulțumindu-se să scuipe pe frumoasa caroserie.

Din exterior nimic nu aducea cu un local de noapte. Era o clădire pătrată pe partea dreaptă a lui Cienega Boulevard. La coborâre, un tânăr se desprinse din întuneric și veni să parcheze mașina. Întinzând mâna el spuse:

— Un dolar, domnule.

---

1. Loc extra (n.a.)

Gene se lăsă extorcat de încă 25 de dolari la intrare, ca member-ship. Climaxul[1] era un club privat. Fata îl consolă:

— Faceți o afacere bună. Săptămâna trecută costa 10 dolari. În cincisprezece zile va fi o sută.

Sau Climaxul va fi închis. Gene Shirak glumea. El intră și își holbă ochii în întuneric. Climaxul era un loc straniu, neadmițând ca scaune decât perne puse direct jos și șezlonguri! Clubul era compus dintr-o mare sală, în care intrase el, cu un ecran de cinema pe care se proiectau filme vechi, o sală de biliard învecinată care servea și ca restaurant și un «enfer psychédelique» la subsol, discotecă, unde cu greutate se puteau suporta câteva secunde din cauza zgomotului și stroboscoapelor, proiectând o lumină crudă și intermitentă asupra cuplurilor intime.

Nu era multă lume. Gene o găsi pe Diana așezată pe perne în fața ecranului, lângă un tânăr negru pe care-l ținea de mână.

Ea-l văzu pe Gene, scoase un mic strigăt de surpriză și se ridică. El o bătu pe crupă. Era ceea ce-i plăcea lui mai mult la ea: fesele sculpturale de-o duritate extraordinară care-l transpuneau pe Gene în abisurile desfrâului. Pentru a se juca, Diana își frecă pieptul de cămașa mov a producătorului.

— Te plictiseai, prinț, spuse ea. Și atunci te-ai gândit la frumoasa ta Diana? Vino!

Ea îl atrase spre perne, și se-ntinseră alături în fața ecranului. Lângă ei, un cuplu scotea mormăituri nearticulate, privindu-se în ochi, cu mâinile ocupate în întuneric cu activități obscure.

— Ei sunt „loaded"[2], explică Diana. Nu le da atenție. Nici măcar nu ne văd.

Gene se simțea din ce în ce mai bine. Diana făcea tot timpul ceea ce voia. Câteodată venea să-l viziteze la birou, în fine, după masă. Între două repetiții el o înghesuia repede pe birou și o revedea apoi mereu bine dispusă.

Dar înainte de orice, Diana Miller era furnizoarea sa de droguri de orice fel, de la marijuana la L.S.D. Chiar și de heroină, pe care Gene i-o revindea lui „Darling" Jill. Aceasta era una dintre cele mai mari consumatoare din gașcă.

---

1. Orgasm (n.a.)
2. Drogați cu marijuana sau L.S.D. (n.a.)

Gene nu o întrebase pe Diana de unde venea drogul, dar știa că are legături cu lumea interlopă.

Diana era negresă. Gura sa mare și fesele făcuseră să fie violată la treisprezece ani în Nebraska, apoi făcuse carieră. Cântăreață și stripteuză, ea hoinărise prin SUA, până-n momentul când îl găsise pe gangsterul Mickey Levine. Acesta din urmă ocupa un loc important în sindicat și se-ndrăgosti nebunește de Diana. Grație lui Mickey ea nu mai avu nevoie de nici un angajament.

Totuși! Cei cinci avocați zeloși ai lui Mickey nu putură împiedica inevitabilul. Acesta se pomeni acuzat de o instanță federală, de diverse bagatele, inclusiv omucidere cu premeditare și-l trimiseră pentru cincisprezece ani la penitenciarul model Dennamora.

La plecarea sa organiză o petrecere emoționantă la care Gene Shirak fusese invitat. Cu lacrimi în ochi, Mickey o încredințase pe gazela sa neagră prietenilor. Gene nu-și cruță eforturile ca să merite încrederea prietenului. În aceeași seară el o duse pe Diana la el, apoi se creaseră raporturi excelente între ei.

Când îi venea pofta să se destrăbăleze Gene o-nsoțea în casele deocheate din Watts, unde el asculta jazz „soul" cântat de muzicanți drogați cu marijuana.

Pierdut în gândurile sale, Gene simți mâna tinerei negrese mângâindu-l. El tresări.

— Trebuie să-mi faci un serviciu spuse el.

— Știi bine că suntem prieteni. Spune-mi ce vrei?

Ei îi plăcea să se lipească de el la club, pentru ca toată lumea să știe că se culcă cu puternicul Gene Shirak.

Pe moment uitase de ce a venit. Intenționat, Diana se întinsese pe burtă și crupa sa descria un semicerc aproape perfect. Sub privirile lui Gene ea-și supse mai mult burta.

— Vrei să câștigi cinci mii de dolari? întrebă el cu voce înceată.

Diana închise ochii pe jumătate. Ei îi plăceau banii. Dar cunoscându-l pe Gene, ea-și spuse că-și va merita dolarii.

— Asta depinde, șefule.

Prudență.

Gene, ca măsură de prevedere, se uită dacă nimeni nu-i ascultă. Ceea ce o întrebase el pe Diana ieșea oarecum din cotidian. Pe ecran rula un film vechi alb negru.

Deodată, Gene se simţi iritat şi puţin incomod.

— Să ieşim de aici. Mi-e poftă de aer curat.

Ascultătoare, Diana se ridică. La „Climax" nu se plătea. O dată ce intrai se putea bea şi mânca pe săturate.Ei nu mai schimbară nici un cuvânt până când Gene nu acceleră. El se îndreptă spre Hollywood şi Beverly Hills. Diana se-nfundă cu voluptate între perne, apoi începu să-şi descheie pantalonul de lastex. Gene o opri cu un gest.

O maşină a poliţiei îi depăşi şi instinctiv Gene reduse viteza. Diana îl privi surprinsă. Asta nu făcea parte dintre obiceiurile sale.

Îl durea foarte rău capul.

— Vrei într-adevăr să câştigi cinci mii de dolari? repetă el.

Diana ridică din umeri:

— Cunoşti tu vreo fată care să nu vrea să câştige cinci mii de dolari, afară doar dacă nu-i un truc imposibil.

Ei virară pe Sunset Boulevard, complet pustiu. Gene se străduia să n-o privească pe Diana.

— Pentru tine nu-i imposibil, nici măcar periculos.

* * *

Rolls-Royce-ul mergea încet printre aleile somptuoase din Beverly Hills. Gene abia-şi putea ţine ochii deschişi. Se crăpa de ziuă. Trebuia să fie trecut de ora şase. Lângă el, Diana dormea cu capul dat pe spate.

O idee oribilă îi trecu prin minte. Acum că totul e aranjat, era suficient o lovitură de manşetă pentru a suprima orice legătură între el şi ceea ce urma să se întâmple. El putea să arunce corpul Dianei într-unul din camioanele colinelor. Parcurseseră după trei ore toate mahalalele dintre Los Angeles şi Long Beach. Gene Shirak descoperise o faună sordidă, lacomă până la absurd, haină.

De câteva ori Diana trebui să-l protejeze.

El se opri la intersecţia dintre Larrabee şi Sunset. O scutură pe Diana. Ea locuia într-o casă pe colţ.

— Mulţumesc, spuse el. Sper că vei şti să-ţi ţii gura.

Ea ridică din umeri dându-se jos din Rolls. Dacă ea nu va şti să-şi ţină gura, va ajunge repede în fundul Pacificului într-un butoi de ciment.

Gene se întoarse imediat. Peste un sfert de oră, făcea un duș fierbinte. Avea întâlnire la ora opt cu oamenii de la Uniune pentru un serial important de televiziune ale cărui drepturi în exclusivitate îi aparțineau.

Sub duș încercă să se convingă că făcuse tot ce trebuia. Restul era în mâinile lui Dumnezeu. Sau, de preferat, ale diavolului.

Capitolul X

Dean Anchor avea o față de copil și mâini lungi fine, ușor colorate. Trebuia privit de-aproape pentru a observa slaba culoare a pielii sale. El evita să poarte culori prea țipătoare așa cum fac de obicei negrii.

Doamna în vârstă așezată în fața intrării piscinei lui Beverly Hills Hotel îi surâdea cu amabilitate.

— Locuiți la Hotel?

— Nu, răspunse el politicos; am venit să văd niște prieteni.

După ce a plătit doi dolari la intrare el se dezbrăcă într-o cabină, luă un șezlong, comandă un gin tonic, și în spatele ochelarilor lui negri făcu un tur de orizont al oamenilor din jurul său.

Misiunea sa începea.

Aproape de el un om gras se-mpăuna în mijlocul a vreo șase fete care se amuzau trăgându-l de scurtul său barbișon.

Dean își stăpâni o grimasă de dezgust. El ura societatea americană. Nu se făcuse asasin plătit doar pentru a-și câștiga mai ușor existența. Lui îi plăcea să-i omoare pe acei oameni care încarnau tot ceea ce el ura. Când apăsa pe trăgaci și vedea corpul victimei sale căzând sub impactul proiectilelor de 38 mm încerca o senzație comparabilă cu aceea a plăcerii sexuale.

O blondă platinată îi aruncă o privire și merse să se instaleze pe șezlongul învecinat. Ea-și descheie sutienul și se așeză pe burtă, cu capul întors spre Dean, cu un surâs nedefinit pe buze. El ar fi trebuit să se ridice și să se ducă să-i vorbească, dar se abținu. Până acum nu făcuse imprudențe. FBI-ul nu poseda nici o fișă despre el.

Tânărul negru se simțea bine. Luxul ce-l înconjura i se urcase un pic la cap. Era prima dată când executa un „contract" într-un astfel de mediu. El nu știa nimic despre omul pe care

urma să-l omoare, decât numărul camerei sale și semnalmentele.

Era cea de-a doua zi de când vizita piscina Hotelului Beverly Hills. Era aproape sigur că-l identificase, dar îi mai lipsea o ultimă probă.

Dean merse la bar, și ridică receptorul unui telefon pus pe o masă. Când o auzi pe centralistă el ceru:

— Faceți-mi, vă rog, legătura cu cabana nr. 3!

Câteva secunde mai târziu el auzi:

— Domnul Malko Linge, vă rog?

În spatele ochelarilor negri, Dean privi toată piscina. El văzu un bărbat înalt și blond ieșind dintr-una din cabanele din fața lui decroșând telefonul pus pe un taburet.

Imediat, Dean îl închise pe al său și merse să-și reia siesta aparentă. El urmărea din ochi pe omul care se-ntoarse să se întindă lângă o fată roșcată.

Acum operațiunea nu mai punea probleme.

Un pic mai târziu plonjă în piscină, înotă un pic și se aranjă astfel încât să treacă pe lângă bărbatul cu obrazul ras neted, pentru a-l identifica. El scrută ochii galbeni strălucitori.

În momentul când se apropie de mal, bărbatul pe care trebuia să-l omoare coborî ochii asupra lui și privirile lor se încrucișară. Dean ieși din piscină, se șterse și plecă fără să se grăbească. Îi rămânea mai puțin de-o oră ca să acționeze. Femeia vârstnică îi surâse amabil.

Malko contempla curba spatelui lui Daphné, întrebându-se cum o fată așa de frumoasă putea fi call-girl. Era furios contra lui însuși. De două zile se prăjea la soare.

Fără să facă nimic.

Nici o noutate de la Gene Shirak. El o sunase la telefon pe „Darling" Jill fără s-o poată găsi. Misiunea sa avea șanse mari de a se sfârși aici. Chiar dacă Gene Shirak i-a telefonat ce importanță are lucrul ăsta? O nouă alarmă falsă și asta-i tot. El credea din ce în ce mai puțin în istoria lui Albert Mann.

Daphné își puse sutienul spre marea dezamăgire a englezului din cabana vecină care dădea zilnic un bacșiș de douăzeci de dolari băiatului de la bazin pentru a profita de spectacol.

— Eu merg să fac baie.

Ea se ridică și în același moment, se auzi sonorul telefonului.

— Cabana 3, să răspundă vă rog.

Malko ridică telefonul plasat în fața lui, și își dădu numele său centralistei. Imediat auzi vocea lui „Darling" Jill.

— Malko! Ce faci? Jill Rickbell la aparat.

— Ce drăguț că m-ai chemat.

Jill adoptă un ton mai intim, aproape șoptit:

— Mă gândeam la dumneavoastră.

— Ah! făcu Malko, în expectativă.

— Noi suntem la Palm Springs, continuă Jill și ne bronzăm.

— Cum adică noi? întrebă Malko.

— Gene, Seymour și o fată pe care nu o cunoașteți, explică „Darling" Jill. Gene avea o treabă de pus la punct aici și ne-a luat și pe noi cu el. Ne întoarcem în seara asta. De ce nu veniți într-una din serile următoare pe la mine?

— Chiar, de ce nu?

— Împreună cu Daphné bineînțeles, preciză cu voce suavă „Darling" Jill. Poimâine.

Malko nu întrebă despre ce-i vorba.

— De acord cu poimâine. Voi fi fericit să vă revăd.

— Iată adresa mea: 3428 Belagio Road, în Bel Air, preciză „Darling" Jill.

Daphné ieșea din piscină. Malko îi spuse că sunt invitați de „Darling" Jill. Daphné ridică din umeri, filozofând:

— Din nou voi face ore suplimentare.

Încercă telefonul biroului lui Albert Mann. Acesta din fericire era acolo. El păru bucuros de invitația lui Jill.

— Bravo! spuse el. Este perfect că vă dau semne de viață chiar ei.

— Nu sunteți de părere că un interogatoriu scris al lui Gene Shirak ar aduce un rezultat?

— Nu, n-avem destule elemente. El ne-ar râde în nas. Tipul este protejat de-o armată de avocați. În plus îl cunoaște personal pe guvernatorul statului.

— Este o istorie de nebuni, zise Malko, descurajat. Dumneavoastră ați pus degetul pe o gașcă de cheflii...

— Aș dori-o, spuse Mann cu simplitate. În acest caz, dumneavoastră ați petrecut o vacanță la soare, pe cheltuiala noastră.

Cu aceste cuvinte de consolare, el închise iar Malko merse la bufet să comande o votcă. Soarele îi încălzea agreabil

spatele și asta-i aduse aminte de atentatul împotriva sa ratat la Bagdad. Se-nfioră. Ce păcat că Djemal nu era aici. El care iubea atât de mult viața. Cu paharul în mână, Malko veni să se așeze lângă Daphné care râdea singură. Ea-i întinse o bancnotă de o sută de dolari.

Era scris în partea de sus: „Camera 112, la orele 10 p.m.".

— Este vecinul nostru, îi explică ea.

Dacă-i tot așa de risipitor ca marchiza de Sévigné, riscă să-l coste scump...

— Noi vom continua, anunță Malko.

— Este pentru patrie, spuse gânditoare Daphné. Și pentru micul meu musafir din Kansas City.

* * *

Închis în cabana sa luxoasă de la Siesta Villas, Gene Shirak încerca cu disperare s-o găsească pe Diana Miller.

Tânăra negresă părea să se fi dizolvat în ceața care acoperea Los Angeles, trei zile din patru. Nimeni dintre cei ce o cunoșteau nu o văzuseră.

Sudoarea îi acoperea fruntea lui Gene. Temperatura era prima vinovată. Erau 35° în deșertul Palm Springs.

Frica, de asemenea, contribuia.

Îngrozit, realiza ce declanșase. Se juca cu focul. Bineînțeles, el câștiga în felul acesta câteva zile, dar, apoi, omul blond, va reapărea și el nu o va putea feri la nesfârșit pe „Darling" Jill de orice contact primejdios.

Începând de azi dimineață, Gene o căuta pe Diana Miller pentru a contramanda operațiunea. „Darling" Jill se bronza pe malul piscinei fără a bănui nimic. El o dusese la Palm Springs pentru a o îndepărta de Beverly Hills și a-i da timp asasinului plătit de Diana să acționeze. Toate acestea i se păreau acum copilărești și foarte primejdioase. El vizita terenuri pe care nu avea nici o poftă să le cumpere și asta-i mărea proasta dispoziție.

Numărul la care suna, nu răspundea, o dată în plus. Gene închise telefonul și ieși să se destindă câteva minute pe malul piscinei.

Jill vorbea la telefon. Gene auzi ultima frază:

— Vă aștept poimâine. La revedere, Malko.

Gene Schirak nu știu dacă din cauza soarelui arzător sau a acestei mici fraze, simți că i se moaie brusc picioarele. Fața lui îi reflecta starea sufletească fiindcă „Darling" Jill după ce închise telefonul, îl întrebă:

— Ești gelos?

El se scuză printr-o glumă și plonjă în apa transparentă.

La urma urmei, să se-ndeplinească destinul. Era mai bine să parezi primejdia cea mai mare. După ce ieși din apă, se duse să se-ntindă la soare pe unul din șezlonguri și renunță s-o mai caute pe Diana Miller.

* * *

Omul care se prezentase la intrarea piscinei din Beverly Hills Hotel avea fața ascunsă sub o mască semicilindrică folosită de motociclești. El avea un pachet în mână. Doamna în vârstă de la casă încruntă sprâncenele.

— Ce doriți, tinere domn? Aici este loc privat.

Necunoscutul spuse cu o voce gravă:

— Am un pachet urgent pentru un client al hotelului. Cabana nr. 3. Însă la recepție mi-au spus că n-are cine să-l ducă și mi-au spus să-l predau personal.

— OK! spuse doamna ridicând bariera automată. Dar repede. Întrebați-l pe George, băiatul în alb. El vă va spune unde este persoana pe care-o căutați.

Tânărul trecu de barieră și coborî câteva trepte. Masca-i ascundea trăsăturile. Angajata de la intrare avea scuze să nu recunoască tânărul său client „colorat" de mai înainte.

Motocicleta sa Yamaha care gonea cu 120 mile, era garată în josul parkingului. În câteva secunde el va fi departe.

Dean Anchor se-ntoarse și văzu că funcționara îl observa. Așa că făcu înconjurul piscinei pentru a merge să-l întrebe pe George unde era clientul de la cabana 3. Acesta era exact în același loc, întins pe saltea citind. Fata roșcată era lângă el.

Bani câștigați ușor, gândi Dean.

George, conversa sub trambulină cu o femeie mai în vârstă care se interesa îndeaproape de educația lui. El îl privi cu un aer plictisit pe motociclist și spuse:

— Acolo, ultima cabană, tipul blond cu ochelari. Și mergeți mai repede după asta fără să priviți la fete...

Dean Anchor se îndepărtă cu un râs servil. El regreta din toată inima că nu avea timpul să se întoarcă pe la trambulină să tragă un glonț de 38 în burta acestui mic codoș.

Având grijă să nu calce corpurile întinse, el înaintă încet spre omul și femeia pe care trebuia să-i lichideze. Prefera ca aceștia să nu-l vadă în ultimul moment. Oamenii mari au presentimente câteodată. El nu alesese întâmplător piscina. Era singurul loc unde victima sa ar fi destinsă și fără apărare.

Nu-l mai despărțeau decât câțiva metri de cuplu. Cu mâna stângă desfăcu pachetul. Era o carte mare în care săpase o alveolă pentru a ascunde un Smith & Wesson. În buzunar el avea o cutie cu cartușe, pentru orice eventualitate.

Absorbit el se clătină peste picioarele întinse. O fată înaltă și slabă al cărei sutien nu ascundea nimic, îi căuta privirea prin mască.

În același moment se auzi megafonul:

— Miss La Salle la telefon, vă rog!

Dean Anchor nu dădu nici o atenție apelului. Acesta nu-l privi; dar deodată o văzu pe tânăra roșcată ridicându-se și înaintând în fața lui, ondulându-și șoldurile monumentale. Pe moment rămase imobil. Niciodată nu va mai avea timp să-i lichideze pe amândoi.

El se aplecă, chipurile, pentru a-și aranja șireturile de la bascheți. Trebuia să câștige un minut sau două. Deodată, auzi vocea furioasă a lui George în spatele său.

— Ce faceți? V-am spus să predați pachetul și să plecați.

Dean se ridică încet. Rumoarea îl făcuse pe bărbatul blond să ridice privirea. Dean, din cauza ochelarilor negri, nu-și putea da seama dacă-l observase.

Mai avea trei metri de parcurs. George nu putea interveni. Apoi ar fi fugit de-a lungul bordurii pentru a trage în fata care vorbea la telefon. Un acces de furie îl copleșea. Băgă mâna în pachet și prinse strâns mânerul revolverului, trase piedica și scoase la iveală arma. Își regăsise calmul. Pentru câteva secunde el nu mai era puștiul din 103 str. Watts; era însuși destinul.

Fata cea slabă văzu strălucirea oțelului armei și scoase un țipăt strident.

Dean Anchor, cu gambele depărtate ca la stand ridică brațul și ochi, chiar deasupra maieului negru. Degetul său se crispă asupra trăgaciului.

* * *

Mergând pe San Diego Freeway, polițistul Clyde Krieger se gândea la deșertăciunea vieții. În fruntea a șase motociclişti ai poliției din Los Angeles el escorta pe emirul din Bahrein, minuscul principat din Golful Persic, în vizită semi-oficială în SUA. Era un bătrân mic de statură, ridat tot, care înota în petrol.

Cu aproape optzeci de mile, ei mergeau pe banda din mijloc cu farurile aprinse ca pentru o înmormântare. Din când în când Clyde declanșa un scurt sunet de sirenă pentru a îndepărta mașinile.

El era mereu de serviciu pentru acest gen de treburi, din cauza taliei sale înalte și trăsăturilor virile, pielii mate și umerilor largi. Cu casca strălucitoare, ținuta bleumarin și centura cu cartușieră el avea o alură impresionantă. Prietenii îi spuneau:

— Clyde, cu figura ta, ar fi trebuit să faci cinema...

Numai că, oamenii importanți pe care-i escorta o dată pe săptămână se mărgineau la a-i strânge mâna și a-i mulțumi pentru plimbarea cu sirena, iar Clyde Krieger rămânea mereu polițist cu șase sute cincizeci și patru de dolari pe lună, cu o mică căsuță în Culver City pe care nu o achitase în întregime...

Micul convoi se întorsese în Sunset Boulevard. O mașină a poliției din Beverly Hills îi escortă un moment. Pe linia dreaptă înainte de a ajunge la Beverly Hills Hotel, Clyde acceleră ultima dată în primul rând pentru a putea depăși un Pontiac Grand Prix alb care era condus de o brunetă care-i adresă un surâs când el o depășea. O fată cum nu mai avusese în patul său niciodată.

El declanșă sirena când ajunse la hotel. Emirul își umflă pieptul. Lăsând limuzina albă să oprească la peron, Clyde opri motocicleta sa un pic mai departe, puse cricul și descălecă. Conștient că-i privit de un grup de clienți, el își ridică încet ochelarii, își scoase mănușile și rămase cu picioarele depărtate, cu mâna pe mânerul revolverului ca eroii din western-uri.

* * *

Un presentiment nedefinit îl făcu pe Malko să ridice capul. El anticipă gestul omului cu vizieră neagră, înainte chiar să-l vadă. Dealtfel, această vizieră, dacă ea ascundea fața necunoscutului transmitea un sentiment de indispoziție. Dădea impresia că te afli în fața unui robot.

Dintr-o săritură fu în picioare. Țeava lungă a revolverului era îndreptată spre el. Îi mai rămânea o fracțiune de secundă ca să-și salveze viața.

El se aruncă în bazin cu capul înainte, tocmai când Dean Anchor trase. Glonțul sparse o sticlă de la bar și se pierdu pe terenul de tenis. Dean, cu revolverul în mână, rămase pironit locului pe malul apei. Silueta lui Malko se detașa pe fondul mozaicului albastru la câțiva metri distanță.

El ochi cu grijă și trase de două ori. Gloanțele provocară fiecare câte un vârtej dar Malko continua să înoate. Un țipăt izbucni în spatele său. George se apropia în fugă cu o bâtă de base-ball, dar se opri la câțiva metri de asasin, urlând isteric:

— Poliția! Chemați poliția!

În jurul piscinei era panică. O parte dintre femei fugeau, altele se ghemuiau de frică pe saltelele lor, paralizate de spaimă.

Dean văzu pe barman ridicând telefonul. Îi mai rămânea puțin timp. Cu puțin noroc putea s-o omoare pe femeie în trecere și pe bărbat când ieșea din apă pe partea cealaltă. Armă revolverul și se-ndreptă spre bar.

Malko simți că-i vor exploda plămânii. Niciodată nu stătuse atât timp scufundat în apă. Mai făcu un efort disperat ca să ajungă în mijlocul piscinei. Își dădea seama că trupul său se distingea perfect în apa limpede.

Dădu afară aerul din plămâni din care cauză el se afundă. Când simți mozaicul sub picioare, cu o puternică lovitură de călcâi se ridică la suprafață.

Capul său apăru mai rapid decât prevăzuse Dean Anchor. Acesta, în echilibru pe malul piscinei, ridică arma. El parcursese deja jumătate din drumul ce-l despărțea de fata roșcată. Ea-l privea pe asasin venind spre ea dar nu lăsa telefonul din mână.

Explozia unui proiectil de 38 făcu să freamăte cocotierii. Glonţul se-afundă în apă, la câţiva centimetri de capul lui Malko. Acesta avusese timp să respire şi se scufundă imediat.

Dean nu o mai vedea decât pe roşcată. Cel puţin îi mai rămânea asta. El înaintă dar alunecă pe pardoseala umedă. O secundă rămase în echilibru. Dar era clar că pentru el nu era o zi norocoasă. În faţa saltelei, prin dreptul căreia trecea, se găsea un texan căruia nu-i era frică de armele de foc. Cu un brânci violent, îl împinse pe Dean în piscină înainte ca asasinul să-şi recapete echilibrul.

Dean căzu în apă fără să apese pe armă. El auzi ţipetele femeilor care fugeau în toate părţile. Câteva se ghemuiseră în spatele barului ambulant. Asaşinul se asfixia. Se agăţă cu o mână de mal dar omul care-l împinsese în apă îi strivi degetele şi-l făcu să slăbească priza cu un ţipăt de durere.

Fără să ochească, trase. Glonţul de 38 lovi o femeie care căzu pe spate. Toţi curioşii care se apropiaseră să vadă spectacolul se retraseră grăbiţi, inclusiv curajosul texan. Dean merse cu apa până la gât la scară, urcă şi se scutură de apă ca un câine muiat.

Îşi lăsă viziera ca pentru a se proteja şi privi în jur.

Fata roşcată dispăruse. Nu mai avea timp s-o caute. Nu-l mai văzu nici pe omul blond pe care trebuia să-l omoare. Contractul său era ratat. Acum trebuia să-şi scape pielea.

Fugi spre bariera turnantă pe care o sări pe deasupra. Bătrâna doamnă îndrăzneaţă vru să-i bareze drumul dar cu o lovitură de mâner de pistol Dean o întinse pe jos, înainte de a o lua pe o cărare lăturalnică ce dădea în parking. Ghemuit, ascuns de privirile curioase, îşi reîncărcă arma. În urma lui se auzea un concert de urlete şi-njurături.

Două minute mai târziu îşi lua Yamaha de coarne.

* * *

Clyde Krieger visa numărând Cadillac-urile care opreau în faţa hotelului, când un om în costum de baie ieşi fugind.

Instinctiv, Clyde duse mâna spre revolverul său Magnum 45, apoi se răzgândi. El nu se găsea în Watts. Nu se trăgea într-un milionar fără somaţie. Trei poliţişti erau la cafenea şi alţii ascultau la radio în maşinile lor. Omul blond veni spre Krieger.

— Repede, este un asasin la piscină. S-a tras asupra mea, veniţi.

Deja el se-ntorsese în fugă. Clyde Krieger nu ezită decât o secundă. Era şansa vieţii sale. Scoţându-şi revolverul de la centură, se şi visa bogat şi celebru...

— Rămâneţi pe loc, spuse el altor doi poliţişti.

Dacă era vorba de câştigat gloria, cel puţin să fie singur...

— Iată-l! strigă omul cel blond.

Ei văzuseră silueta unui om ţinând de ghidon o motocicletă care demară imediat. Clyde Krieger ridică arma dar omul nu-l lăsă să tragă. Ei văzură motocicleta traversând Sunset-ul şi angajându-se pe Rodeo Drive.

— Trebuie prins viu, nu trageţi.

— De ce?

— Este ordinul FBI-ului.

Clyde Krieger fugea deja spre motocicleta sa. În fine. Se afla în faţa marii lovituri.

Motocicleta Harley Davidson porni la prima pedală. Clyde sări pe şa. Cei doi colegi ai săi vrură să-l imite dar poliţistul îi opri.

— Staţi pe loc, emirul trebuie să iasă. Anunţaţi maşinile. Un tip pe o Yamaha roşie, poartă cască de protecţie neagră. Este înarmat, periculos, coboară pe Rodeo Drive spre sud.

El puse sirena în funcţiune şi demară. În timp ce se strecura pe semaforul roşu între Sunset şi Benedyct Canyon, el ajunsese pe Rodeo cu optzeci de mile pe oră. Deschise radioul. Colegii săi dădeau frenetic alarma. O maşină a „Beverly Hills Patrol", răspunse din Wilshire Boulevard că urca spre nord spre a lăsa retragerea fugarului.

Clyde Krieger ajunse la intersecţia cu Santa Monica Boulevard şi ezită. Omul ar fi putut s-o ia fie la stânga, fie la dreapta. Se opri. În acelaşi moment radio anunţă:

— Aici B-18. Los Angeles. L-am întâlnit pe omul cu Yamaha mergând în direcţia Santa Monica. Nu putem să ne întoarcem. Suntem blocaţi de trafic.

Clyde o luă la dreapta. Santa Monica mergea drept pe o distanţă de patru mile. Motocicleta Harley Davidson putea fugi cu 120 mile pe oră. Nu exista culoarea roşie pentru el. El ajunse la intersecţia cu Wilshire Boulevard şi trebui să urce pe trotuar pentru a evita un camion. O sirenă se auzi în urma lui.

O patrulă venea pe Wilshire, mergând spre Century City. Clyde acceleră. O altă mașină demară de pe Avenue of the Stars și începu vânătoarea nu departe de el.

Vreo zece vehicule fugeau acum spre Santa Monica Boulevard. Poliția bloca Sunset la nord. La vest era marea. Omul va încerca s-o ia spre sud, „downtown", unde avea șanse mai mari să se ascundă decât în cartierele rezidențiale.

Coborând pe Santa Monica, Clyde Krieger auzi la radio pe unul din polițiști strigând:

— Atenție, el face o jumătate întoarcere la intersecția Santa Monica cu Beverly Glen.

Locul era o milă mai înainte.

Clyde Krieger încetini, își desfăcu tocul pistoletului și puse în funcție semnalele roșii.

Dean Anchor îl zări primul pe polițist. În spatele lui o mașină de patrulă încerca cu disperare să-și facă loc prin trafic. La stânga era o palisadă de întrecut, dar la dreapta se deschideau terenurile lui Century City, singura lui șansă. Clyde Krieger îl văzu și scoase pistoletul.

Stupefiată, o femeie cu bigudiuri stopă brusc Cadillac-ul său și asasinul se duse să se refugieze în el. Clyde pusese picioarele jos, culcase motocicleta de-a curmezișul drumului ca să blocheze circulația, și o luă la fugă spre asasin.

Dean fugea deja spre un teren viran spre Century City.

Dacă reușea să ajungă la blocul de locuințe, se putea pierde în imensul parking.

Silueta albastră dispăru la douăzeci de metri în urma lui.

Cu ghetele sale și picioarele imense, polițistul era avantajat pe acest teren desfundat. Dean fugi cât îl țineau puterile și câștigă ceva distanță. Ar fi fost ușor să tragă, dar își aduse aminte de ceea ce ordonase bărbatul blond. O altă mașină a poliției opri și alți patru polițiști se angajară în urmărirea sa pe terenul viran.

Dean Anchor alunecă și căzu fără să lase din mână revolverul. Bălăcindu-se în noroi, el încercă să se scoale, dar polițistul uriaș era cu Coltul întreptat asupra lui:

— Lasă arma, spuse el.

Cu mâna stângă el căuta să apuce cătușele de la spate, fără a-și lua ochii de la omul întins în fața sa.

Krieger citi în ochii asasinului că o să tragă, dar ezită o fracțiune de secundă, din cauza ordinului.

Dean Anchor apăsă pe trăgaciul armei și șocul glonțului îl împinse pe Clyde Krieger spre spate. El simți un șoc puternic în piept, vru să riposteze dar mâinile nu-l mai ascultară. Căzu în genunchi, în timp ce asasinul se ridică. Adunându-și ultimele puteri, Clyde blocă lunga țeavă a pistolului său de 357 pe brațul său stâng îndoit, ochi și trase. Era atât de slăbit că reculul îl făcu să cadă jos și muri.

Enormul proiectil de 357 îl lovi pe Dean Anchor între omoplați, smulgându-i o parte din inimă.

Când polițiștii ajunseră lângă el, era mort. Unul din polițiștii prezenți, întoarse corpul cu vârful piciorului pentru a-i vedea fața. Viziera era strivită și el avea pământ în gură. Bătrânul polițist scutură trist din cap. Asasinul nu avea decât 25 de ani și polițistul Clyde Krieger treizeci și cinci.

În depărtare se auzea sirena unei ambulanțe. Polițistul se aplecă și închise ochii mortului.

Numele: Anchor.

Prenumele: Dean Vernon. Născut în Pasadena California, adresa 1086, 103 Street — Los Angeles.

Profesia: electrician, fără loc de muncă.

Cazier curat.

Date. Eliberat din armată acum optsprezece luni. A 25-a divizie de marină staționată la San Diego și Wake. Nu a lucrat niciodată. Nici o resursă de venit cunoscută. Plătește chiria cu regularitate.

Albert Mann puse fișa pe birou descurajat. Nu se mai știa altceva despre asasinul lui Clyde Krieger. Numărul seriei armei, Smith & Wesson era ștearsă la limită. Pista se oprea acolo.

Malko, Albert Mann și doi polițiști din Los Angeles erau în biroul lui Jack Thomas, 1340 West 6th Street, la etajul 6. Ședința fusese convocată la inițiativa lui Albert Mann, când corpul încă cald al lui Dean Anchor era la morga Receiving Hospital.

Jack Thomas scutură capul și luând din nou fișa spuse:

— Mi-e teamă că nu vom găsi alte elemente. Este un asasin plătit, care acționa pentru cineva. Poliția din Los Angeles a făcut percheziție la el fără rezultat. Mama lui spune că nu l-a mai văzut de trei luni de zile... Vom continua.

Instalația de aer condiționat mergea la maximum și producea în birou o temperatură siberiană, chiar dacă soarele strălucea în ferestrele albăstrii.

Șeful FBI-ului avea un aer îngrijorat. El îl luă pe Albert Mann într-un colț al biroului.

— Această poveste a făcut un mort și o grav rănită. Sper că vă dați bine seama ce faceți... Este poate momentul să fie scuturat Gene Shirak, milionar sau nu...

Albert Mann dădu din cap:

— Înțeleg ceea ce gândiți. Această crimă mă miră și totodată mă enervează. Este prima probă palpabilă că suntem pe pista unei afaceri importante și că persoanele cu care avem de-a face sunt grăbite. Sunt metode mai discrete pentru a elimina oamenii...

— Acordați-mi încă o săptămână...

Cu regret, Jack Thomas îi strânse mâna. FBI-ul avea oroare de inițiativele CIA care o paralizau, mai ales când acestea se terminau cu morți și răniți.

Albert Mann îl luă pe Malko, care-i fusese prezentat lui Jack Thomas ca un agent „negru".

— Dumneavoastră sunteți în avantaj, îi spuse el în ascensor. Încercați să aflați de ce au încercat să vă omoare...

Acesta era misterul pe care încerca cu disperare să-l dezlege din momentul în care se aflase față-n față cu Dean Anchor.

— Eu nu-mi dau seama, spuse Malko. Bineînțeles este bijuteria pe care am uitat-o în fundul piscinei. Dar Gene Shirak sau oricine ar fi el, nu este atât de naiv încât să creadă că ancheta se va opri dacă eu voi fi omorât.

Mai este un lucru care se aplică specific modestiei unei persoane.

— Dumneavoastră aveți interesul să-l găsiți înainte ca ei să reușească în acțiunea lor, sublinie Albert Mann urcându-se în Pontiac. Aș fi plictisit să vă interoghez prin intermediul unei plăci turnante.

— Și eu la fel, spuse Malko cu sobrietate.

— În orice caz, amicii noștri din FBI l-au pus pe Gene Shirak sub supraveghere lejeră. Se va putea găsi probabil câte ceva...

Capitolul XI

Cu mâinile în buzunare, Gene Shirak privea fără să vadă, mașinile care defilau paisprezece etaje mai jos pe Sunset Boulevard. Biroul său nu avea pereți ci doar panouri mari din sticlă, coborând până la sol, reunite prin grinzi subțiri de oțel. Sticla albăstrie lăsa să intre lumina, dar nu trebuia să provoace amețeli. Se creea impresia că te afli suspendat între cer și pământ.

Gene era foarte elegant, cu o cămașă verde și un pantalon asortat, dar trăsăturile îi erau supte și avea pungi mari sub ochi. Fizionomia netedă părea sculptată în lemn. El își trecu nervos mâna prin părul rar. Ochii săi, foarte limpezi de obicei, erau proape incolori. El știa că planul său idiot eșuase. Atentatul de la Beverly Hills Hotel și duelul mortal dintre polițist și atentator, făcea să curgă torente de cerneală. Într-un editorial virulent, *Los Angeles Times* cerea să se pună capăt crimei organizate.

Gene scrâșni din dinți în fața fotografiei inocentului prinț Malko care jura că trebuia să fie vorba despre o eroare...

Toată noaptea Gene Shirak întorsese lucrurile pe toate fețele în capul său. Era confruntat cu o situație fără ieșire. Cu siguranță, acum FBI-ul îl supraveghea bineînțeles, fără a avea nici o probă pe moment.

Bine cel puțin, că Dean Anchor era mort. Fusese nebun să dorească eliminarea bărbatului blond, cu atât mai mult cu cât acesta din urmă avea întâlnire cu Jill. A pierdut cinci mii de dolari degeaba.

Singura sa șansă era să stea cuminte și s-aștepte. Telefonul sună și secretara băgă capul pe ușă:

— Douglas Reef de la Universal.

— Să-l ia dracu! spuse Gene Shirak cu brutalitate. Dacă n-o convingea pe Erain să oprească totul, asta ar putea sfârşi rău. El nu avea nici un mijloc de presiune asupra ei.

Destupă o sticlă veche de Dom Perignon şi îşi turnă o jumătate de pahar pe care o bău dintr-o înghiţitură. Era imposibil să continue să trăiască în felul ăsta. Zbârnâi linia directă. Gene merse să răspundă şi îi sări inima în gât. Recunoscu uşorul accent al lui Erain.

— Veniţi la Scandia, spuse ea sec. Vă aştept.

Înainte ca el să poată articula ceva, ea închise telefonul. Gene stătu un minut gânditor. Era tentat să prevină FBI-ul ca s-o aresteze pe Erain. Lui i-ar fi de folos, dar nu-l vor proteja toată viaţa.

— Eu cobor pentru o oră, îi spuse el lui Ann. Îl voi suna pe Douglas Reef mai târziu.

În ascensor mai reflectă încă. Care ar fi cea mai bună soluţie să iasă din acest rahat?

Scandia, restaurant elegant vecin cu clădirea în care îşi avea sediul Shirak, era la fel de întunecos ca de obicei. Şeful de sală îl întâmpină pe Gene Shirak ca întotdeauna; restaurantul părea gol.

— Nu m-a căutat nimeni?

— Nimeni, domnule Shirak, răspunse celălalt, cu mult respect.

Gene se aşeză aproape de uşă şi comandă un JB pentru diversitate. Se simţea deplasat şi vulnerabil în acest restaurant gol. Unde o fi Erain? El îşi terminase whisky-ul când şeful de sală se aplecă spre el.

— Sunteţi căutat la telefon în cabina din fund. Gene Shirak se precipită spre telefon.

— V-am dat opt zile pentru a relua afacerea, zise cu răceală vocea în maghiară. În ce stadiu sunteţi?

Asta era prea mult pentru Gene Shirak. Tremurând de furie începu să-şi înjure grosolan interlocutoarea, stropind cu salivă receptorul. Erain aşteptă să treacă furtuna:

— Aţi face mai bine să vă calmaţi, zise ea. Am nevoie de dumneavoastră şi dumneavoastră mă veţi asculta. Dacă nu...

— Dacă nu ce? ţipă Gene Shirak în furia sa. Mă veţi preda FBI-ului? Ei sunt deja aici...

Brusc, el își dădu seama de imprudența sa, și întredeschise ușa cabinei. Șeful de sală era în capătul celălalt al restaurantului din fericire.

— Ascultați-mă spuse el, trebuie să vă văd. Este foarte important.

Însemna să te joci cu focul dată fiind supravegherea al cărui obiect era, dar nu se simțea capabil s-o convingă pe Erain la telefon.

— Nu sunt convinsă de realitate, replică Erain. Atâta timp cât nu va fi gata totul.

— Dacă nu vă văd în seara asta, zise Gene Shirak, las totul baltă definitiv. Întâmple-se orice.

Erain ezită. Ea îl simțea pe Gene Shirak la capătul puterilor fără să înțeleagă din ce cauză. Instrucțiunile erau că nu trebuie să-l întâlnească decât în caz de necesitate absolută. Dar aceste instrucțiuni, sunau și în sensul că trebuia îndeplinită misiunea... Indiferent de riscuri. Ea făcu o ultimă încercare.

— Totul trebuie aranjat într-o săptămână insistă ea. Până atunci nu am de ce să vă întâlnesc. Este periculos pentru mine cât și pentru dumneavoastră.

— Nu mă interesează! Eu vreau să vă văd.

— Bine, conchise Erain. Ne vom întâlni în seara asta. La intersecția dintre Mulholland Drive și Laurel Pass, la ora 11.

Ea închise telefonul și Gene traversă Scandia, cu impresia că disputase un meci de box, sub ochii fals respectuoși ai șefului de sală. Tot era amuzant să vezi un *big shot* pozând într-un iepure de casă. Gene urcă în biroul său. Nu-i mai era foame. Categoric, trebuia s-o convingă pe unguroaică să renunțe. Din fericire ea era neliniștită de moartea lui Navajo și își lua anumite măsuri de precauție: nu-l mai chema decât într-un loc public, pentru eventualitatea că telefonul său ar fi sub supraveghere. El nu știa nici unde lucrează și nu-i cunoștea nici adresa.

— Domnul Douglas Reef, v-a căutat din nou, îl anunță secretara când deschise ușa. A spus să vă duceți la dracu.

* * *

Grupuri de hippies făceau autostopul pe Laurel Canyon. Câțiva fluierară văzând Rolls-ul. Gene Shirak conducea încet. Era mult înaintea orei de întâlnire. Nu ea încă nici zece și jumătate.

Era sigur că nu fusese urmărit. Întorcându-se acasă el parcase Rolls-ul de cealaltă parte a locuinței și se întoarse să se urce în mașină sărind propriul său gard. Apoi el hoinărise prin Beverly Hills. Nici o mașină nu-l urmărea.

O luă la dreapta pe Look-out Drive. Era o stradă sinuoasă încadrată de locuințe vechi din bârne locuite de hippies. Gene era cât pe ce să fie lovit de un vechi Porsche care cobora încărcat cu cel puțin șase băieți și fete. În continuare el se îndreptă spre Laurel Pass. Casele erau mai rare. Mulholland Drive șerpuia cu mii de viraje, trecând printre colinele de la Beverly Glen la celălalt capăt al San Fernando Valley.

Intersecția cu Mulholland Drive era pustie. Gene parcă Rolls-ul într-o mică piațetă și plecă să cerceteze împrejurimile. Singurele construcții la vedere erau trei case vechi din lemn.

Două erau neocupate. O lumină se zărea în a treaia, la primul etaj.

Gene era un pachet de nervi. Perseverent, el repeta ceea ce urma să-i spună unguroaicei, ca un liceean care repetă cuvintele de dragoste pe care să le spună la o întâlnire galantă.

Pentru a-și face o ocupație, se urcă din nou în Rolls și merse să parcheze pe o mică alee ce ducea spre una din casele goale, perpendiculare pe Laurel Pass. Astfel mașina nu putea fi văzută din drum. Opri contactul și bătaia inimii sale i se păru înspăimântătoare. Instinctiv își duse mâna la piept.

Își odihni capul pe tetiera din piele, și parfumul plăcut de lux îi ridică un pic moralul. Ceasul de la bord indica ora 11 fără șapte minute. Timpul trecuse foarte repede. Geamul electric coborî fără zgomot. Colinele erau pustii, doar zgomotul vehiculelor circulând pe Fernando Valley tulburau liniștea.

Un zbârnâit de motor se auzi pe Mulholland Drive. Gene coborî din Rolls. O mașină sosea, dar el nu putea încă s-o vadă. Gene merse până la intersecție. La momentul când el sosea în piațetă, un Corvair gri, ieși din viraj mergând foarte încet.

Gene se opri.

Mașina oprise în dreptul lui și frână. El se aplecă și o recunoscu pe Erain, singură în mașină. Ea opri doi metri mai departe. Gene, contrar obiceiurilor lui, se duse să deschidă portiera.

— Urcați.

El se execută. Interiorul mirosea a benzină și murdărie. Era o mașină veche, prost întreținută.

— Deci, întrebă Erain, ce doriți?

Brusc, Gene își simți creierul gol. Privi profilul regulat cu o poftă furioasă de a o sugruma pe unguroaică.

— Nu pot să mai continui, spuse el cu voce joasă, este prea periculos.

— Noi suntem cei care judecăm ceea ce este primejdios sau nu, răspunse ea sec. Dumneavoastră trebuie să ne faceți un serviciu și-l veți face. Nu inventați scuze.

Gene explodă deodată.

— Eu nu caut scuze, țipă el. Eu am FBI-ul în spate! Asta vă ajunge?

Dorința de a o înspăimânta pe Erain, a fost mai puternică decât prudența: dinte pentru dinte, el îi povesti cum încercase să-l lichideze pe Malko și de ce. Pe măsură ce asculta, fața lui Erain se îngălbenea. Era mai rău decât își imaginase. Când cei *manipulați* își pierd cumpătul nu se știe unde se opresc.

— Vreți să spuneți că știind că sunteți supravegheat de FBI mi-ați fixat întâlnire? șuieră ea.

— Sunt sigur că n-am fost urmărit, spuse Gene.

— Bună treabă ați făcut, spuse cu voce glacială unguroaica. Sunteți complet nebun. Să utilizezi un asasin plătit! Care pe deasupra nici nu a reușit. Este o sinucidere.

Gene prinse vorba din zbor.

— Tocmai. Cel mai bine ar fi să mă lăsați liniștit și să mă faceți uitat. Poate mai târziu o să meargă...

Erain dădu din cap. În vocea ei era atât dezgust cât și hotărâre. Dar nu ea avea dreptul de a hotărî. În organizație, ea nu era decât un pion bun de sacrificat dacă o cerea succesul misiunii:

— Nu. Trebuie continuat. De mâine, veți căuta un al doilea Navajo și-l veți angaja în serviciul dumneavoastră. Este prima fază a operației.

— Asta e o nebunie!

Unguroaica întinse mâna spre portieră și o deschise:

— Nu-i treaba dumneavoastră să judecați asta, repetă ea. Dacă mâine nu aveți un Navajo, eu trimit dosarul pe care-l cunoașteți la FBI. La revedere.

Fără să-și dea seama, Gene coborî din mașină și merse spre Rolls. Preocupat de furie, frică și ură, el nu vedea nici măcar pe unde merge.

Scrâșnetul demarorului mașinii Corvair, îl făcu să tresară. Erain nu putea să pornească. Gene Shirak se așeză în Rolls și răsuci cheia în contact. Prin parbriz văzu farurile Corvair-ului reaprinzându-se. Erain reușise să plece. Mașina sa mică viră pe Laurel Pass.

Deodată o furie oarbă puse stăpânire pe Gene Shirak. Avu impresia că lichidând-o pe Erain își soluționează problemele.

Corvair-ul era la 20 de metri. Cu dinții strânși, Gene Shirak ridică maneta hidromatului la „low" pentru a da motorului puterea maximă. Farurile Corvair-ului luminau drumul înainte de Drive-Way. Ea mergea foarte încet. Gene apăsă ușor pedala de accelerație și Rolls-ul avansă câțiva centimetri. Apoi apăsă mai mult, dar acționă și frâna în același timp. Puterea motorului făcu să vibreze șasiul. Avu timp să gândească că era prima dată când cineva se servea de un Rolls Royce de 28.000 dolari pentru un asasinat.

Capota scurtă a Corvair-ului apăru. Gene Shirak, apăsă accelerația la refuz. Cele două tone țâșniră înainte. Botul masiv al Rolls-ului, ca și partea din față a unei locomotive pătrunse în tăblăria micii mașini, cu un zgomot surd. Agățat de volan, cu toți mușchii încordați Gene Shirak, blestemă pentru a se încuraja.

A fost un fior violent. O împrăștiere de fiare, și Rolls-ul se opri cu botul înfipt în barele Corvair-ului. Gene Shirak, întrerupse contactul. Motorul Rolls-ului nici măcar nu se oprise. Măturat ca de un buldozer, Corvair-ul fusese aruncat până în taluz unde rămăsese înfipt. Iremediabil încâlcite, cele două mașini blocau Laurel Pass.

Gene Shirak coborî. I se învârtea capul. Nimeni nu părea să fi auzit zgomotul. Mașinile poliției veneau rar până aici. Cât despre hippies, nu se ocupau de lumea exterioară, fiindu-le ostilă.

Un lichid, curgea din Corvair, bolborosind ușor. Nimic nu mișca în interior. Gene trebui să se forțeze pentru a face înconjurul și a se urca pe taluz pentru a se apleca deasupra portierei. Desigur, Erain a murit pe loc. El se vedea pe punctul de a termina treaba. Pentru Rolls era mai puțin grav. Un tinichigiu, prieten cu el, ar remorca mașina fără a pune întrebări, pentru un bacșiș de 100 dolari. Era suficient să spună că a lovit o mașină, fiind în stare de ebrietate și că nu voia să aibă probleme...

Gene zări un corp strivit pe banchetă. Cu toate puterile trase de portiera blocată. În sfârșit cedă și Gene căzu pe spate.

Ridicându-se imediat, intră jumătate în mașina accidentată și aproape că se lovi cu capul de cel al lui Erain. Ea era imobilizată, prinsă pe partea intactă a banchetei din față aproape de plafon, nemișcată. Locul șoferului nu era decât o adunătură de fiare.

Cu timiditate, Gene Shirak pipăi umărul tinerei femei. Ea gemu și el se retrase brusc lovindu-se cu ceafa de partea de sus a portierei. O panică puternică îl paraliză. Fu tentat să lase totul și să fugă. Categoric, el nu avea inimă de asasin.

Erain gemu încordată. Gene intră din nou în mașină. Trebuia să termine ceea ce începuse.

Pipăind, el își puse mâinile în jurul gâtului unguroaicei și începu să strângă cu ochii închiși. Auzise întotdeauna că e ușor să omori pe cineva, în acest fel. Trebuia să strângă timp de un minut. Începu să numere în minte.

Deodată, corpul lui Erain se destinse, scoase un țipăt inuman și mâinile ei se agățară de încheieturile mâinilor lui Gene Shirak. Speriat, Gene lăsă totul baltă. Era de mirare că unguroaica n-a fost omorâtă de un astfel de șoc, gândindu-ne că oamenii mureau pe Freeway mergând cu 45 de mile pe oră. Dar Erain se lupta cu energia disperării. Gene îi trimitea suflul în față.

Tulburat, slăbi presiunea mâinilor o fracțiune de secundă, timp în care ea profită pentru a-i apuca un deget. Ea îl răsuci atât de brutal încât el urlă de durere și luă mâna de pe ea. Cu rapiditatea unui șarpe ea prinse al doilea deget și începu să-l dea peste cap, încet și cu cruzime.

Gene Shirak se strâmbă de durere, urlă, căutând să scape dându-se jos din mașină. Dar Erain îl urma. Se auzi un ușor pocnet în mâna dreaptă a lui Gene Shirak și străfulgerat de o durere, ligamentul indexului stâng, fusese smuls.

Era ca și cum i-ar fi tăiat degetul. Lacrimi de durere îi apărură în ochi.

— Opriți-vă, opriți-vă, se rugă el.

Erain nu răspunse, concetrându-se asupra arătătorului stâng. Acesta pocni, zece secunde mai târziu. Gene era livid. Lacrimile îl orbeau, junghiurile urcau până la umăr. Dar atunci ea îl lăsă. Erain ieși târându-se din mașină: ea avea o enormă vânătaie pe tâmpla stângă.

— Ticălosule, zise ea. Dacă nu te-aş fi văzut prin oglinda retrovizoare a maşinii, aş fi fost moartă...

Gene Shirak lăsă capul în jos oarecum ruşinat.

— Vă cer scuze, murmură el. Dar nu ştiu unde sunt.

Erain îi trimise o lovitură în picior, în tibie şi el căzu pe taluz.

— Ajunge cu lamentările, când aţi fost trimis în această ţară, nu era pentru a conduce un Rolls-Royce.

— Dumneavoastră sunteţi mulţumită că mă aveţi azi la mână, spuse el, dacă nu, n-aţi fi aici ca să-mi cereţi ceva.

Ea îl privi cu dispreţ.

— Dumneavoastră nu sunteţi decât un pion, un pion minuscul, de care avem nevoie pe moment.

Ea privi Corvair-ul şi partea din faţă a Rolls-ului. Botul masiv suferise foarte puţin. Erain se urcă în maşină, pipăi motorul şi vru să dea înapoi. Rolls-ul vibră, dar nu se putu dezlipi de Corvair. Crispată asupra volanului, Erain acceleră, frână, înaintă. În fine, ea apăsă până la fund pedala de accelerație. Se auzi un zgomot strident şi Rolls-ul dădu înapoi, zmulgând o bucată din spatele Corvair-ului.

În momentul când Gene Shirak îşi ridică mâinile, tot corpul îi fu străbătut de junghiuri insuportabile. Deschise portiera şi se aşeză lângă Erain. Imediat ea demară.

Până la Laurel Canyon ei nu schimbară nici un cuvânt. Gene îşi muşca buzele de durere. Degetele date peste cap îi făceau foarte rău.

— Sper că asta să vă fi servit ca lecţie zise Erain. Ne trebuie un Navajo, în viaţă şi bună stare.

Gene uită de durerea degetelor.

Erain opri la semaforul intersecţiei cu Hollywood Boulevard şi-şi întoarse faţa cu trăsături aspre spre Gene.

— Să nu mai încercaţi să mă omorâţi, pentru că vă voi ucide.

El lăsă capul în jos fără să răspundă.

Capcana se închidea implacabil în jurul său. Din momentul în care îl contactase Erain, el ştiuse că n-are ieşire.

Tânăra unguroaică opri Rolls-Royce-ul la colţul dintre Fairfax Avenue şi Hollywood Boulevard. Trei taxiuri, obiecte rare în Los Angeles, erau staţionate. Ea se aplecă spre Gene care se retrase cu un chiţăit de şoareci. Tânăra avu o mimică de dispreţ.

— Nu vă fie teamă! Eu nu sunt atât de lașă ca dumneavoastră.

Ea-i sustrase abil portofelul din piele de crocodil din care scoase o bancnotă de douăzeci de dolari, lăsându-i 500 de dolari în mărunțiș.

— N-am poftă să mă întorc pe jos, spuse ea. Apropo, mâine vă veți lăsa Thunderbird-ul în parkingul Ralph Sunset, toată ziua. În cutia de mănuși veți pune un plic cu o mie de dolari pentru mașina mea. Să nu uitați.

Gene avu o lumină de speranță:

— Erain, spuse el timid, ți-aș putea da o sută de mii de dolari. Ești tânără și frumoasă. Ai merita mai mult decât viața asta periculoasă...

Expresia feței tinerei femei îi tăie restul frazei.

— Tăceți, spuse ea, sunteți josnic. După asta îmi veți propune să vă culcați cu mine, nu-i așa? Bună seara și nu uitați ce v-am spus...

Ea plecă trântind portiera. Gene o văzu intrând într-o cafenea. Mâinile lui se umflau văzând cu ochii. El se-ntreba cum o s-ajungă acasă. Se instală la volan și reuși de bine, de rău să conducă greul Rolls-Royce.

Vila era cufundată-n întuneric. Joyce era plecată cu prietenii la Palm Springs. Gene intră, aprinse toate luminile și se aruncă în pat. I se-nvârtea capul de nu mai putea.

Formă rapid numărul unui doctor. Un robot îi răspunse că practicianul lipsește și nu se va-ntoarce înainte de două ore, fiind plecat la Long Beach pentru o urgență. Gene se târî până la farmacie, înghiți trei tranchilizante și reveni în living-room. Se simțea un om abandonat și lipsit de curaj. El care, cu o lună în urmă, era unul dintre cei mai puternici din Hollywood.

Deodată, el se gândi la Diana Miller. Nu o mai revăzuse după atentat. Era ziua ei de odihnă și probabil era acasă. Formă repede numărul ei.

Gene simți că-ntinerește, auzind la telefon vocea negresei.

— Sunt Gene spuse el.

— Ce dorești?

El ghici frica din vocea ei și se grăbi s-o liniștească:

— Tu știi bine că sunt amorezat de tine, spuse el cu un ton fals glumeț.

De obicei negresa râdea și flirtau, excitându-se unul pe celălalt, până-n stadiul în care unul dintre ei se urca în mașină și pleca să-l întâlnească pe celălalt. Deodată Diana tăcu câteva secunde după care zise:

— Zilele astea am multe de făcut și nu voi putea să te văd.

— Dar nu este vorba de zile, o întrerupse Gene, ci de nopți. De noaptea asta spre exemplu.

Brusc, îi apăru în ochi imaginea corpului arămiu al Dianei, cu șoldurile ca bronzul. Durerile din degete se mai domoliră. Întins pe spate, el fu încercat de o dorință arzătoare, ca și când Diana ar fi fost singura femeie din lume.

— Vino imediat, îi ceru el.

— Nu pot. Prefer să nu te văd timp de câteva zile.

O furie oarbă îl cuprinse pe Gene Shirak. Această poveste îi putuse răpi bucuriile cele mai scumpe.

— Este vorba de asta, șopti el. Te doresc.

— Sunt destule fete la Hollywood. Tu cunoști atâtea.

— Eu pe tine te vreau.

— Nu.

Ea strigase. El făcu un efort să rămână calm și spuse:

— O mie de dolari cash, din momentul sosirii tale aici.

Ea închisese telefonul.

Gene ținu receptorul în mână timp de o secundă. Apoi deschise televizorul și se forță să nu gândească nimic. Mâinile deja reîncepuseră să-i provoace suferințe de martir.

Viitorul era din ce în ce mai negru.

Capitolul XII

Malko dansa gândindu-se la cu totul altceva. Zgomotul orchestrei din Factory scutea dansatorii de grija conversației. Nu s-ar fi putut distinge nici alarma în caz de incendiu. Cinci tineri pletoși și dezlănțuiți urlau *rock-uri*, până la blocarea coardelor vocale, cu un acompaniament demn de orga Notre Dame-ului. Asta nu o împiedica pe Sue Scala să-l înlănțuie pe Malko la fel de languros ca și când ar fi dansat un tango argentinian plin de sentiment.

— La ce vă gândiți? murmură ea la urechea lui.

Ea spera ca el să-i răspundă *la dumneavoastră*. Ca de fiecare dată când depășea o jumătate de sticlă de whisky, ea începea să aibă poftă să facă dragoste, mai ales când era vorba de frumosul prinț european.

Malko nu-i răspunse, pentru bunul motiv că nu auzise întrebarea lui Sue, absorbit de propriile sale gânduri, care nu erau chiar roze. Cel de-al șaselea simț care-l ajutase des în cursul carierei sale, îi transmitea un presentiment nelămurit, cu o rumoare de frică.

Nimic supărător nu se întâmplase de la atentatul de la piscină.

Gene Shirak nu dăduse semne de viață, ceea ce nu era relevant. FBI-ul nu găsise nimic în legătură cu Dean Anchor, tânărul asasin, și Malko își mușcase zăbala încă o zi. Bizar, la piscină, cele două cabane din vecinătatea celei pe care o locuia el, rămaseră nelocuite. Telefonul lui Sue Scala sosise cu două ore înainte de a pleca la întâlnirea cu Jill Rickbell. Sue voia cu orice chip să petreacă seara la Malko.

Acesta, după o ezitare, acceptă. Sue făcea parte din anturajul lui Shirak și ar putea fi la curent cu unele lucruri. El o

lăsase pe Daphné să plece singură la Jill fără nici o teamă. Tânăra nu risca altceva decât să fie decepționată.

La Sue, serata a decurs fără probleme. Au fost în jur de doisprezece invitați în mica sa vilă situată mai sus de Laurel Canyon, toți necunoscuți pentru Malko. S-a băut și s-a mâncat. Actrița purta o rochie din pânză, dreaptă, foarte strâmtă, până la jumătatea coapsei, mulându-i strâns șoldurile și despicată la spate până unde începeau șalele. O mică capo d'opera de indecență, fără nici o lenjerie, bineînțeles.

Sue nu-i ascunsese intențiile sale lui Malko. Turna băutura în ea ca într-un butoi și, pe măsură ce pomeții obrajilor i se înroșeau, ea devenea mai tandră. Deja pe malul piscinei sale, ea s-a dedase cu Malko unei exhibiții de dans care nu lăsa nici un dubiu privind dorințele sale.

Apoi whisky-ul terminându-se, gașca emigrase la local. Acolo începuse să se simtă rău, fără nici o cauză. Sue trecea în revistă perversiunile sexuale de la tot Hollywood-ul și ar fi rămas cu gura căscată dacă i-ar fi vorbit de CIA. Torturat de presentimentul său, el se făcuse nevăzut pentru a o chema pe Jill. Îi răspunse robotul. Daphné nu se-ntoarse la Beverly Hills. Angoasa sa se accentuase până la paroxism.

Văzând că Malko nu-i răspundea, Sue Scala îi reproșă pe un ton plângăreț:

— Vă plictisiți cu mine!

— Ba nu, se apără Malko, simțind că se apropie furtuna.

Când bea, adică în fiecare zi după ora șase, Sue devenea foarte susceptibilă.

— Da, continuă ea cu obstinația bețivilor. Dumneavoastră nu știți nici măcar în ce filme am jucat. Persoana mea nu vă interesează deloc.

Încet, încet, vocea sa urca spre isterie. Malko se aplecă asupra mâinii ei și o sărută, în timp ce creierul său lucra cu viteza unui calculator.

— Cum aș fi putut să vă uit? În *No Place like Hell* când vă bățeați cu rivala dumneavoastră și o goneați de la ea? Apoi, vă aprindeați o țigară și fredonați *Night and Day*.

Sue se opri din dans.

— Cum, vă amintiți de Jésus-Christ! zise ea cu o voce ascuțită. Sunt 10 ani de atunci.

Malko surâse, modest. Ea n-avea de unde ști că el are o memorie fabuloasă, capabilă să-nregistreze cel mai mic detaliu

și să-l păstreze zece sau douăzeci de ani. El nu văzuse decât un film al lui Sue și încă la TV, dar toate astea îi reveniseră în minte la momentul potrivit...

Convinsă că-și găsise un *fan*, Sue se lipea literalmente de Malko, mai mult ca niciodată.

— Veniți, spuse ea. Sunt sătulă de locul acesta. Mergem acasă.

Ea îl duse de-a curmezișul imensei săli, o adevărată hală de uzină. Malko dorea din toată inima să fie singur ca să se întâlnească cu Jill. El deschisese subiectul, dar Sue se închisese ca o stridie. În dragoste ea era exclusivistă și cunoștea preferințele tinerei miliardare. Pe de altă parte, Malko nu voia să se-ncurce cu ea. Pentru orice eventualitate își lăsase *Mustangul* la ea.

Când ajunseră la Thunderbird, Sue îl lăsă pe Malko la volan. Când el îi întinse un dolar tânărului care adusese mașina, Sue deja făcuse rochia sa maro să cadă cu o mișcare grațioasă din umeri. Ei nu-i plăcea să piardă vremea. De la o anumită cantitate de alcool în sus ea nu mai judeca.

Presimțirea neagră nu-l părăsise pe Malko. El ar fi vrut să afle cine a vrut să-l omoare și de ce, și mai ales, când vor încerca din nou.

* * *

Cu un gest nedeslușit și cu gura cleioasă „Darling" Jill vru s-o sărute pe Daphné pe gură, dar nu reuși. Îmbrăcată cu un pantalon de mătase galbenă, ea nu purta nimic peste centură. Daphné reușise să-și păstreze mini tunica albă și slipul.

Seymour se apropie de ea și vru s-o apuce de șolduri, dar Jill o atrase spre ea.

— O păstrez eu, hotărî ea, cu o voce ascuțită.

De la începutul petrecerii ea o acaparase pe Daphné și nu o slăbea deloc. Decepționată prima dată de lipsa lui Malko, Jill își îndreptase atenția asupra lui Daphné, convinsă fiind, că Malko o trimisese dinadins. O experiență nouă nu-i displăcea niciodată.

Ei nu rămăseseră la Jill decât circa o oră. Sun era închis în camera din fund. Seymour Zev venise să le ia într-un Mark III de culoarea zmeurii. Daphné insistase să meargă cu

Camaro-ul său. După un sfert de oră de mers pe cheile din Beverly Hills și Bel Air ei ajunseseră într-o vilă somptuos mobilată, cu canapele adânci, lambriuri de lemn și o piscină umbrită de pomi semitropicali.

Ei goliseră cât ai clipi din ochi șase sticle de Dom Perignon. Jill, mai ales, își umplea cupa încontinuu. Ea își înlătura inhibițiile, în vreme ce Seymour se interesa din ce în ce mai mult de Patricia.

Daphné, căuta să-și păstreze capul limpede. De mai multe ori ea își goli paharul în ghivecele cu plante. Nici un telefon nu avea scris numărul. Ea nu era efectiv neliniștită, dar ar fi preferat să-l anunțe pe Malko în ce loc se află. Seymour îi spusese deja la ureche că i-ar place să asiste la zbenguielile cu „Darling" Jill. Ca buni camarazi.

„Darling" Jill se aruncă în canapeaua cea mai adâncă trăgând-o după ea pe Daphné.

— Vino, vom face baie în șampanie.

Daphné se lăsă dusă în baie. Un bazin rectangular săpat în pardoseală servea drept cadă. Jill se dezbrăcă și o dezbrăcă și pe Daphné de tunică. Apoi, după ce deschise robinetele, ea dispăru.

Reveni cărând patru sticle de Dom Perignon. După ce se lungi în apa călduță, ea o trase spre ea pe Daphné, desfăcu prima sticlă și își stropi fața, cu gura deschisă. Apoi o întinse lui Daphné:

— Acum tu!

Daphné lăsă lichidul spumos să-i curgă pe față și pe corp. Ce risipă! Cea mai bună șampanie din lume.

Seymour se strecură în baie gol pușcă. Jill îl goni imediat.

— Du-te cu Patricia, porcule! Dacă nu, ea ne va scoate ochii.

Pe moment, Jill avea accese de pudoare inexplicabile. Altfel, era capabilă să se ofere unui regiment întreg. Ea se ridică și trase perdeaua care le despărțea de restul sălii de baie. Prima sticlă de șampanie se golise și o desfăcu pe-a doua... și o forță pe Daphné să bea.

— A cui este casa asta? întrebă Daphné.

Jill surâse:

— Mică curioasă! Este garsoniera lui Seymour. El a închiriat-o sub un nume fals. Spaima sa este să se știe că el participă la orgii, deși tot Hollywoodul o știe!

Ea apucă sticla de șampania și o duse la gură:
— Mi-e sete.
Șampania șiroi pe corpul său. Ea urmări privirea lui Daphné, și își ridică buzele dezvelind o dantură perfectă.
— Îți place pieptul meu? întrebă ea cu voce schimbată.
Daphné dădu din cap afirmativ.
— Sărută-l.

* * *

Gene Shirak nu putea sta locului. Sticla de White Label era goală și el se simțea totuși cu mintea ciudat de limpede. Murea de poftă să se-ntâlnească cu „Darling" Jill, dar îi era frică să nu se afle față-n față cu omul blond.
Mâinile îl dureau mai puțin, ca efect al morfinei. În ajun medicul său îi pusese articulațiile la loc fără să-i pună întrebări.
Începând de după masă, el își angajase un nou grădinar Navajo – Harrison Yahzé, prietenul lui Zuni... Nu a trebuit să-l roage prea mult ca să vină să câștige 75 de dolari pe săptămână, casă și masă.
La ora unsprezece, nemaiavând răbdare, sună la Jill. Nici un răspuns, decât al robotului. Încercă la garsoniera lui Seymour.
Îi răspunse Patricia.
— Cine se află acolo? întrebă Gene.
Patricia îi înșiră pe toți participanții, încheind cu Daphné. Gene nu-ndrăzni să-ntrebe de omul blond. Prezența lui Daphné însemna deja un pericol destul de mare.
— O să vin să fac o tură, spuse el.
Orice era mai bun decât incertitudinea. El scoase din garaj Lincolnul negru al lui Joyce și plecă pe Beverly Drive.

* * *

Seymour și Patricia fumau împreună o pipă de marijuana, dezbrăcați așezați pe o cuvertură mare, când apăru Gene.
— Unde sunt ceilalți? întrebă el.
Patricia îi arătă cu degetul fundul camerei:
— În baie de-o oră.

Fără să se dezbrace, Gene intră în baie. Când era beată, „Darling“ Jill își povestea viața. Din nou, lui îi venea poftă să facă moarte de om. Bine că nu reușise niciodată.

El deschise fără zgomot ușa băii. Mocheta deasă înăbușea zgomotul pașilor. Zări două siluete prin perdeaua transparentă și auzi vocea ascuțită a lui Jill. Ea tocmai vorbea de el.

— Îl iubesc mult pe Gene, spuse ea cu o voce de om beat. Dacă n-ar fi el, aș fi pe drumuri!

— Fără glumă, articulă vocea zeflemistă a lui Daphné.

Gene își dădu seama imediat că ea nu era beată câtuși de puțin. El își trăia coșmarul:...

— Dă-ți seama, continuă „Darling“ Jill, că el mi-a cerut să-l conduc în Mexic pe indianul lui.

Gene nu mai ascultă continuarea. Cu senzația de a fi primit în burtă o încărcătură de 30/30, el se-ndepărtă.

— Și pe tine te-au gonit? întrebă Seymour când Gene reapăru.

Producătorul se sili să zâmbească, apoi luă o sticlă de Dom Perignon și o bău cu lăcomie. Cu drăgălășenie, Patricia se ridică și îl făcu să se-ntindă aproape de ea.

— Tu știi bine că eu sunt supa populară a dragostei, spuse ea cu ironie.

În timp ce degetele abile ale Patriciei îl dezbrăcau pe Gene, un lucru era evident. Daphné nu trebuia să plece vie din această casă și nu se punea problema ca prietenii săi să fie amestecați în acest asasinat. El începu să se gândească cu disperare la o soluție. A devenit asasin, este probabil la fel ca și în celelalte activități; primul pas e cel mai important.

Un pic mai târziu „Darling“ Jill și Daphné își făcură apariția ținându-se de mână. Gene se ridică și o sărută pe Daphné pe gură.

— Ești drăguță că ai revenit, spuse el.

Ea îl privi cu răceală.

— De ce nu mi-ai telefonat?

Gene îi arătă degetele sale bandajate. Dar Daphné nu se mai ocupa deja de el. Intermezzoul cu „Darling“ Jill îi făcuse o foame de lup. Ea văzu pe masă o farfurie cu uscățele și luă un pumn.

Adora acest gen de prăjituri. Lui Gene îi veni pe moment o idee. Aceste prăjituri erau *grass kookies* îmbibate cu marijuana, un soi de fursecuri obișnuite în casele snobilor...

Fiecare *kookie* echivala cu douăzeci de ţigarete de marijuana. Într-o jumătate de oră simţurile lui Daphné ar fi diminuate, ceea ce ar fi de ajutor în planul lui Gene.

Ei continuară să bea şi să ronţăie fursecuri, o bună bucată de vreme. „Darling" Jill veni să se-ntindă aproape de Daphné şi-i luă mâna, foarte drăgăstoasă.

Acest simplu contact declanşă la Daphné vagi senzaţii confuze. Faţa însoţitoarei sale i se păru presărată cu cratere şi izbucni în râs.

Gene se ridică discret şi se strecură spre vestiar unde femeile îşi lăsaseră lucrurile lor.

Poşeta argintată a Patriciei era pe masă. Gene o deschise şi o răsturnă. Afară de un ruj, de chei, şi un teanc de dolari, ea conţinea pilule cu grămada. De ani de zile, Patricia trăia numai cu ele: amfetamine pentru a se excita, tranchilizante dimineaţa şi somnifere de câte ori voia să doarmă. Astea îl interesau pe Gene.

El începu să facă trierea, eliminând ceea ce nu trebuia: Seconalul roşu, care nu era atât de puternic, Noludar mov şi negru simplu calmant, capsulele verzi de Tofranil, euforizant şi chiar drogurile mov de Nembutal, barbituric foarte puternic.

Rămâneau doar comprimatele roz şi bleu. Gene ignoră numele lor, dar erau cele mai puternice pe post de barbituric.

Patricia, obişnuită deja, le înghiţea ca pe măsura ei. Gene luase odată şi dormise treizeci de ore...

Gene numără unsprezece. Luă opt şi pe restul le puse în poşetă. Luă un pahar plin din bucătărie şi merse să se-ncuie în WC. Se simţea un pic emoţionat. Fără degetele rănite, care-l supărau, el ar fi fost aproape destins. Despachetă comprimatele unul câte unul. Fiecare conţinea câte o pudră galbenă. În cinci minute el obţinu o mică grămăjoară gălbuie în fundul paharului. Moarte uşoară şi dulce.

El trase de lanţ pentru a face să dispară resturile ambalajelor din plastic şi reveni la bucătărie pentru a lua o sticlă de Dom Perignon din frigider şi reapăru în living-room.

— Cine vrea şampanie?

Toţi trei ridicară mâinile. Daphné se simţea ciudat, dar avea o sete devorantă.

Gene merse la bucătărie să desfacă sticla şi veni să se aşeze în genunchi lângă Daphné cu două cupe în mână, din

care-i dădu una, o ciocni pe-a sa și o bău dintr-o înghițitură. Tânăra îl imită și gestul său făcu să i se ridice pieptul, făcându-l să pară și mai frumos. Gene fu copleșit de dorință și se-ntinse lângă Daphné.

Ea scoase un țipăt ușor și închise ochii. După câțiva ani, era prima dată când încerca și ea o senzație fizică oarecare.

— Mai vreau, murmură ea.

Marijuana în doze masive îi înlăturase toate reflexele de inhibiție. După care nu avea decât să se lase introdusă în tagma prostituatelor! Gene nu trebuia să fie rugat de două ori.

Tot mângâind-o pe Daphné, el calcula. Somniferul va acționa într-o oră. Apoi mai trebuiau să treacă încă trei ore, pentru ca prin nici o metodă, inclusiv spălăturile stomacale, ea să nu poată fi salvată.

Daphné îl trase și Gene nu se mai gândi decât la plăcerea sa. Cu obrazul înfundat în părul lung roșiatic, el savura fiecare centimetru pătrat al pielii mătăsoase a partenerei sale.

Capitolul XIII

Daphné simțea că se-nvârte camera cu ea. Vru să vorbească, dar nici un sunet nu ieși de pe buzele ei. Cu prețul unui efort supraomenesc reuși să se ridice într-un cot.

Gene o dusese într-un dormitor. Ea nu știa de cât timp stătea acolo. Deodată, fu scuturată de un frison și începu să tremure violent. Picioarele îi erau înghețate și capul fierbinte.

Ea căzu apoi în inconștiență câteva secunde. După ce-și reveni, fu cuprinsă de frică. Odinioară ea încercase să se sinucidă cu barbiturice. Avea aceeași senzație, totodată plăcută și terifiantă, de cufundare în neant.

Vru să ridice un braț, dar era un efort prea mare, ca și când ar avea atârnate greutăți de plumb.

Doar atunci, Daphné își dădu seama că era pe punctul de-a muri. Creierul său era prea obosit ca să înțeleagă cine și de ce vrea s-o omoare. Frica îngrozitoare ce-o cuprinse o făcu să deschidă gura pentru a țipa, dar nu scoase decât un geamăt ridicol. Ea închise ochii și se gândi la Malko. Ochii săi aurii îi apărură ca ceva cald, liniștitor.

Trebuia să-l sune.

Ea reuși să se dea jos din pat și ajunse așezată pe burtă pe mocheta deasă. Îi era imposibil să se ridice. În patru labe, plecă să caute un telefon, pe care își amintea vag că-l văzuse nu departe, într-un mic vestibul.

Îi trebuiră câteva minute ca să ajungă acolo. În sfârșit, dădu cu ochii de cadranul telefonului, strălucind vag în penumbră. Era pus pe o măsuță. Daphné încercă să se ridice dar căzu. Când încercă să ridice capul o apucară niște amețeli violente ce-o duceau în pragul leșinului. Ea se rezemă de perete pentru a-și mai reveni puțin.

Poarta deschisă îi păru o amenințare. În patru labe ea merse până la ușa glisantă, o împinse și, pe pipăite, apăsă pe buton și o zăvorî. Pentru a ajunge la telefon trebui să facă un efort deosebit. Ea trase de fir pentru a-l face să cadă lângă ea. Zgomotul fu atenuat de mochetă.

Daphné puse aparatul drept, și luă receptorul. Era un model nou cu butoanele încastrate. Făcu un efort supraomenesc pentru a-și aminti numărul de telefon de la Beverly Hills Hotel. Își amintea cifrele pe măsură ce apăsa butoanele 2...7...6...2...2...5...1...

Timp de o fracțiune de secundă care precedă declanșarea soneriei, ea își căută cuvintele care trebuia să le spună.

Un sunet rapid se auzi la telefon: Linia era ocupată.

Daphné păstră telefonul în mână. Soneria sincopată îi perfora capul, ca o mulțime de-nțepături de ace. Deodată, ea nu mai știu ce vrea să facă.

Butonul ușii se răsuci: cineva încerca să deschidă. Zgomotul o aduse pe Daphné în simțiri. Deschise telefonul și formă din nou numărul. Ușa fu iar scuturată din balamale .

Cu spatele sprijinit de perete, Daphné simțea frigul invadându-i corpul, ca și când ar fi fost băgată în apă rece. Doar capul îi ardea.

Gene o lăsase pe Daphné în cameră doar zece minute, timpul necesar pentru a spune la revedere lui Patricia și Seymour care plecau. Când o adusese acolo pe tânăra femeie, ea era deja inconștientă. Nimeni nu se alarmă. Din cauza șampaniei și a marijuanei, Patricia era prea amețită ca să-și dea seama de dispariția pastilelor.

„Darling" Jill dormita pe o mare cuvertură de blană, sorbind șampanie, drogată până peste cap. După ce închise ușa în urma lui Seymour, Gene se îndreptă spre cameră și avu un șoc: Daphné dispăruse.

La-nceput nu-i veni să-și creadă ochilor: era imposibil. Apoi văzu ușa vestibulului închisă. Se îndreptă grăbit spre ea:

— Deschide Daphné!

Ori leșinase, ori încerca să cheme pe cineva în ajutor. Gene își luă avânt și izbi în ușă, dar aceasta fiind din lemn masiv, abia vibră. El bătu în ușă țipând:

— Deschide Daphné!

Nici un răspuns. Își lipi urechea de ușă dar nu auzi nici un zgomot. Se-ntoarse fugind în salon. Jill stătea întinsă cu ochii închiși. Merse în bucătărie ca să caute comutatorul ce aprindea lumina în grădină. Vestibulul avea la exterior o ferestruică largă. Gândul de a trebui s-o lichideze pe Dáphné îl îmbolnăvea.

* * *

— Aici Hotel Beverly Hills, ce doriți?

Totul se lega foarte clar în mintea lui Daphné, dar când vru să ceară „cabana nr. 3" nu reuși să scoată decât un mormăit de neînțeles.

— Repetați, ceru centralista.

Cu un efort disperat, Daphné reuși să repete cuvintele, accentuând asupra cifrei „trei". Cuvintele continuau să-i vină în minte, dar coardele vocale îi erau paralizate. Frigul o invada inexorabil.

Se auziră câteva pocnete în aparat, apoi vocea îngrijorată a lui Malko:

— Daphné?

Ea vru să spună „da".

Zgomotul care ieși din gâtlej, semăna cu scâncetul unui pisoi nou-născut.

— Daphné, unde ești?

Malko se-nvârtea de două ore prin cameră. El nici măcar nu intrase în vila lui Sue, pentru a ajunge mai repede la hotel. Negăsind-o pe Daphné, se dusese la Jill dar găsi ușa încuiată, așa că revenise la hotel. Își spusese că n-are motive de îngrijorare, dar nu se putea liniști.

Deodată lui Daphné îi reveni în memorie convorbirea cu Jill. Era însă prea lungă, prea complicată pentru a o explica.

Ea scoase un oftat. La celălalt capăt al firului Malko ghicea drama.

— Daphné, repetă el, vorbește.

Totul se amesteca în capul lui Daphné. Din nou îi fu frică de frig.

— Eu... sunt... începu ea.

Mai multe secunde se scurseră între fiecare cuvânt. Vocea lui Daphné era spartă, răgușită, de neauzit.

— Unde sunteți? întrebă el. Spune doar numărul și strada.

Daphné se gândi cu disperare că nu știa nici aceste lucruri. Avea impresia că buzele îi paralizează.

— „...otr... spuse ea.

Ea ar fi vrut să spună otrăvită, dar n-apucă să termine cuvântul. Capul îi căzu pe piept și gura-i rămase deschisă. Ea n-apucase să vadă silueta lui Gene cățărându-se pe fereastră și căzând aproape de ea. Receptorul era în mâna ei crispată. I-l luă încet din mână și-l duse la ureche.

— Unde sunteți Daphné? Unde sunteți? strigă Malko.

Producătorul luă aparatul și-l puse pe mochetă. Acolo unde era Daphné acum nu putea să vină nimeni s-o caute. Luă receptorul și-l duse din nou la ureche. Nu se mai auzea decât tonul. Se-nchisese telefonul.

El o ridică pe Daphné și-o întinse pe dușumea. Părea că doarme; în fapt ea dormea, dar nu avea să se mai trezească niciodată. Otrava era pe punctul de-ai pătrunde în sânge. Deja extremitățile începuseră să se învinețească.

Gene își aprinse o țigaretă și-ncercă să nu gândească. Ducând-o imediat pe Daphné la spital, ar mai fi putut fi salvată. El își privi pachetul de țigări. După ce le va fi terminat de fumat pe toate, nu mai era nici un motiv de neliniște.

* * *

Soneria suna de-o bună bucată de vreme la Albert Mann. În fine, omul de la CIA răspunse. Auzind vocea lui Malko avu presentimentul unei catastrofe. Malko îi explică ce se petrecuse:

— Aveți posibilitatea să identificați de unde a fost emis apelul? Poate ar mai exista o șansă?

— Dacă este un apel local, nu. Iar dacă este de la mare distanță, asta ar dura ore...

— Veniți să mă luați, spuse Malko. Trebuie încercat ceva.

* * *

Când Albert Mann ajunse la Beverly Hills Hotel, Malko tocmai telefonase la Jill și Gene. Nici unul din cele două numere nu răspunseseră.

— Am prevenit FBI-ul, spuse Mann, dar pe moment ei sunt neputincioşi. Daphné La Salle nu este nici măcar legal dispărută.

— Cunosc două locuri unde s-ar putea afla. Să mergem acolo.

Albert Mann conducea un Dodge negru, echipat cu un emiţător radio şi un telefon. Ei trecură încet prin faţa casei lui Gene Shirak. Nu se vedea nici o lumină aprinsă şi nici o maşină în garaj.

Le trebuiră zece minute pentru a ajunge la Bel Air, rulând cu optzeci de mile. La vila lui Jill Rickbell, deasemenea lumina era stinsă în toată casa.

Albert Mann intră încet pe alee. O Corvette roşie era în garaj. Malko se dădu jos din maşină şi pipăi motorul. Acesta era rece. Înainte de a se urca în Dodge, el încercă mânerul porţii de la intrare şi făcu înconjurul locuinţei. Lumina era stinsă şi în spate.

Când veni la maşină să-şi reia locul, Albert Mann vorbea la microfon.

— Verificam la poliţia Bel Air şi la şeriful din Beverly Hills, explică el. Aceştia nu au văzut nimic anormal.

— Să ne-ntoarcem la hotel, spuse Malko cu regret. Jill va sfârşi prin a-şi face apariţia undeva.

Ei plecară. Malko se blestema în gând pentru că n-o însoţise pe Daphné. Era sigur că prostituata era pe moarte când îi telefonase.

Gene se ridica încet. „Darling" Jill dormea cu gura deschisă, sforăind uşor. Merse în vestibul şi se aplecă asupra lui Daphné.

Aceasta încă mai respira slab. O scutură din toate puterile, o pălmui, îi ridică pleoapa, fără să obţină nici o reacţie. O luă în braţe şi o duse la Camero-ul său. Cu mare greutate o aşeză pe locul de lângă şofer, locul mortului. Se instală apoi la volan şi demară, conducând cu multă atenţie. Noaptea, în Bel Air, poliţia oprea toate maşinile la cea mai mică contravenţie. Gene respiră uşurat când ajunse în Sunset Boulevard.

Nu-i trebuiră decât douăzeci de minute pentru a ajunge la o mică fundătură pe care o cunoştea bine la Beverly Hills:

Summit Drive. Încadrată de cinci sau zece vile între care cea a lui Sammy Davis Junior, era o stradă foarte liniștită. El parcă Camaro-ul în fund, închise contactul și ascultă.

Liniște deplină.

Se dădu jos din mașină și trase corpul lui Daphné pe locul șoferului. Ea căzu cu capul pe volan. Apoi, ca din întâmplare, Gene îi șterse cu poșeta de mătase schimbătorul de viteze, volanul și mânerele ușilor. Apoi, închise încet portiera și plecă liniștit pe jos. Era partea cea mai delicată din plan.

Un prieten la Beverly Hills era la fel de rar ca un brad în Sahara. Din fericire el era cunoscut și locuia în cartier. De altfel, nu avea de mers decât o jumătate de milă, scurtând prin Cove și Lexington Road.

Va merge mâine să-și recupereze mașina și-i va spune lui Jill că pe Daphné o lăsase acasă la el.

* * *

Telefonul sună la orele șase și zece dimineața în camera lui Malko. La „Los Angeles Receiving Hospital" fusese adusă o femeie tânără ale cărei semnalmente corespundeau cu cele ale lui Daphné. La telefon era sergentul care condusese ambulanța poliției.

— În ce stare este? întrebă Malko.

— Dumneavoastră sunteți soțul ei? întrebă polițistul cu dispreț.

— Nu, nu. Doar un prieten.

— Este în comă, spuse el laconic. S-a zis cu ea!

Malko mulțumi, închise telefonul și-l trezi pe Albert Mann, care dormea îmbrăcat pe patul de alături.

— Au găsit-o.

Cei doi bărbați traversară hotelul pustiu și se urcară în Dodge. Sunset-ul era pustiu și ajunseră rapid la Hollywood Freeway pentru a ajunge în oraș. Se luminase de ziuă și soarele strălucea pe cer.

Internul în bluză albă ieși și-și aprinse o țigară pe culoar. Șeriful îi acreditase pe Malko și Albert Mann ca să aibă acces la secția de urgențe.

Malko se apropie de el.

— Este pierdută, spuse cu voce joasă tânărul doctor. I-am făcut o spălătură stomacală, injecții cu solu-camfor și tot ce se

mai putea încerca. Dar a fost mult, mult prea târziu. În plus nu știu ce-a înghițit.

— Unde a fost găsită? întrebă Malko.

Internistul încruntă sprâncenele.

— Pe o alee din Beverly Hills, cred. Ea și-a condus mașina până acolo. Acum trei ore cel puțin, pentru că după aceea nu a mai fost în stare să conducă.

Ei se apropiară de geamul care despărțea camera de culoar. Daphné era culcată cu ochii închiși și avea perfuzii în ambele brațe.

O impozantă aparatură electronică era aliniată lângă pat. În timp ce ei priveau, o infirmieră intră pe cealaltă ușă și-i făcu tinerei fete o injecție.

— A putut să vorbească? întrebă Malko.

Internul dădu din cap.

— Nu. Și nici nu va mai vorbi vreodată. Eu am o oarecare experiență în aceste cazuri. N-are decât o șansă la un milion. Temperatura este de 41° de două ore. Noi o menținem în viață artificial, fără să putem face ceva ca să se trezească.

„Va trece pe tărâmul celălalt fără să-și dea seama..."

În fața expresiei consternate a lui Malko, tânărul doctor spuse:

— Aceste lucruri se-ntâmplă des pe-aici. Viața e dură pentru ele la Hollywood și într-o zi clachează.

Malko coborî capul. Nu-și putea lua ochii de la tânăra care agoniza de partea cealaltă a geamului. Ea nu-și pusese capăt zilelor și el știa asta.

Au omorât-o, pentru că era împreună cu „Darling" Jill și pentru că aflase ceva important.

El mulțumi tânărului internist și-l luă cu el pe Albert Mann. Aici nu mai era nimic de făcut. Trebuia căutat asasinul lui Daphné.

Când ieșiră din spital se făcuse ziuă. Albert Mann îl duse pe Malko la o cafenea de pe lângă spital, încă pustie. Atât unul cât și celălalt erau nervoși, așa că necazul le dădea un aspect verzuliu înspăimântător.

Malko își ridică ochii asupra construcției cu sute de ferestre. Daphné era pe punctul de a-și sfârși zilele la câțiva metri de ei. El duse la buze cafeaua fără zahăr și se arse.

Cerul era deja albastru și nu va fi ceață. În perspectivă era o zi splendidă.

Capitolul XIV

Patru mașini se înșirau una după alta cu farurile aprinse pe serpentinele lui Sunset Boulevard. În față, un Cadillac negru amenajat în car mortuar, apoi Dodge-ul condus de Albert Mann, în care luase loc și Malko, și în fine două mașini ale FBI-ului.

Daphné La Salle se odihnea într-un mormânt la Westwood Cemetery. Ceremonia n-a durat mai mult de 10 minute. Această înmormântare, în fuga mare sub acest cer splendid, avea ceva ireal. Malko era pradă unui sentiment de tristețe amestecată cu furie. Din când în când, câte o mașină care se întâlnea cu tristul convoi, aprindea farurile o clipă, în semn de omagiu. Aceasta îi aducea aminte lui Malko de o altă zi la Los Angeles unde sute de mii de californieni rulau în plină zi cu farurile aprinse în semn de omagiu adus lui Robert Kennedy.

— Daphné a fost asasinată, spuse el.

Albert Mann clătină din cap.

— Foarte probabil, dar nu aveam nici o probă. Nu uitați că medicul a eliberat autorizația de înhumare menționând drept cauză a morții sinuciderea...

Ochii aurii ai lui Malko se închiseră la culoare, devenind aproape verzi, ceea ce era semn rău.

— De ce nu-i luați serios la-ntrebări pe Gene Shirak și Jill Rickbell?

— Pentru că trăim într-un regim democratic, oftă Albert Mann și pentru că preferăm să nu amestecăm poliția locală în cazul acesta. Veți acționa dumneavoastră.

— Dar cum, protestă Malko. Suntem în plin mister. Nu sunt sigur nici măcar de vinovăția lui Gene Shirak. Ar trebui speriați.

Ei ajunseră la Beverly Hills și mergeau un pic mai repede. Șoferul carului mortuar era grăbit să se întoarcă.

— Am o noutate pentru dumneavoastră, spuse Albert Mann. De două zile Gene Shirak a angajat un nou grădinar. Un Navajo ca cel găsit în Mexic...

— Ei și?

— Ei bine, zise Albert Mann, cred că este începutul sfârșitului. Dacă am fi putut, l-am fi introdus acolo noi pe acest Navajo, pe post de iepure vânat de tigru... Avem de-a face cu adversari încolțiți, pentru că sunt presați de timp, acum sunt sigur. Dacă nu, ei n-ar fi comis asasinate. Se vor grăbi în continuare pentru că ei îl vor pe acest Navajo...

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu pot să-mi dau seama. Ei vor forța nota. Gene Shirak are poate un rol, dar în spate, sunt adevărații profesioniști. Pe aceștia îi vrem. N-ar servi la nimic băgarea la închisoare a lui Shirak și Jill Rickbell. Să recapitulăm: nu știm unde și de ce a fost omorât Zuni Navajo, n-am putut lega tentativa de asasinat asupra dumneavoastră de nici unul din personajele implicate în această istorie, oficial, Daphné La Salle s-a sinucis, pe plan legal, suntem legați de mâini și de picioare, dar nimic nu vă împiedică pe dumneavoastră s-o întrebați pe miss Jill Rickbell unde se găsea Daphné în seara morții sale și cu cine...

Carul mortuar își urma drumul drept pe Sunset și Albert Mann se angajă pe autostrada Beverly Hills. Malko reflecta. Din păcate, americanul avea dreptate.

— Mă voi duce s-o văd pe Jill Rickbell, spuse el cu o voce sumbră.

Malko purta la centură coltul 38 oferit de Albert Mann. Nu voia să-și mai asume nici un risc. Se murea prea mult la Los Angeles – orașul îngerilor.

Se hotărâse să se ducă pe nepusă masă la Jill Rickbell, chiar dacă va trebui s-o aștepte toată noaptea. Oricum, ea trebuia să se-ntoarcă odată și odată acasă și surpriza era un bun atuu.

Tot parterul vilei era luminat. Cadillacul alb și Corvette roșie erau pe alee. Malko parcă Mustangul în spate și apăsă pe butonul de la soneție.

„Darling" Jill îi deschise ușa. Malko nu văzu în ochii ei decât surpriza și foarte repede o licărire amuzată.

— De ce n-ați telefonat? întrebă ea pe un ton glumeț. Voiați să mă surprindeți?

— Probabil și din cauza asta, spuse Malko intrând.

Atitudinea lui Jill nu confirma deloc cu ipotezele sale.

Tânăra femeie era îmbrăcată într-un pantalon de piele maro, încheiat cu niște curele ca un costumaș de joacă, și cu o bluză din mătase roșie. O bentiță în păr îi dădea un aer foarte cuminte. Ea nu purta însă nici un articol de lenjerie, ca de obicei.

Malko se duse să se așeze pe canapeaua mare de catifea neagră.

Mulată în pantalonul de piele, „Darling" Jill era foarte atractivă. Cât de rău era croită viața. Ea citi în privirea lui Malko pentru că se apropie deodată de el.

— Sunt fericită să vă văd.

Malko îi luă mâna plină de inele și i-o sărută. El n-avea poftă să spună încă de ce venise.

— Nu am venit aici pentru asta, spuse el.

Obrazul madonei se întunecă și o lucire de nelinişte îi trecu prin ochi.

— Ce s-a întâmplat?

Malko își fixă ochii strălucitori în ochii ei.

— Daphné La Salle a murit la câteva ore după ce și-a petrecut seara împreună cu dumneavoastră.

Jill își întoarse ochii, dar fără nici o frică.

— Eu... eu știu, spuse ea. Am citit știrea în ziare. Sunt dezolată. Era prietena dumneavoastră, nu-i așa?

— Era prietena mea și vreau să știu cum a murit.

Jill lăsă capul în jos.

— Eu știu, poate ar fi trebuit să vă telefonez, dar nu-mi place să vorbesc despre moarte. Îmi produce spaimă, nu știu de ce. Daphné s-a sinucis. Ea a plecat cu mult înaintea mea. Eu m-am trezit la șase dimineața.

— Jill, Daphné La Salle nu s-a sinucis. A fost asasinată. Cineva a determinat-o, fără știrea ei, să ia o doză mare de somnifere. Dumneavoastră erați acolo, deci sunteți complice la asasinat. Asta voiam să vă spun.

— Glumiți! zise Jill. Acolo nu era decât Seymour, Gene, Patricia și eu.

— Unde?

— Eu... Eu prefer să nu vă spun. De-altfel, asta n-are nici o importanţă.

Malko o simţea plictisită, dar nu speriată. Sau n-avea nici un fel de psihologie, sau nu era în nici un fel amestecată în moartea lui Daphné.

„Darling" Jill surâse cu drăgălăşenie şi spuse:

— Înţeleg că sunteţi afectat, dar nu trebuie să vă treacă prin cap astfel de lucruri. De ce credeţi că se voia moartea lui Daphné...

Ea spuse sincer:

— Era o fată formidabilă...

Malko simţi că era momentul de a o prinde pe picior greşit.

— De asemenea, nu exista nici un motiv pentru a-l ucide pe Zuri Navajo.

„Darling" Jill rămase cu gura deschisă, apoi spaima îi schimonosi obrazul, făcându-l diform. O fină sudoare îi brăzdă fruntea iar urechile îi ţiuiau. Ea părea în pragul sincopei.

Cu ochii în gol, ea se ridică şi îngăimă:

— Plecaţi, plecaţi imediat sau chem poliţia.

Malko nu se mişcă.

— Nu voi pleca până nu aflu numele asasinului lui Daphné, spuse el calm, chiar dacă ar fi să fiţi dumneavoastră, Jill.

Crezu că va face o criză de nervi, acolo sub ochii lui. Ea îşi frământă mâinile şi coborî asupra lui privirea, ca şi când ar fi descoperit un lucru înspăimântător, inform:

— Dar cine sunteţi dumneavoastră? întrebă ea cu o voce rugătoare. De ce spuneţi toate aceste lucruri? Plecaţi, plecaţi!

Vocea sa crescu până la isterie. Malko se silea să rămână calm: de astă dată nimerise din plin. Lui Jill îi era teamă, teamă de ceva de care el încă nu ştia. Era pe punctul de a reuşi.

— Nu mă interesează Navajo, repetă el, dar vreau să ştiu cine a omorât-o pe Daphné şi voi afla.

Gândurile lui Jill se tulburară. Malko se ridicase şi ea crezu că o va lua de braţ spre a o duce cine ştie unde; ea se clătină şi urlă căzând pe covor.

Îi răspunse un mârâit care venea dinspre camera din fund. Jill se ridică cu ochii plini de ură, fugi la uşă şi o deschise.

Sun, pantera, se năpusti în cameră şi veni să se aşeze la picioarele stăpânei sale. Malko rămase pironit pe canapeaua

de catifea; un frison dezagreabil îi trecu prin șira spinării; fiara se așezase în fața lui și nu-l slăbea din ochi.

— Acum înțeleg cum a murit Zuni, spuse el. De ce l-ați omorât, Jill?

— Nu l-am omorât eu!

Asigurată de prezența lui Sun, ea își recâștigase ceva din stăpânirea de sine. Dar totul se strică iar, când Malko spuse:

— Va trebui să explicați multe lucruri, Jill... Pe cine acoperiți dacă nu sunteți dumneavoastră vinovată! Trebuie să veniți cu mine la FBI. Spuneți acestei sălbăticiuni să stea liniștită.

Pantera mârâi și ei îi reveni în cap fraza lui Gene; ei îl vor omorî pe Sun și pe tine te vor băga la închisoare. Ceva cocea în mintea ei. Când privirea îi căzu asupra lui Malko, ochii ei îi provocară teamă. Instinctiv el puse mâna pe crosa revolverului.

— Pleacă de aici, îi spuse ea cu o voce șuierătoare, sau îi dau drumul lui Sun.

Pantera se ridică, mârâi, făcu înconjurul mesei și se opri în fața lui Malko, lipită de mochetă cu botul întredeschis. Buzele sale deschise lăsau să se vadă colții albi. Ochii galbeni stăteau pironiți asupra lui Malko. Partea sa din spate se ondula ușor.

Ea își pregătea saltul.

Foarte încet, pentru a nu speria fiara, mâna lui Malko trase piedica revolverului ascuns în vestă. Îi era teribil de frică.

— Jill, spuse el, chair dacă pantera dumneavoastră mă va sfâșia, de această dată nu veți reuși să scăpați de răspundere.

— Nu dumneavoastră veți fi cel care mă va prinde, țipă ea cu o voce ascuțită.

La auzul vocii sale, Sun își coborî urechile și se lipi și mai tare de mochetă. Ochii săi păreau două linii invizibile.

Malko se găsise rareori într-o poziție atât de neconfortabilă. Cu mâna stângă, trase o pernă groasă din velur de pe divan.

Jill se trase ușor spre ușă. Malko schiță un gest dar se opri imediat. Pantera urma să sară în următoarea fracțiune de secundă. Reținându-și respirația el se reașeză.

Jill era lângă ușă.

— Jill, spuse Malko, reveniți.

Drept răspuns, camera se cufundă în întuneric și se trânti ușa.

Malko era în întuneric, singur cu fiara. Sun scheună: îi era frică. Malko nu-l distingea, dar simți că urma să sară. Dintr-o săritură disperată, el se lăsă la pământ, scoțând pistolul...

Afară auzi motorul Cadillacului.

Aproape imediat se auzi un zgomot surd în locul în care era Malko o secundă mai devreme. El auzi clar ghearele panterei înfigându-se în velurul canapelei. Corpul panterei era chiar deasupra lui și-i simțea răsuflarea caldă.

După apreciere el întinse brațul și trase pistoletul, aproape atingând blana.

Pantera scoase un strigăt asurzitor și sări spre spate. Malko nu știa dacă a lovit-o grav sau nu. El rămase ghemuit în spatele canapelei. Sun scheuna molcom.

Așezat între el și ușă, fiara nu-i dădea voie să iasă. Ghidându-se după zgomot, el întinse brațul și trase, foarte repede, de trei ori.

Exploziile îl asurziră complet. Apoi ascultă atent. Fiara nu mai scotea nici un sunet. Ori murise, ori îl aștepta în întuneric pentru a-l ataca dacă se mișca.

Malko nu putea aștepta la infinit. Luă una din perne și înaintă încet spre ușă.

Erau secundele cele mai lungi din existența sa.

Atinse mânerul ușii, fără să simtă nici o reacție din partea fiarei. Niciodată nu deschisese atât de repede o ușă. Abia o închise și își dădu seama că inima îi bătea să se spargă.

Bineînțeles Cadillacul alb dispăruse. Malko se urcă în Mustang și se deplasă spre Beverly Hills. Trebuia s-o găsească pe Jill înaintea asasinului lui Daphné. Albert Mann și FBI-ul va putea în sfârșit să intervină.

* * *

„Darling" Jill nu se putea opri din tremurat. Ea se oprise la un *„liquor store"*[1] pentru a cumpăra o sticlă de White Label, care era de-acum pe jumătate golită. Jill rula pe San Diego Freeway, spre sud. Prima sa idee fusese să se refugieze în Mexic.

Apoi se gândise că poliția ar putea supraveghea frontierele. Ea îl revăzu pe bărbatul blond și pe Sun față-n față și-și înăbuși

1. *Magazin de băuturi (n.t.)*

un oftat. Sun era poate mort acum. Ea se simţi singură şi disperată. Ieşi din Freeway şi se opri la o cabină telefonică. Făcu numărul lui Gene de-acasă dar închise înainte să-i răspundă.

Picioarele-i tremurau şi crezu c-o să leşine. Pe partea cealaltă a bulevardului se afla un motel. Jill lăsă maşina în faţa cabinei telefonice, traversă, plăti 12 dolari şi se întinse îmbrăcată într-un pat, după ce-şi dăduse un nume fals.

Epuizată ea adormi imediat.

„Darling" Jill se deşteptă tresărind şi-şi privi ceasul. Era unu şi zece. Cu gura cleioasă, ea contemplă pereţii zugrăviţi în verde şi se întrebă unde se află.

Îşi reaminti totul. Avu o senzaţie de greaţă şi se precipită spre spălător; după ce vomă, ieşi la aerul răcoros care-i făcu bine. Clătinându-se, urcă în maşină, o porni şi merse pe Freeway spre nord; îi venise o nouă idee unde să se ascundă: garsoniera lui Seymour. Acesta era plecat câteva zile cu treburi la New York şi singura persoană care o putea deranja era Gene Shirak.

Acesta era cel pe care ea voia să-l vadă. „Darling" Jill nu putu să creadă că Daphné fusese asasinată. Nici Seymour, nici Patricia, nici ea. Deci, mai rămânea doar Gene.

— Imposibil!

Era nevoie ca el s-o asigure de acest lucru şi mai ales s-o scoată din încurcătură...

Freeway era pustiu şi o oră mai târziu, ea opri în faţa vilei lui Seymour. După ce băgă Cadillacul în garaj, făcu înconjurul şi intră în casă folosind cheia aflată deasupra uşii de la bucătărie.

Totul era liniştit dar ea avea frisoane. După ce exploră toate camerele casei, ea se aşeză lângă telefon şi începu tatonările cu sticla de White Label lângă ea.

Gene, ca întotdeauna, nu era acasă; când recunoscu vocea lui Joyce închise repede.

Încercă apoi la toate bombele din Beverly Hills: la Daisy, la Factory, la Candy store. Nimeni nu-l văzuse pe Gene Shirak; peste tot ea lăsase mesaj producătorului s-o caute de urgenţă la Glen, numele de împrumut al lui Seymour, fără să dea numărul.

Apoi, după ce înghiți un gât zdravăn de whisky, ea se instală într-un fotoliu și privi la „Late, Late Show" pe canalul 7, pentru a nu se mai gândi la nimic.

* * *

Agentul FBI care supraveghea vila lui Gene Shirak, ascuns într-o camionetă oprită pe Sunset, când se deschise portiera, moțăia.

Albert Mann îl privi cu severitate, își înăbuși un reproș și întrebă:

— Nimic special?

— Nimic. El nu s-a întors acasă și nimeni nu l-a căutat. Rămânem în continuare?

— Bineînțeles...

O asemenea misiune la Beverly Hills nu este o sinecură. Orice staționare era interzisă în cartierul rezidențial. Trebuia simulat un vehicul aflat în pană. Bineînțeles telefonul lui Gene Shirak era supravegheat și FBI-ul reușise să ascundă în grădină două microfoane direcționale. Dar asta nu era suficient.

Albert Mann reveni la Dodge-ul unde Malko aștepta.

— Nimic nou aici, anunță el.

De la ora nouă seara ei o căutau pe „Darling" Jill. La o jumătate de oră de la dispariția tinerei femei, Malko se întorsese cu Albert Mann la vilă, însoțiți de patru polițiști cu o carabină 30/30, dar prezența acesteia era inutilă. Sun zăcea mort în living. Un glonț al lui Malko îi provocase moartea.

Cei șase oameni plecară după ce încărcaseră cadavrul panterei într-una din camionetele șerifului.

— Nu pot nici măcar să public un anunț pentru cercetări, îi explică Albert Mann lui Malko. Nu există acuzație pentru nici un delict. Trebuie s-o găsim prin propriile noastre mijloace.

— În această țară, când un om omoară pe altul în fața a cincizeci de martori, este o problemă să obții un act de inculpare pentru omor. Ce istorie!...

— Ea ar putea pretinde că ați încercat s-o violați și ați fi chiar dumneavoastră cel care ar intra în pușcărie...

— O poveste nostimă și democrația asta...

De când îl căutau și totuși Gene Shirak era de negăsit; la fel Patricia și Seymour. Fiecare oră care trecea, micșora șansa ca Gene să fie găsit în viață.

— Cu sufletul la gură, Malko își rodea buzele în Dodge.

— Să mergem să ne culcăm. Dacă apar noutăți vom fi preveniți, propuse Albert Mann.

* * *

Telefonul o făcu pe Jill să tresară. Ea adormise. Așteptă câteva secunde până să răspundă. Vocea lui Gene Shirak o trezi de-a binelea.

— Ce faci acolo?

Gene încerca în zadar să intre la „Candy store", în întârziere ca de obicei, când unul din bodyguarzii de la intrare îi transmise mesajul. El petrecuse patru ore agreabile cu o tânără starletă foarte interesată să ia un rol și reușise să uite aproape toate necazurile. Vocea lui Jill îl readuse în mijlocul coșmarului. Noroc că telefona de la o cabină publică.

— Am nevoie de tine, zise Jill. Tu m-ai băgat în încurcătura aceasta, tu trebuie să mă scoți.

Îi relată pe scurt vizita lui Malko. Producătorul crezu că o să explodeze ca un balon prea umflat.

El înjură cu voce joasă. Se umpluse paharul.

Deodată „Darling" Jill, izbucni în plâns.

— Salvează-mă Gene, salvează-mă! Spune-mi că nu tu ai omorât-o pe Daphné.

În viața practică, Jill avea judecata unui copil de doisprezece ani. Deodată, Gene Shirak se simți groaznic de plictisit.

— Bineînțeles că nu eu am omorât-o pe Daphné, afirmă el. Rămâi la Seymour. Vin mai târziu. Acolo nimeni nu te va căuta.

— Crezi tu? întrebă Jill speriată.

— Îți promit. Pe curând.

El închise telefonul și ieși din cabină, visând la viitoarele lui contracte, la mica starletă brunetă care-l aștepta cuminte la Continental. Gene își scutură cojocul; era așezat pe un butoi de pulbere.

Răzgândindu-se el reintră în cabină și formă numărul lui Erain, cel care nu trebuia folosit decât în caz de extremă urgență.

Dacă nici acum nu era urgență, atunci el era papa.

Capitolul XV

Când ieși de la *Factory*, lui Malko îi urla o orchestră în cap. Aerul era călduț și plutea un vag miros de benzină, ca prin toată California de altfel.

Gene Shirak era de negăsit și era deja ora două dimineața. Toate localurile închideau. Malko era sigur că-n acel moment Jill era în mare pericol, dacă nu cumva o fi deja moartă.

Îngrădiți de lege, FBI-ul și Albert Mann erau neputincioși: ei riscau să intervină prea târziu. Rulând în continuare pe Santa Monica Boulevard, Malko reflectă la ce-ar putea să mai încerce! Coti brusc la dreapta pe Larrabee: se hotărâse să meargă la Gene Shirak; risca eventual să i se trântească ușa-n nas.

Era lumină în living-room. Malko încercă zadarnic să vadă printre perdele, apoi apăsă pe butonul soneriei. Auzi clinchetul pe două tonuri, dar nimeni nu vehi să deschidă.

După cinci minute, el învârti mânerul de la ușă și aceasta se deschise. Malko intră. Luminile erau aprinse în toată casa. El făcu câțiva pași spre dreapta, spre living și se opri cu gura căscată. Joyce Shirak stătea în patru labe pe mocheta albă din fața televizorului, clătinând ușor din cap, cu un pahar plin lângă ea. Se vedea clar că este într-o avansată stare de ebrietate.

Malko o strigă, iar ea, ridicând capul, murmură ceva de neînțeles. Malko ezită, dar trebuia să-l găsească pe Gene.

— Unde este Gene? întrebă el.

În fine, ea păru să-l recunoască, schiță o grimasă și spuse râgâind:

— Nu știu. Probabil cu vreuna din curvele lui, ca de fiecare dată.

Cu un rest de demnitate, ea reuși să se ridice și întinse un deget acuzator spre Malko:

— Pe el îl căutați?

— Nu, o asigură Malko. Eram în trecere pe aici. Ştiţi, noi suntem vecinii...

Brusc, ea se prăbuşi cât era de mare peste el, cu faţa în dreptul feţei lui. Malko era să leşine: respiraţia lui Joyce amintea de duhoarea canalului colector. El se retrase discret, dar ea-l luă de mână şi-l împinse până la canapeaua albă.

— Vom petrece o seară plăcută, bolborosi ea.

Nu era evident. Joyce se apropie mai mult şi spuse pe tonul confidenţei mondene:

— Acest porc nu se ocupă niciodată de mine...

Ea, cu siguranţă, făcea aluzie la soţul ei. Malko era forţat să intre în joc. Joyce era prea beată ca să accepte orice discuţie.

Deodată ea se ridică, se dezbrăcă de rochie, rămânând în chilot şi sutien de culoare verde şi-l privi pe Malko provocator; avea un corp zvelt, nu prea deteriorat, dar n-avea deloc piept. Ea se-aşeză pe genunchii lui Malko, şi îşi băgă cu abilitate limba în gura lui. După un sărut care părea să nu se mai sfârşească, ea se rezemă pe umărul lui. Malko aprecie că-i momentul să riste:

—Ştiţi cumva unde este Jill Rickbell? întrebă el.

Joyce sări, ca şi când ar fi fost muşcată:

— Târâtura aia! Dumneavoastră nu vă plac decât cocotele.

Malko încercă să-şi pledeze cauza:

— Cred că ea se află în pericol de moarte...

— N-are decât să crape, mizerabila, spuse Joyce cu profundă convingere.

— Aş fi vrut s-o găsesc înainte...

Joyce se depărtă de Malko.

— Cară-te, spuse ea. Cară-te. Nu eşti decât un gunoi ca toţi ceilalţi.

Cu toată puterea ea-l pălmui. Trebui să-i ţină strâns mâinile ca să nu repete gestul.

Faţă-n faţă, ea îşi vărsă tot năduful într-o lungă halenă de Chivas Regal.

— Dacă pe ea vrei s-o săruţi, şuieră ea, du-te acolo. Trebuie să fie acolo, în cuibul lor. Acolo-şi duce curva viaţa cu Gene. Crede că nu sunt la curent. El nu ştie că Seymour m-a dus acolo... ca pe toate celelalte...

— Este mult mai grav, protestă Malko.

Joyce nu răspunse. Ea se ridică, merse să caute paharul pus pe mochetă și reveni clătinându-se la zece centimetri de Malko. Ochii săi erau injectați de sânge și părea de cincizeci de ani.

— Crupă, târâtură, spuse ea cu voce joasă.

Malko nu văzu zburând paharul de whisky. Lichidul parfumat îi arse ochii și se scurse pe cămașă. Joyce se clătina în fața lui.

Malko se-ndreptă spre ieșire. Cel puțin avea o idee despre locul unde s-ar putea găsi Jill.

În momentul în care ieșea, un pahar se strivi de perete. Era semnul de rămas bun al lui Joyce. El se urcă în Mustang. Trebuia să găsească locul unde era „cuibul lui Seymour". Malko nu știa unde să-l găsească pe Seymour. Singura fată care ar accepta să-l ajute ar fi Sue, care făcea parte din gașcă. Ea știa unde se găsea garsoniera lui Seymour...

Dar Sue locuia mult mai sus, pe Laurel Canyon, ceea ce însemna încă cel puțin o jumătate de oră pierdută, în cazul în care ar fi găsit-o acasă.

* * *

Erain și Gene Shirak discutau cu voce joasă în Lincolnul staționat în parkingul din Food Giant pe bulevardul Santa Monica. Pentru mai multă siguranță el blocase ușile prin sistemul electric. El așteptase zece minute ca Erain să-l sune la cabina din apropiere de Candy Store. Unguroaica acceptase repede să-l întâlnească, atunci când îi spusese despre ce se petrecuse. Gene își condusese starleta acasă și apoi o așteptă pe Erain.

— Dumneavoastră sunteți sigur că e încă acolo? o întrebă unguroaica.

De douăzeci de minute discutau despre Jill. Gene spuse sumbru:

— Sper. Din fericire îi este frică de poliție. Cred că mă așteaptă.

— Nu s-a publicat nimic în jurnalele de seară?

— Nimic!

— Asta înseamnă că nimeni nu s-a dus la vilă după aceea, spuse Erain. În orice caz trebuie să ne ocupăm de Jill.

— Bineînțeles, confirmă Gene, cu voce șoptită.

În întuneric văzu privirea lui Erain fixându-l și un fior rece îi trecu prin spate.

— Nu vă fie frică, îi spuse unguroaica disprețuitoare. Ați mai comis destule gafe. Dacă n-ar fi în cauză reușita acestei misiuni, nu v-aș mai cere nimic. Mă voi ocupa de soarta lui Jill Rickbell.

Pe Gene îl încercă în același timp un sentiment de lașă ușurare și dezgust referitor la persoana sa.

— Ce-i veți face? o întrebă el.

— Vreți într-adevăr să știți?

Nu, Gene Shirak nu voia să știe. El nu voia să mai știe nimic. Erain ordonă:

— Explicați-mi cum să ajung acolo. Apoi, căraţi-vă la orice cârciumă și petreceți-vă noaptea acolo.

Gene îi dădu toate explicațiile de care era nevoie. Erain ascultă cu atenție apoi deschise portiera.

— Totul va fi bine, fiți liniștit, îl asigură ea.

Portiera se închise și Gene rămase singur. Simțea nevoia să vadă lume și chiar fără ordinul lui Erain, s-ar fi dus să bea.

* * *

Sue Scala, în costum de baie, stătea întinsă pe malul piscinei, lângă un blond atletic în aceeași ținută. Un casetofon cu baterii cânta o muzică languroasă. Malko intrase prin grădină. Între cei doi se afla nelipsita sticlă de whisky. Malko veni în fața ei și Sue surâse.

— A, salut, zise ea.

Și apoi se cufundă în viciile sale, marijuana și whisky.

Malko începuse să-și adune gașca sa de vagabonzi și bețivi.

El își înfipse mâna în părul scurt și roșcat al lui Sue, uitând de orice galanterie și o făcu să ridice capul.

— Sue, trebuie să vă vorbesc.

Ea bolborosi:

— Lăsați-mă, sunt prost dispusă. M-am certat cu fostul meu soț. El s-a purtat urât. Spune că sunt o târâtură și că voi sfârși într-un azil.

Dacă n-ar fi fost excelenta sa educație, Malko i-ar fi prezis aceeași soartă.

Gorila blondă deschise un ochi și-și umflă mușchii:

— Las-o în pace pe Sue, tipule, spuse el, sau îți pocesc mutra. Este tipa mea.

Malko nu-l băgă în seamă.

— Sue, insistă el, unde-i garsoniera lui Seymour?

Ea scutură din cap:

— Deci v-ar interesa asta?

Și se cufundă în negură.

De astă dată, Malko nu ezită. El o înhăță pe actriță de braț și de-o coapsă și o aruncă în piscină. Gorila se ridică urlând. Malko crezu că o să se bată pe piept înainte de-a se năpusti. Liniștit Malko scoase arma și-o îndreptă spre pieptul celuilalt.

— Ce preferați, să mergeți la spital sau să faceți cafea?

Mormăind, blondul se duse spre bucătărie.

— S-o faci tare.

Sue se străduia să țină capul la suprafață gâfâind și tușind. Malko o ajută să iasă. Machiajul i se prelinse pe față. Era oribilă. Abia ieșită afară, ea căzu pe saltea.

Fără să ezite, Malko o aruncă iar în apă. Credea că n-o să mai iasă la suprafață. Gorila mugi din bucătărie mult mai discret. Malko o mai aruncă de două ori în piscină. Ea se sufoca, se smiorcăia, dar încă nu putea vorbi. În sfârșit, o înveli într-un prosop și o duse la bucătărie. Cafeaua aburindă era pe masă. Malko adăugă un pic de apă rece ca să câștige timp și o obligă pe Sue să înghită toată ceașca. Acum gorila blondă era totalmente speriată.

La a doua ceașcă de cafea, Sue se dezmetici, sughiță și deschise ochii mari. Malko o obligă să înghită a treia ceașcă de cafea.

— Deci mă torturați așa, gemu ea.

Malko o bătu ușor pe mână.

— Iartă-mă, Sue, dar este o problemă de viață și de moarte. Unde se află garsoniera lui Seymour?

Ea îi aruncă o privire stupefiată:

— Cum se face că sunteți la curent cu asta?

— Asta interesează mai puțin, zise Malko. Unde-i garsoniera?

Ea își cuprinse capul în mâini și își încruntă sprâncenele. Vinișoare mici și roșii se-ntretăiau pe obrajii săi. Era alcoolul.

— Așteptați, este după Beverly Glen, o mică casă la stânga, în...

* * *

Auzind soneria, „Darling" Jill se grăbi spre ușă. Era pe punctul de a înnebuni de spaimă. Casa aceasta goală o deprima.

— Ce doriți? întrebă ea văzând-o pe Erain.

Unguroaica intră și încuie ușa după ea.

— Vin din partea lui Gene.

Jill se uită înspăimântată la fața de brută a lui Erain.

O cuprinse o panică de nedescris. Ea se așeză și căută o țigară.

— Mi-a promis că o să vină.

Erain surâse liniștitor.

— El a întârziat și eu am venit să vă țin companie în așteptarea lui. Există muzică pe aici?

„Darling" Jill se ridică și puse în funcție casetofonul. Muzica o liniști puțin. Prefera să nu gândească. Și dacă Gene era totuși un asasin? Cât ar fi vrut să-l aibă pe Sun lângă ea. Fără el se simțea neputincioasă.

— Unde este baia? întrebă politicoasă Erain.

Nu descifra nici o amenințare în vocea ei, dar Jill tremura. Din momentul în care unguroaica dispăruse, ea privea telefonul. Era ușor să apese tasta „0" și să cheme poliția.

Deodată, muzica umplu camera. Erain dăduse aparatul la maximum. Ea înainta spre Jill cu o pereche de foarfece lungă în mâna dreaptă, cu fața indiferentă. Jill observă că femeia își scosese pantofii cu tocurile înalte.

„Darling" Jill țipă, dar muzica acoperi strigătul său. Apoi ea fugi spre telefon și apăsă pe „0". Numărul poliției era scris lângă telefon, dar nu mai avea timp să-l formeze.

Erain se aruncă asupra ei când răspunsese operatoarea. Unul din brațele foarfecelui se-nfipse în gâtul lui „Darling" Jill, secționându-i carotida stângă. Un jet de sânge îi stropi bărbia. Ea dădu drumul telefonului pentru a se lupta, însă femeia cu foarfecele era mult mai puternică decât ea și voia să ucidă. Lama se-nfipse și mai adânc în carnea fragilă a lui „Darling" Jill, care căzu pe spate.

* * *

Malko se năpusti efectiv afară din Mustang. Casa era luminată și zgomotul muzicii se auzea până afară.

Se simți atât de penibil încât avu tendința să se întoarcă. Credea că va pica din nou în toiul unei petreceri. Sună în zadar la sonerie.

Deodată, un miros fad de sânge îl lovi în față. Camera era goală. Merse la casetofon și-l opri. Atunci apăru un picior ieșind de după divan. Se apropie știind ce-o să găsească.

„Darling" Jill se luptase cu o energie nebănuită. Era un carnagiu. Tânăra femeie era cu ochii deschiși și fața deformată de groază. Văzuse apropiindu-se moartea, o moarte oribilă. Fusese măcelărită ca un animal. Avea sânge până și pe pantalonul său maro. Toate unghiile erau rupte.

Malko îi puse mâna pe obraz. Era încă caldă. Nu murise mai de mult de-o oră. Dacă Sue ar fi fost mai puțin beată, Jill ar mai fi trăit și el s-ar fi întâlnit cu asasinul ei.

Încă o dată, el ajunsése târziu. Descurajator. De ce această serie de crime oribile? Acum, un singur om putea răspunde la această întrebare — Gene Shirak. Malko, luă telefonul și formă numărul lui Albert Mann.

Gene Shirak își comandă a treia sticlă de Dom Pérignon.

Ruth, soția avocatului său, care nu avea mai mult de douăzeci și trei de ani, îl privi cu admirație. Ea i se oferea ostentativ, de-a dreptul jenant. Gene era ceea ce ea admira mai mult în această viață: bani, putere, renume. De fiecare dată când Jim, soțul lui Ruth, ieșea cu Gene, era un supliciu, dar nu putea să-l refuze. Era cel mai bun client al său.

Gene o luă pe Ruth de mână.

— Să mergem să dansăm!

Producătorul îi găsise pe cei doi soți la „Climax", singurul local deschis după ora două dimineața. Infernul de la subsol atinsese apogeul. În semiobscuritate, Ruth putu să se lipească de Gene după pofta inimii ei. Acesta îi strecură mâna între bolerou și pantalonul de dantelă. Tânăra își supse pântecul pentru ca mâna producătorului să intre mai ușor.

Ei nu-și spuseră nici un cuvânt dar Gene știa că i se va dărui. Fața lungă triunghiulară căuta să-i prindă privirea. Pe

moment îl invadă o senzație plăcută de căldură, apoi se gândi la Jill. Era ora trei dimineața. Probabil că totul se sfârșise.

— M-am săturat să dansez, spuse el deodată.

Ruth se-ntrebă ce i-o fi displăcut la ea. Ea își spuse că la următorul dans va merge mai departe.

Capitolul XVI

Erain ridică imediat telefonul și închise bine ușa cabinei. Era ora opt și jumătate și ea începea serviciul la ora nouă.

Tânăra rezumă pe scurt ultimele evenimente din afacerea Gene Shirak, subliniind că soluționarea era apropiată. Producătorul angajase un nou Navajo și puse la punct un procedeu pentru a-l scoate din SUA sâmbăta viitoare. Trebuia rezistat încă câteva zile.

Camaradul ei de la celălalt capăt al țării nu fu de acord cu ea. Gene Shirak era vulnerabil și trebuia lichidat, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Erain era pregătită cu doi oameni care s-o ajute.

Tânăra unguroaică ieși din cabină fără emoție. Asta făcea parte din meseria ei, din adevărata meserie pe care-o iubea. Nu era de competența ei să comenteze ordinele. Cu atât mai bine dacă era scutită de săptămânile de efort și de o crimă. Siguranța era cea care trebuia să primeze.

Angajându-se pe șosea cu noul său Falcon, ea gândi că era totuși păcat, acum că totul era pus la punct. Ceilalți erau însă de altă părere. Ei aveau totdeauna dreptate. Acesta era motivul pentru care ea era încă în viață și liberă. Gene Shirak nu mai prezenta garanție.

Puținul pe care-l știa, era suficient pentru a aduce prejudicii serioase.

Ea rula gânditoare pe Wilshire Boulevard, absorbită de gânduri. Trebuia să-și cumpere o altă bluză pentru a o înlocui pe cea pe care trebuise să o ardă după asasinarea lui Jill.

* * *

— Gene Shirak este vârful unui iceberg, spuse Albert Mann. Este mica parte vizibilă a unui mecanism al cărui secret

ne scapă complet. Nu știu nici măcar ceea ce-l include în acest mecanism. Moartea lui Jill Rickbell este un accident de parcurs, după părerea mea și nu are nimic de-a face cu adevărata afacere.

Ședința avea loc în birourile FBI. O dată în plus, afacerea era într-un punct mort, la două zile după moartea lui Jill Rickbell. Reperul afacerii, Gene Shirak, supravegheat îndeaproape de FBI, nu mișca nici un deget.

Așezat într-un fotoliu confortabil, Malko era muncit de gânduri negre. N-o putuse salva nici pe Daphné, nici pe „Darling" Jill. Pe moment era convins că nu Gene Shirak o omorâse. Producătorul, în momentul în care fusese măcelărită femeia, avea un alibi inatacabil, poate chiar prea inatacabil.

— Nici un indiciu, întrebă el, nici măcar amprente?

Albert Mann scutură din cap.

— Nimic. Asasinatul a fost comis cu o completă absență de sensibilitate. Trebuie să ai nervii foarte tari ca să-i tai unei fete tinere carotidele și să o lași să sângereze până va muri. Este o crimă de profesionist.

— Atunci ce facem?

— Așteptăm. Nu-l putem aresta pe Gene Shirak; nu avem nimic solid contra lui.

Ceva îi scăpa lui Malko.

— În fine, întrebă el, de ce ar lucra Gene Shirak împotriva acestei țări?

Albert Mann recunoscu:

— Nu avem nici cea mai mică idee. În plus, toți agenții proveniți din est pe care i-am identificat erau oameni modești cu venituri mici. Gene Shirak este milionar. Nu prea-i văd bine pe oamenii estului servindu-se de un agent călătorind în Rolls-Royce, și la urma urmei el este american. Sigur, el a venit din Ungaria acum douăzeci și șapte de ani. Noi, însă, nu-i putem bănui pe toți imigranții, de care țara aceasta e plină. New York-ul are cartiere multe în care engleza este a doua limbă...

Albert Mann concluzionă:

— Mi-e teamă ca eforturile noastre să nu fie zadarnice. Acești oameni nu sunt nebuni. Sunt prea multe fisuri. Ei vor opri totul și-o vor lua de la cap.

Aceasta era logica.

Se terminase ședința. Un fum des ascundea soarele de deasupra Los Angeles-ului și era aproape răcoare. Malko plecă primul, hotărât să continue cât mai repede. Trebuia încolțit Gene Shirak, scos din sărite, până când va face o nouă eroare. El văzuse mulți duri cedând la presiunea nervoasă.

* * *

— Domnul Gene Shirak nu este aici. Tocmai a plecat și nu știu dacă revine astăzi.

Secretara spunea adevărul: ușa biroului era deschisă și înăuntru nu era nimeni. Malko ezită. Fata îl privea cu interes vizibil. Rochia sa era ridicată mult peste ceea ce în mod curent se vede într-un birou onest... Surâsul care se oglindea în ochii săi strălucitori era ceva pur comercial. El se hotărî să profite.

— Toate secretarele lui Gene Shirak sunt așa frumoase? întrebă el.

— Mă numesc Carrol și sunt *singura* secretară a lui Gene Shirak, preciză fata.

Malko se-ntreba cum scria la mașină cu aceste unghii lungi de trei centimetri, impecabil date cu ojă. Ea se întinse, dând la iveală niște sâni ascuțiți, fără sutien. Așa sunau instrucțiunile patronului, probabil. Malko se aplecă peste birou, dar ea nu se retrase, oferind o gură roșie și largă.

Un jurnal galben era expus în fața mașinii sale: *Free Press*. Era cotidianul pentru hippies, plin de anunțuri oferind parteneri pentru orgii, pederești și toată fauna, cu articole nonconformiste, total discordant în acest birou.

— Dumneavoastră citiți asta?

Carrol strâmbă grațios din buze.

— Domnul Shirak l-a cumpărat. Eu îl privesc.

Ea era prea aproape. Buzele lor se atinseră și ea-și împreună mâinile în jurul gâtului lui Malko. Carrol săruta ca-n filme cu o știință un pic cam prea controlată.

Cu bustul sprijinit pe mașina de scris, Malko se ridică primul și ochii săi căzură din nou pe jurnal. Ceva îi dădea de gândit. Rochia lui Carrol se ridicase și mai mult, dând la iveală un slip negru. Gene Shirak trebuia să depună un efort mare pentru a se concentra cu o asemenea secretară.

Deodată, el realiză că ziarul păstra încă toate pliurile...

Carrol se ridicase şi-l privea din ce în ce mai provocatoare.

— Sunt mulţumit de tot ce-am văzut aici, spuse Malko. Pe curând.

— Ce-nseamnă „pe curând"? spuse Carrol. Puteţi să veniţi să mă luaţi la ora patru, la propriu şi la figurat.

— Voi încerca, promise Malko, înainte să dispară.

La ieşirea din imobil, Malko găsi un tânăr pletos care vindea *Free Press,* în staţia de autobuz. Acesta costa un dime[1]. El se aşeză pe-o bancă şi se adânci în lectura paginii cu mici anunţuri. După ce citi totul, nu-i mai rămânea decât o ipoteză de verificat, din cele ce-i trecură prin minte în biroul lui Gene Shirak: la rubrica „lost", rezervată de obicei părinţilor care căutau să-şi recupereze odraslele „hippies" se putea citi următorul anunţ:

„Please contact your Dad, corner of Wilshire and Canon Phone booth 3–4 PM".

El binecuvântă temperamentul fierbinte al lui Carrol. Malko se grăbi spre cabina telefonică de la colţul lui Larrabee spre a-l suna pe Albert Mann.

* * *

O camionetă a lui Pacific Telephones era oprită pe Wilshire Boulevard la intersecţia cu Canyon Drive. Înăuntru era un veritabil laborator ambulant al FBI-ului. Pe una din antenele ieşind prin acoperiş era fixat un microfon direcţionat care putea capta vocea unui om de la o sută de metri.

Un alt microfon era plasat în cabina telefonică. În parkingul din „Food Giant" care era pe colţ, două maşini-rodeo ale FBI erau gata să intervină. Trei alte vehicule dintre care două conduse de femei staţionau în împrejurimi deasemenea gata să intervină.

Două camere ale imobilului cu vederea spre cabină fuseseră rechiziţionate. În spatele ferestrelor erau o cameră video color şi una alb-negru, Hasselblood cu un teleobiectiv de 1000.

Poliţia din Beverly Hills avea ordin să nu intervină sub nici un pretext. Douăzeci şi cinci de agenţi FBI, dintre care şase femei fuseseră mobilizaţi în această operaţiune. Un elicopter

---

1. 10 cenţi (n.a.)

era de asemenea angrenat dacă mașinile ar fi pierdut urma lui Gene Shirak.

Malko se găsea într-un Ford crem în parking. El spera din toată inima ca acest teribil dispozitiv să nu servească doar la capturarea unui hippie bărbos.

Era ora trei și zece. Se spera ca importantul dispozitiv organizat să fie invizibil. Totdeauna exista riscul unui necaz imprevizibil.

— Iată-l, se auzi deodată în radioul de la bord.

— Vine de la est pe Wilshire. Rulează încet.

Imediat își făcu apariția Lincolnul Mark III la colțul dinspre Canyon. Opri la câțiva metri de cabină, în fața camionetei „Pacific Telephones". Gene Shirak nu coborî, dar deschise geamul electric.

Malko își reținea suflarea. Avusese dreptate!

Deodată, Gene Shirak ieși din mașină și intră în cabina telefonică. Telefonul sună și convorbirea dură mai puțin de un minut. Fără grabă, Gene Shirak urcă în mașină și demară. Deodată un Oldsmobile ieși din parking, condus de o femeie cu bigudiuri: o agentă FBI.

Gene Shirak rula pe Wilshire Boulevard fără grabă. În jurul lui aerul era străbătut de mesaje radio. Întregul dispozitiv se deplasa spre sud odată cu el.

— Va sfârși prin a se întâlni cu cineva spuse Albert Mann care conducea mașina lui Malko. Corespondentul său a reperat cabina și a luat numărul de telefon. Procedeul este clasic. I-a fixat o a doua întâlnire. El se află undeva ca să verifice dacă nu-i urmărit.

Se auzi la radio:

— Coboară pe Santa Monica Freeway... El ia în primire mașina 7, repet, mașina 7. Santa Monica Freeway, vest. Viteza cincizeci de mile. Terminat.

Șoferul acceleră.

— Noi vom intra pe Freeway mai jos, avertiză Albert Mann. Este mai ușor să treci neobservat.

Trecură zece minute, iar radioul tăcuse. Cei doi oameni tăceau în mașina lor. Radioul anunță din nou:

— A virat la dreapta, pe Strada 3, foarte încet. Pare să caute ceva.

Ei străbăteau Freeway cu nouăzeci de mile.

— A oprit, își aprinde o țigară și se uită la ceas, transmise radioul.

Malko respiră adânc. Cu un pic de noroc ajunseră la timp. Albert Mann surâse:

— Locul e relativ ușor de supravegheat, pentru că la vest este marea. Totul e blocat pe o rază de o milă.

— Shirak a oprit la zece metri de o cabină telefonică, se auzi la radio.

Fordul crem țâșni din curba Freeway și viră la rândul său pe Strada 3. Era un cartier sărac, locuit în întregime de negri, cu case vechi din lemn stil „California 1930". Multe dintre ele erau închise, abandonate, cu un mic anunț pe minusculele peluze: „de vânzare".

Strada 3 mergea paralel cu coasta. Lincoln-ul lui Gene Shirak se oprise aproape de ramificația ce ducea spre Pacific Ocean Park, un fel de Luna Park construit pe piloni suspendat deasupra apei.

— Imposibil să ne apropiem mai mult, spuse Albert Mann. Ar putea să ne zărească în oglinda retrovizoare și cred că vânătoarea de-abia începe...

Ei parcară pe trotuarul opus celui al lui Shirak și așteptară.

Malko nu-și găsea locul. Era convins ca Shirak avea întâlnire cu asasinii lui Jill și spera că nu se putea întâmpla nimic cu acest dispozitiv organizat de FBI în preajmă.

* * *

La cinci sute de metri de acel loc, Erain aștepta bând un Seven-up. Nu erau decât patru sau cinci clienți în jalnicul local.

Până aici totul se desfășurase conform planului. Gene Shirak nu bănuia nimic. Era mai bine așa. Erain Belgra nu era o fiară. Ea suferise destul dacă a putut s-o omoare pe Jill cu atâta sălbăticie, dar aflată în criză de timp, ea nu găsise în casă un instrument mai bun.

Ea se uită la ceas. Gene Shirak avusese timp să ajungă, dar ea mai avu puterea să aștepte încă cinci minute, un exercițiu excelent pentru nervi.

Gene Shirak fuma nervos. Moartea lui Jill Rickbell însemna prea mult, dar acceptase pentru că nu era altă alternativă. Îi era frică. Oare ce-i mai cerea Erain? Ea convenise să nu-l mai

contacteze decât prin intermediul lui *Free Press*. Era mai sigur decât telefonul.

Cu fiecare minut care trecea, Gene aștepta să vadă sosind poliția sau FBI-ul. Își petrecea timpul citind ziarele, pentru a ghici printre rânduri ceea ce poliția nu voia să spună. Ziarele conchideau că e vorba de crima unui maniac sexual sau a unui vagabond. Nenorocitul de Seymour petrecuse orele cele mai dezagreabile din viața sa explicând de ce închiriase vila sub un nume fals.

Pacificul se ondula un pic mai departe. Plaja Santa Monica începuse să se populeze. Brusc, Gene Shirak simți nevoia să meargă să țopăie prin valurile gri în loc să mai aștepte.

Încă cinci minute. Dacă acest blestemat de telefon ar suna! El nu-și lua ochii de pe cabină, ca și când privirea sa ar fi putut declanșa soneria de la distanță. Pentru a-și stăpâni nerăbdarea, el deschise radioul pe unde scurte...

— ...Fumează o țigară, pare nervos... aici mașina 3. Sunt la colțul Străzii 3 cu Ozone Avenue.

Gene Shirak rămase paralizat de spaimă. Îi trebuiră treizeci de secunde ca să-și dea seama că-i vorba despre el. Deseori el se amuza captând mesajele vapoarelor sau ale mașinilor poliției. Crezu că înțelesese greșit. Privi în oglinda retrovizoare. În spatele său un Plymouth gri era oprit lângă trotuarul celălalt; mașina 3.

Producătorul simți o poftă nebună să deschidă portiera și să se salveze fugind. Aruncă țigara și-și puse mâinile pe volan pentru a-și astâmpăra tremurul.

Gândurile i se amestecau în cap. Așa deci, ea l-a „turnat". Ei îl așteptau ca să-l aresteze. Se sfârșise. Cu ochii înnebuniți de groază, privi în jurul său. Nu erau în apropiere decât câțiva pietoni vârstnici.

Deodată, auzi soneria telefonului din cabină. El îl privi precum ar fi înfruntat sfântul Anton ispita în deșert. Ar fi fost mai bucuros să sărute o caracatiță vie.

Încetișor, ca și când i-ar fi fost teamă să nu fie descoperit, fixă mânerul cutiei de viteze la „drive" și acceleră. Fruntea îi era acoperită de-o sudoare rece.

O doamnă în vârstă cu pălărie înflorată care tocmai trecea prin apropiere, auzind că sună și fiind curioasă, deschise ușa cabinei și ridică receptorul.

— Dumnezeule, ce se-ntâmplă? ţipă Mann în microfon.

În faţa lor, Lincolnul Mark III tocmai demara şi se îndrepta spre nord.

Vocea impasibilă din maşina 3 replică imediat:

— Nu cunoaştem din ce cauză a plecat. Nici nu ne gândim că ne-a putut descoperi.

Telefonul suna în continuare în cabină.

— Răspundeţi odată, poate că ei nu-i cunosc vocea.

Deja Albert Mann suna la dispecerat:

— Atenţiune, Mark III a plecat spre nord.

Oare ce-i provocase teamă lui Gene Shirak?

El nu se dusese acolo ca să demareze ca un nebun ci să nu răspundă la telefonul care suna.

Omul din maşina nr. 3 fugea spre cabină.

* * *

Inima lui Erain bătea nebuneşte. Termenul ce şi-l fixase expira. Ea puse un dolar pe contoar şi trânti uşa cafenelei. În faţă era o cabină telefonică. Liniştită, ea introduse o monedă de zece cenţi, aşteptă tonul şi formă numărul. Din momentul în care se declanşă soneria, ea scoase din buzunar un obiect metalic de mărimea unui pachet de ţigări. Semăna cu telecomanda unui televizor.

Soneria zbârnâi continuu. Ea-şi încruntă sprâncenele contrariată. El ar fi trebuit să fie acolo de zece minute. Unguroaica începu să numere zbârnâiturile soneriei: patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă, zece, unsprezece, doisprezece...

Se auzi când ridică telefonul.

Apăsă fără ezitare pe butonul fixat pe mica jucărie, apoi închise telefonul şi traversă strada fără grabă spre a se urca în maşina sa.

Un minut mai târziu ea rula pe Pico Boulevard spre nord, cu inima liniştită.

* * *

Dama cu pălărie înflorată ajunsese prima la cabină, fără să-l zărească măcar pe agentul FBI, care venea în grabă.

Ea ridică receptorul. Restul se petrecu atât de repede încât nimeni nu-şi putu da seama ce se-ntâmplă. Pereţii din sticlă zburară în cioburi. Mai multe explozii apropiate izbucniră în rafale. Doamna cea vârstnică se clătină sub efectul bubuiturii şi se ghemui în fundul cabinei lăsând o mare dâră de sânge pe singurul geam rămas întreg. Receptorul rămăsese spânzurat de cordonul lui. Agentul FBI se aruncă la pământ, înhăţă coltul şi arătând spre casa veche, vopsită în alb, cu storurile lăsate, urlă:

— De aici vine asta!

Bătrâna nu mai mişca. Exploziile încetară. Strada 3 se golise ca prin minune. Mexicanii şi negrii care o populau nu simpatizau poliţia.

În maşină, Malko înjura şi Albert Mann era în pragul isteriei.

Amândoi oamenii săriră din maşină şi fugiră spre cabina telefonică. În faţă unul din Fordurile FBI-ului din care coborâseră patru oameni, oprise de-a curmezişul carosabilului, dar nu mai mişca nimic în casa din care plecaseră exploziile.

Malko, ascuns în spatele unei maşini staţionate, scruta ferestrele vilei. Se trăsese cu o armă automată de mare precizie, deoarece toate proiectilele au lovit cabina telefonică.

— Aşteptaţi-le pe celelalte, şopti Albert Mann, deoarece asasinul este blocat înăuntru.

Într-un interval de timp care nu-i păru lui Malko mai mare de câteva secunde, apărură doi motociclişti ai poliţiei nu se ştie de unde. Mai multe sirene dialogau pe măsură ce maşinile FBI soseau la locul schimbului de focuri. Două minute mai târziu, mai multe maşini blocaseră toate intersecţiile din jurul blocului iar luminile roşii de pe acoperişurile lor şi sunetul sirenelor se opreau încet, încet, în vreme ce poliţiştii coborau, unii dintre ei înarmaţi cu arme de foc. Câţiva curioşi care se adunaseră la colţul lui Ozone Avenue, fură împrăştiaţi în grabă. Poliţişti în uniformă şi civili fugeau în toate direcţiile.

Agentul FBI care se găsea aproape de cabină, trase până la uşă corpul femeii şi îl întinse pe trotuar. Ea murise, lovită de mai mult gloanţe din care unul îi smulse jumătate din cap.

Unul dintre polițiști, cu ajutorul megafonului, îl soma pe asasin să se predea. Nici un răspuns. Protejați de scuturi, trei polițiști înaintară pe mica peluză, fără să fie întâmpinați de nici un foc. Malko îi urmărea. El nu înțelegea cum trăgătorul se lăsase încolțit atât de ușor: el nu avea scăpare, blocul fiind împresurat imediat.

Asta nu semăna cu prudența de care adversarii săi dăduseră dovadă până în prezent.

În orice caz, Gene Shirak fusese norocos. Fără avertismentul misterios care-l pusese pe fugă, el ar fi zăcut acum întins pe trotuar în locul bătrânei. Malko traversă Strada 3 fugind și ghemuindu-se lângă peretele vilei. Circa douăzeci de arme erau ațintite în direcția fațadei.

Toate acestea se dovediră inutile. Un sergent înalt cu o armă automată, făcând parte din primul val, pătrunsese în casă și ieși spunând:

— S-a cărat!

Malko și însoțitorul său urcară în grabă pe o scară simțind mirosul greu și intrară într-o mică cameră. Mirosul acru al corditei plutea în cameră. Un grup de polițiști stăteau în jurul unei mașinării infernale.

O pușcă automată mare M 16 fixată pe un trepied de cameră de filmat. Cele trei picioare erau fixate în planșeul de lemn, conferind o mare rigiditate mecanismului ascuns de perdele. Țeava practic nu fusese deviată pe măsură ce se golea încărcătorul.

Partea cea mai ingenioasă era dispozitivul de declanșare a firului. Era un sistem asemănător celui de declanșare electrică al mitralierelor de pe tanc sau avion, fixat în lungul piedicii puștii automate.

El era declanșat de un emițător radio mare cât un pachet de țigări. Asasinul putea declanșa tirul pre-reglat asupra cabinei, găsindu-se la două-trei sute de metri. Frumoasă treabă, de profesionist.

Malko și Albert Mann se priviră. Ei gândeau același lucru. Agenții FBI începură să măsoare totul și să presară peste tot praf pentru amprente.

— Eu merg la biroul lui Gene Shirak, spuse Malko. Trebuie să ajung înaintea asasinului. Rămâneți aici să vedeți dacă apare ceva interesant. Știți unde mă aflu.

El plecă. O ambulanţă încărca corpul femeii curioase. Malko pipăi mânerul revolverului aflat la centura sa. Inamicii pe care-i căuta nu făceau cadouri. Într-un oraş imens ca Los Angeles, asta însemna să cauţi acul în carul cu fân...

Capitolul XVII

— Să intre, spuse Gene Shirak cu o voce ștearsă.

Tocmai i se anunțase vizita lui Malko.

Producătorul venise să se refugieze la biroul său, pentru a-și pune ordine în gânduri. El nu putea înțelege de ce Erain îi întinsese o cursă.

Îi întinse mâna lui Malko cu un surâs crispat. Era prima revedere după petrecere. Și unul și celălalt știau la ce trebuie să se aștepte, știind cine sunt în realitate. Malko fixă ochii fără strălucire ai lui Gene:

— Știți, domnule Shirak, că de o oră trebuia să fiți mort?

Gene Shirak păli:

— Ce glumă-i asta?

— Nu este o glumă, spuse Malko. Acum o oră, nu ați intrat într-o cabină telefonică din Strada 3 pe Santa Monica.

El se opri o secundă pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale.

— Persoana care a decroșat în locul dumneavoastră a fost omorâtă de o rafală de armă automată. Vă precizez că asasinul este încă liber.

În fața sa, producătorul se chircea câte puțin la fiecare cuvânt. El protestă fără convingere:

— Nu înțeleg nimic din ce spuneți. Mai întâi cine sunteți dumneavoastră?

— Asta interesează mai puțin, zise Malko. Cu cine aveați întâlnire?

Gene Shirak nu răspunse. În interiorul lui era pe punctul de a se prăbuși totalmente. Deci Erain încercase să-l omoare. Asta însemna sfârșitul. Nu-i mai rămânea de făcut decât un lucru. Să fugă, dacă mai era posibil.

Cu prețul unui efort supraomenesc, el își ascunse frica:

— Dumneavoastră lucrați probabil pentru poliție, îi spuse el lui Malko, dar nu înțeleg deloc ce spuneți. Așa că dacă nu aveți un mandat, vă rog să părăsiți acest birou.

Malko dădu din cap. Din punct de vedere legal, el nu putea face mai mult, SUA fiind țara libertății individuale.

— Domnule Shirak, spuse el înainte să plece, dacă vă hotărâți să nu vă sinucideți, știți unde să mă găsiți.

Trecând pe lângă Carrol îi surâse. Rămas singur, Gene Shirak își luă capul între mâini. Totul se prăbușea în jurul lui. Se uită la cele trei telefoane, la biroul său, prietenii de fiecare zi. Totul îi producea spaimă. Acum nu mai putea aștepta decât vești rele.

Tocmai sună telefonul direct. Gene răspunse cu regret. Vocea veselă a lui Dennis îl făcu să tresară:

— Hello, nărodule, lucrezi pe vremea asta nemaipomenită! Nu te gândești la petrecerea noastră din week-end? Direcția Acapulco. Apropo, aș vrea s-o aduci cu tine și pe roșcata aia splendidă. Știi tu la cine mă refer.

Ori tânărul miliardar cultiva umorul negru, ori nu citea ziarele deloc.

— Ea nu mai este în oraș, replică Gene, sobru.

— Nu importă, zise Dennis, la revedere.

Gene închise telefonul. Felul său de a fi combativ, îl făcea să-și recapete moralul. Desigur, putea să se predea FBI-ului, dar între el și libertate se afla cadavrul lui Daphné. Și mai târziu ceilalți nu-l vor ierta.

El nu putea trăi toată viața cu frica în sân. Deodată, întrevăzu o soluție, grație lui Dennis. Cu condiția să mai fie viu câteva ore.

Iute ca vântul, trecu prin fața lui Carrol, coborî direct în garaj și se strecură în marele Mark III. În momentul în care voi să pornească, simți ceva rece apăsându-i ceafa și el rămase înțepenit, cu mâna pe cheie, nemișcat.

— Nu strigați, spuse vocea lui Erain.

O panică viscerală îl cuprinse pe Gene Shirak. El fixa cadranele tabloului de comandă din bord așteptând șocul glontelui în ceafă. Nu mai avea nici măcar forța să implore.

— Ieșiți din garaj, ordonă Erain și luați-o la dreapta pe Doheny Drive. Dacă încercați ceva vă omor.

— Oricum o să mă omorâți.

— Nu, spuse Erain cu nemulţumire vădită în glas.

Gene Shirak întrevăzu o mică rază de speranţă.

Erain se aşeză mai comod pe banchetă. Din exterior nu putea fi văzută. Gene viră la dreapta pe Sunset şi apoi urcă pe Doheny Drive, printre coloanele dominând Shopul. El ajunse în dreptul unei mari pancarde pe care scria „Doheny Estates".

Acesta încă era un teren defrişat şi deşert pe care urma să se construiască vile. Era locul potrivit pentru o crimă. Dodge-ul negru al FBI care urmărea maşina lui Gene, de la Sunset, depăşi intrarea „Doheny Estates" şi opri la virajul următor. Agentul care conducea, supraveghea intrarea pe care dispăruse Continentalul. Nu exista riscul ca Gene să dispară.

— Intraţi şi vă opriţi în spate, ordonă Erain. Gene Shirak ascultă. Din cauza fricii, sudoarea îi curgea în ochi.

Din nou ţeava armei se lipi de ceafa producătorului.

Erain avu un râs fără bucurie.

— Aş putea să vă omor acum. Vedeţi bine că nu vreau s-o fac.

Efectiv ea se strecură aproape de el, după ce-şi puse arma la loc în poşetă. Gene Shirak nu mai înţelegea nimic.

— De ce aţi încercat să mă ucideţi? întrebă el.

— Am primit ordin în acest sens, confirmă Erain. Acest gen de ordine nu se discută. Acum mi-e imposibil să-i întâlnesc pe cei care mi l-au dat. Aşa că, pentru că aţi pregătit operaţiunea, vă mai acord o şansă, după ce vă descurcaţi cu FBI-ul.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Gene respiră uşurat. La picioarele lor se întindea imensul Los Angeles, oraşul unde s-a realizat fiecare, unde au agonisit avere. El trebuia să părăsească toate acestea. Nu mai avea altă alegere, decât gazonul bine întreţinut din „Forest Lawn", cimitirul miliardarilor din Beverly Hills, cu un jet de apă pe mormânt ca personalităţile.

— Accept, zise Gene Shirak, totul e gata. Vă voi explica cum vom proceda...

* * *

Joyce se plimba în vila din Beverly Drive ca un tigru în cuşcă. Îi era frică. Niciodată Gene Shirak nu fusese atât de odios. Chiar în dimineaţa aceea o pălmuise atât de brutal încât căzuse în baie.

Joyce, citise ca toată lumea, în ziare, ştirea despre crima din Santa Monica, dar nu o legase de soţul ei.

Harrison, noul Navajo, ştergea liniştit bufetul. Joyce îi aruncă o privire lacomă. El era totdeauna fericit.

Telefonul sună. Agasată, Joyce răspunse. Era Herb, agentul de schimb al lui Gene Shirak. El se scuză pentru a fi deranjat-o pe Joyce şi după câteva banalităţi, intră în subiect.

— Gene n-a fost la Vegas astăzi?

— La Vegas? Nu, răspunse Joyce. (Ea nu-şi dădea seama unde voia să ajungă Herb.) De ce?

În faţa ezitării „broker-ului", Joyce se transformă în pisică şi toarse, uitându-şi supărarea. Era curioasă:

— Este jenant să spui asta, mărturisi Herb. Gene mi-a telefonat pentru a-mi da instrucţiuni să vând totul şi să-i ţin banii la dispoziţie... Eram contra acestei decizii pentru că nu-i favorabil momentul pentru a vinde. El însă a insistat atât de mult şi l-am ascultat. La urma-urmei sunt banii lui... Mă gândeam că probabil a fost ras la poker, ca ultima dată...

Joyce fuma. Făcu un efort supraomenesc pentru a-şi recăpăta calmul. Pokerul la care făcea aluzie Herb îi costase 70 000 de dolari... Într-o noapte. Dar apoi, Gene nu mai jucase.

— Nu Herb, Gene n-a jucat, spuse ea. Cred că are în vedere o mare speculaţie imobiliară. Sper ca asta să reuşească...

— Şi eu sper conchise „brokerul" care spera să se întoarcă clientul cel gras. Dar mai ales, să nu-i pomeniţi lui Gene de telefonul meu. Asta l-ar putea supăra.

— Puteţi conta pe mine, spuse Joyce, cu dulceaţă în glas.

El putea conta pe ea. Abia închisese şi aruncă aparatul în mijlocul camerei. O cascadă de înjurături ieşiră din gura ei. Aşa deci, nenorocitul ăsta se pregătea s-o abandoneze!

Speriat, Harisson dispăru în bucătărie.

Un pic mai liniştită Joyce se duse să-şi spele faţa. N-ar servi la nimic să-i facă scandal lui Gene. Trebuie să fie mai vicleană decât el. El poate pleca, dar fără bani. Ea se aşeză şi încercă să se gândească.

De ce fugea Gene? Şi cu cine?

În timp ce ea era pe gânduri, se auzi soneria la intrare.

Joyce se uită prin fereastra living-room-ului şi-l zări pe blondul căruia îi aruncase un pahar în cap.

Ea îl bănuia că știe mai multe despre soțul ei. Prin el, spera să-l bată pe Gene Shirak pe propriul său teren. Ea se aranjă sumar și se duse să deschidă.

* * *

Malko simțea că femeia din fața lui îl putea ajuta considerabil. Ea era însă inteligentă și vicleană. El se hotărî să joace cu cărțile pe masă.

— Doamnă Shirak, spuse el, soțul dumneavoastră s-a băgat într-o mare încurcătură. El este amestecat într-o istorie care vizează securitatea SUA. Eu însumi lucrez pentru o agenție federală și cred că l-ați putea sfătui de bine.

Joyce spuse fără să ezite:

— Eu nu sunt la curent cu afacerile soțului meu, răspunse ea și ceea ce îmi spuneți mă miră foarte mult. El este un om onest.

Trebuia să ai un temperament de sfânt pentru a spune asta fără să surâzi. Chiar îmbibat de marijuana până peste cap, nimeni nu s-ar fi gândit să-l califice pe Gene drept un onest. Categoric amorul era orb.

Cu tot calmul aparent, Malko simțea nervozitatea lui Joyce. Trebuia să găsească punctul slab al blindajului. El o mângâie cu ochii săi aurii pe soția lui Gene.

— Joyce, spuse el, cu un ton apăsător, dacă nu interveniți riscați să suportați consecințele.

Ea închise ochii și se revăzu chelneriță la cantina Universului. Nu mai avea curaj să înceapă de la zero. Cu atât mai rău pentru Gene.

Când își ridică capul, ochii săi erau inexpresivi.

— Gene este în posesia unei foarte mari sume de bani, spuse ea cu voce joasă: 300 000 sau 400 000 dolari. A retras acești bani de la „brokerul" său în bani cash. Eu vreau acești bani. Vă voi spune ce vă interesează.

Malko stătea ca pe cărbuni încinși:

— De ce?

Ea surâse:

— Nu voi deschide gura decât pentru această sumă de bani.

Malko se ridică și îi sărută mâna.

— Pe curând, doamnă Shirak.

Aflase cel puțin un lucru: Gene Shirak se pregătea să fugă. Mai lipseau câteva amănunte din scenariu, dar acesta era pe măsură.

Capitolul XVIII

Malko nu ţinu seama de Carrol care-l implora să nu intre în birou. Furia îl copleşea din ajun. Toată seara stătuse de vorbă cu Albert Mann. Nu exista nici un mijloc legal pentru a-l reţine pe producător dacă-i venea poftă să plece-n Mexic.

Gene Shirak avu un acces de furie când îl văzu pe Malko.

— Ce căutaţi aici? urlă el. Nu puteţi să vă anunţaţi ca toată lumea. Carroll Carroll

Malko îşi ridică ochelarii săi negri. Ochii îi erau la fel de inexpresivi ca cei ai lui Sun. Producătorul îşi pierdu stăpânirea de sine, se ridică, ocoli biroul şi se năpusti spre Malko.

— Afară, ţipă el, aici sunt pe teritoriul meu.

Malko nu se clinti.

— Domnule Shirak, întrebă el calm, dacă n-aveţi ce vă reproşa, de ce vă pregătiţi să fugiţi? V-aţi retras banii lichizi de la „brokerul" dumneavoastră. De ce?

Crezu că producătorul o să-l strângă de gât. Gene Shirak devenise livid. El încercă să vorbească dar furia-l înăbuşea. Numai Joyce putea să facă asta... Dar cum a aflat ticăloasa? Ar fi trebuit de mult timp să o înece în piscină.

— Sunt banii mei, urlă Gene Shirak, căraţi-vă.

Lui Malko îi răsuna încă în ureche vocea lui Daphné aflată în agonie. Gene Shirak nu va fugi atât de uşor. Trebuia să mai încerce încă un truc. Malko se îndreptă spre un telefon şi decroşă.

— Veţi explica totul la FBI, îi spuse el liniştit.

Faţa schimonosită a lui Gene Shirak se turti şi mai rău. Mâna lui căută într-un sertar şi o scoase ţinând un colt 38 Cobra, cadou de la şerif.

— Nu veţi telefona nici la FBI, nici la nimeni, spuse Gene Shirak.

Malko încercă să rămână calm, în ciuda armei îndreptate spre el.

— Dacă mă omorâţi, în mai puţin de două ore veţi avea pe cap toată poliţia din Los Angeles, spuse el. Nu veţi putea să ajungeţi nici măcar la capătul lui Sunset... De altfel cred că din acest moment nu veţi mai ajunge nicăieri.

Gene Shirak continua să-şi ţină arma aţintită spre Malko, speriat. Ţeava cobora uşor.

Apoi puse pistoletul pe birou, luă o servietă neagră, grea de pe birou şi-o deschise în faţa lui Malko. Era plină cu teancuri de bancnote. Sute de mii de dolari. Ochii tulburi ai producătorului îl fixară pe cel din faţa sa.

— Cât?

Malko scutură din cap. Totuşi, cu ceea ce era în servietă, el putea să-şi termine castelul şi să trăiască la nivelul rangului său până la sfârşitul zilelor.

— Nu-i chestiune de preţ, spuse el.

Gene Shirak avu o ezitare imperceptibilă. Servieta continua să stea deschisă în faţa lui. El se uită la bani, apoi la Malko. Timpul îl presa.

Puse din nou mâna pe pistolet.

— Vă dau o sută de mii cash şi părăsiţi biroul. O.K.?

Ca pentru a-şi materializa oferta, el scoase din servietă un teanc de o sută de mii şi-l puse pe birou. Malko dădu din cap.

— Dumneavoastră nu înţelegeţi? Banii nu pot cumpăra totul.

Gene închise servieta cu brutalitate. Chiar fără să recupereze teancul de bancnote, înhăţă pistoletul şi-l îndreptă spre stomacul lui Malko.

— Cu atât mai rău. Veţi veni cu mine.

— Nu, zise Malko.

El se retrase, interpunându-se între producător şi uşă.

O secundă, cei doi bărbaţi se-nfruntară. Cu ochii injectaţi de sânge, Gene Shirak repetă cu voce răguşită.

— Veniţi cu mine de bună voie sau vă omor. Acum nu mă mai interesează. Viaţa mea aici este terminată.

Era mai puţin de un metru între cei doi bărbaţi. Malko văzu arătătorul lui Gene Shirak strângând trăgaciul cobrei. Americanul nu mai judeca normal şi avea să-l omoare. Totuşi, el nu trebuia să-l lase să plece.

În acel moment sună telefonul în biroul lui Carrol. O secundă mai târziu, fata întredeschise ușa și scoase un țipăt ascuțit. Ea asistase la multe lucruri în acel birou, dar niciodată la crime.

Distrat, Gene Shirak îl părăsi din ochi pe Malko o fracțiune de secundă.

Când se reculese era prea târziu.

Malko își ațintise asupra lui Gene Coltul 38 oferit de Albert Mann. Carrol se lăsă să cadă într-un fotoliu paralizată de spaimă.

— Acum suntem la egalitate, spuse Malko. Cine a omorât-o pe Daphné La Salle?

Gene Shirak însă, își revenise și ridică din nou pistoletul.

— Lasă-mă să trec.

— Vreau adevărul despre Daphné La Salle, insistă Malko, deși cunoștea răspunsul la întrebare.

Gene Shirak mai făcu un pas.

— Bine, dar dumneavoastră vă riscați viața pentru o fată care a murit. Sunteți nebun?

— Este unul din rarele mele capricii, spuse Malko.

Deodată producătorul coborî arma și trase aproape de picioarele lui Malko. Explozia fu atenuată de mochetă dar mirosul de praf de pușcă invadă camera.

Malko făcu un salt și ridică pistolul. Cei doi oameni traseră aproape în același timp. Glonțul lui Malko îl atinse superficial pe Gene la brațul stâng. Cel al lui Gene Shirak, trecu la un pas de capul lui Malko și sparse unul din geamurile aflate în spatele lui. Malko sări în spatele mesei rotunde și-o răsturnă în fața lui.

Gene se retrăsese în spatele biroului. Malko îi bară drumul spre ieșire. Fără a lăsa servieta neagră, el scoase brațul deasupra biroului și trase de trei ori în direcția mesei. Două din gloanțe se înfipseră în panoul masiv de lemn, în timp ce al treilea sparse un geam.

Malko ripostă, fără mai mult succes. Cei doi bărbați erau bine adăpostiți. Se făcu o pauză, apoi Gene Shirak mai trase trei focuri. Toate sparseră geamurile albăstrii ce serveau drept pereți în spatele lui Malko. Ghemuit în spatele biroului, Gene Shirak își încărca cu febrilitate arma din cutia de cartușe din birou. Butoiașul clacă. De data asta trebuia să treacă.

Căldura pătrundea prin panourile distruse. Gene avu o strângere de inimă pentru frumosul său birou. Rapid, trase patru gloanţe în direcţia părului blond al lui Malko. O bucată de lemn zbură şi un panou întreg de geam căzu în vid.

Acum grinda din spatele lui Malko nu mai exista. El simţea în spate aerul cald. Nu-i mai rămâneau decât două cartuşe.

— Sunteţi stupid, spuse el. Poliţia va veni aici în cinci minute.

În loc de răspuns, Gene Shirak trase. Glonţul atinse în treacăt mâna dreaptă a lui Malko. Acesta ripostă instinctiv. Nu mai avea decât un cartuş.

Gene Shirak nu putea ajunge la uşă fără să-l neutralizeze pe Malko. Rana de la braţul stâng sângera încet dar continuu. El puse o batistă între cămaşă şi rană pentru ca sângele să nu îi năpădească mâna. Până-n ultimul moment trebuia să fie prezentabil. El îşi mai încărcă o dată Cobra 38. Sudoarea îi năpădea ochii şi el nu mai ştia exact unde se află.

Servieta neagră din faţă reprezenta toată viaţa lui. Cu 350 000 de dolari un om putea trăi oriunde şi existau ţări unde „ei" nu-l vor căuta.

Încet, el ridică arma şi trase în direcţia locului unde era capul lui Malko. Acesta se ghemui mai tare. Atunci Gene Shirak începu să distrugă sistematic geamurile din spatele lui, producând un vacarm infernal. Panourile din sticlă masivă cădeau pe o suprafaţă de metri pătraţi, nelăsând în picioare decât grinzile care sprijineau clădirea. Pentru a nu fi tăiat de cioburi, Malko era obligat să stea ghemuit în spatele mesei.

Gene Shirak păstră ultimul cartuş şi se precipită. Normal, adversarului său îi rămăsese un glonţ. Malko acţionă o fracţiune de secundă întârziere. Glonţul său se pierdu în servieta grea de piele. Apoi, trăgaciul sună în gol. Dar şocul îl dezechilibră pe Gene Shirak care căzu pe braţul său rănit. Durerea îl făcu să ţipe căzând pe o parte şi scăpă servieta.

În patru labe el se ridică, apucă servieta şi fugi spre uşă.

Malko îi sări în spate. Cei doi se rostogoliră într-o îngrămădeală confuză. Gene se ridică primul şi înşfăcând o veioză o aruncă spre Malko.

Acesta fu atins în umăr, căzu, dar mocheta amortiză şocul. El avu timp să-l prindă pe Gene de gleznă. Reîncepură lupta pe viaţă şi pe moarte fără să scoată un cuvânt.

Gene Shirak însuflețit de energia disperării, reuși să se elibereze încă odată primul și căută din ochi o armă. Nu mai avea timp să caute revolverul. Deja Malko se sprijinea pe un genunchi. Producătorul se năpusti spre birou, înșfăcă mașina de scris IBM și-i smulse firul. Învingându-și durerea, el o ridicase deasupra capului și avansă spre Malko. Dacă reușea să-l lovească, câștiga categoric.

Malko se retrăgea. Cu îndemânare Gene Shirak îl înghesuia spre colțul unde erau sparte geamurile. El se întoarse și văzu prăpastia din spatele său. Dacă ar aluneca pe cioburi, ar ajunge exact cu paisprezece etaje mai jos. Panourile erau distruse până la nivelul podelei.

Se retrase încă un metru, și se sprijini de o grindă căutând și el o armă. Masa era prea grea. Gene, cu un rictus de disperare al buzelor, înainta. Malko îi vedea mușchii tremurând, urmare a efortului.

Deodată, cu un icnet de măcelar, Gene Shirak azvârli mașina grea de scris. Malko avusese timp să se eschiveze. Masa metalică zbură în vid. Antrenat de elan el căzu efectiv în brațele lui Malko.

Malko alunecă sub greutatea lui Gene și se agăță de grinda metalică pentru a nu cădea în vid. Sprijinindu-se de masa răsturnată, producătorul începuse să-l împingă centimetru cu centimetru către spărtură. Deja la picioarele lui Malko se simțea aerul cald de afară. Viața lui stătea doar în mâna dreaptă. Încet, simțea cum pierde teren pe mocheta deasă.

El prinse privirea lui Gene Shirak, halucinantă, nebună. Mai multe capilare i se spărseseră în ochi, ceea ce-i dădea un aer de om fără scrupule. Corpul său emana un miros de sudoare insuportabil. Arcuit pe masa grea de acaju, îl împingea pe Malko la moarte.

Carrol deschise deodată ochii. Văzu scena și țipă strident.

Surprins, Gene Shirak slăbi strânsoarea. Malko pivotă, se agăță de piciorul mesei și cu o puternică lovitură de picior în piept, se debarasă de adversarul său. Dezechilibrat, producătorul zbură deasupra lui Malko, căzând spre exterior și agățându-se de rama metalică ce servise la fixarea panourilor de sticlă.

Cu mâinile agățate de metal și cu corpul lipit de-a lungul grinzii clădirii, el aruncă spre Malko o privire rugătoare.

Acesta se ridică cu greutate. Junghiuri dureroase îi treceau prin piept. După rănile de la Hong Kong și Bangkok, nu mai putea practica acest gen de sport.

El văzu negru înaintea ochilor și trebui să se sprijine de masă. Mâinile sale sângerau din cauza tăieturilor provocate de cioburi.

Capul lui Gene Shirak oferea o imagine halucinantă la nivelul planșeului. El se simțea din ce în ce mai atras de vidul ce se căsca sub el. Nu credea că brațul îl putea durea atât de tare. Batista căzuse și sângele gâlgâia liber din umărul său stâng. Inevitabil priza sa slăbea.

Urletul unei sirene a poliției ajunse până la ei. Focurile de armă nu răsunaseră neobservate. Malko se ghemui pe mochetă în fața producătorului. Gene Shirak îl privea rugător. Malko se aplecă asupra lui, pentru a-l apuca de încheietura stângă și-și dădu seama că nu va reuși singur.

— Țineți-vă bine dacă puteți.

Producătorul deschise gura pentru o ultimă rugăminte. Malko îi văzu falangele albindu-se. Era la capătul puterilor. Malko gândi că era judecata lui Dumnezeu.

Gene Shirak dispăru, înghițit de vid, în momentul în care un polițist intră în birou, cu pistoletul în mână.

Capitolul XIX

Erain se găsea pentru prima dată în situația de a hotărî de una singură. Mergând să-l caute pe Gene Shirak la biroul său, ea găsi o adunătură de gură-cască în fața unui cadavru acoperit cu un impermeabil alb. Amestecându-se în mulțime află că celebrul producător Gene Shirak își pusese capăt zilelor aruncându-se de la fereastra biroului său... Mai erau împrăștiate încă pe Hammond Street cioburile de sticlă.

Unguroaica se îndepărtă. Deci Gene era mort. Știrea prin ea însăși nu-i producea nici bucurie nici părere de rău dar îi punea probleme serioase. Soluția corectă era de a reintra în clandestinitate și de a aștepta, dar mai avea alternativa continuării misiunii, până la îndeplinire.-Asta le-ar.cruța eforturile șefilor săi de a lua problema de la capăt.

În parkingul din Hambourger Hamlet, ea se gândea. Prezența fizică a lui Gene Shirak nu mai era absolut necesară, deoarece ea poseda toate elementele problemei, afară de unul singur: indianul Navajo.

Toată problema era să-l recupereze pe acesta din urmă. Treaba trebuia făcută cu blândețe deoarece nu se punea problema îmbarcării cu forța.

Erain ieși din parcare și viră la dreapta pe Sunset. Avea zece minute să-și ducă planul la îndeplinire.

Ea își opri mașina sub pridvorul vilei albe a lui Gene Shirak. La această oră, nu putea fi acolo decât Martha, negresa servitoare. În mod sigur, nu ea era cea care i se putea împotrivi lui Erain.

Poarta se deschise brusc și apăru Joyce Shirak. Fața ei subțire și brună, părea zbârcită iar părul negru dat pe spate îi dădeau o duritate mai mare.

Cu cinci minute mai devreme, ea aflase despre moartea soțului ei. Privirea sa trecea prin Erain, fără s-o vadă și gata să închidă ușa, întrebă:

— Ce doriți?

— Vin din partea domnului Shirak. Lucrez cu el și mi-a cerut să vin să-l iau pe servitorul Navajo, pentru că el nu are timp. Joyce Shirak crezu că n-a înțeles bine.

— Poftim?

Unguroaica repetă mica sa istorie. Prezența lui Joyce complica lucrurile.

„Gene este mort de două ore, gândi Joyce. Cine-o fi femeia asta și ce vrea?" Rezistând tentației de a-i închide ușa în nas, ea se hotărî să afle adevărul. Își recăpătă calmul.

— Dumneavoastră veniți de la birou, nu-i așa? întrebă ea. Gene întârzie?

Destinsă, Erain surâse:

— Da, ca de obicei domnul Shirak vrea mereu să facă prea multe lucruri.

Joyce îi înapoie surâsul și deschise poarta spre a o lăsa să intre. Ea o măsură pe Erain cu minuțiozitate. Deci, ea este femeia misterioasă care ruinase viața lor, care era responsabilă de moartea lui Gene. Tot timpul ea bănuise de existența unui mister în viața soțului ei.

— Luați loc, zise Joyce. Mă duc să-l caut pe Harrison.

Ea dispăru lăsând-o pe Erain în picioare în livlng. Ajunsă la bucătărie, ea își freca mâinile de ură și bucurie.

Trebuia să prevină poliția. Omul blond îi spusese că Gene era amestecat într-o istorie vizând securitatea SUA. FBI-ul ar fi interesat s-o facă să vorbească pe această femeie. Numai că, Joyce ignora numărul FBI... Ea decroșă telefonul și apăsă pe tasta „0".

— Aș vrea numărul de telefon al FBI Los Angeles, ceru ea operatoarei. Este urgent.

* * *

Erain era nervoasă. Nu se aștepta ca Joyce să fie acasă. Mocheta deasă amortiza zgomotul pașilor săi, așa că se îndreptă spre ușa pe unde dispăruse Erain. Coborând trei trepte, ea intră în sufragerie. Poarta din fund era deschisă. Erain se apropie și ascultă.

— ...Nu mă interesează ce birou al FBI, strigă Joyce, oricare.

Fără să ezite, Erain se năpusti înăuntru. Din sufragerie, se ajungea direct în bucătărie. Joyce se întoarse, lăsă receptorul, înhăță un târnăcop pentru spart gheață care era pe masă și o întâmpină pe unguroaică. Ținând arma cu ambele mâini ea se năpusti asupra adversarei sale. Plină de ură, spera s-o țintuiască de perete. Dar Erain era mult mai suplă decât ea. Evitând vârful oțelit, ea apucă încheieturile lui Joyce și le lovi de colțul mesei fără să scoată un cuvânt. La a treaia lovitură, Joyce scăpă târnăcopul din mână, cu un țipăt de durere. Erain îl înșfăcă, aproape înainte să atingă solul. Joyce urlă înebunită de groază:

— Ajutor!

Îngrozit, canișul alb al lui Joyce fugi.

Cu o mișcare din tot corpul său, Erain înfipse târnăcopul în abdomenul lui Joyce, până la mâner. Joyce privi neîncrezătoare mânerul de lemn care ieșea din corpul său. Nu se simțea rău încă. Apoi o undă de durere îi invadă tot pântecul. Ea apucă mânerul ca pentru a-l scoate, dar cele două mâini se crispară și se frânse în două.

Ea căzu apoi pe pardoseală, fără să spună un cuvânt. Erain ezită. Joyce părea rănită mortal și cel mai urgent era să-l caute pe indian. Părăsind-o pe muribundă, ea porni să-l caute pe Harrison, după ce închisese ușa de la bucătărie. Joyce nu mai era decât un morman de carne scuturat de zvâcniri.

Harrisson tundea trandafiri în spatele cabanei care-i servea de birou lui Gene Shirak. El era prea departe ca să fi auzit țipetele lui Joyce.

El nu fu surprins s-o vadă pe Erain apropiindu-se de el. Încetă să taie trandafirii și o privi.

Ea surâse.

— Domnul Shirak m-a trimis să vin să te iau, spuse ea. Eu sunt secretara lui. Vrea să te ducă la plimbare, până în Arizona.

Ochii indianului străluciră. Acolo se găseau pământurile tribului său.

— Vin, spuse el.

Merse în camera sa și reapăru cu un tricou imaculat și un mic săculeț de pânză. Erain îi făcu semn s-o urmeze. Totul se

succedase mult mai simplu decât se așteptase și faptul că Joyce era moartă, era încă și mai bine. În felul acesta în urma ei nu rămânea nici un martor.

Harrisson nu întrebă unde-i doamna Shirak. Străbătură livingul și unguroaica îi deschise ușa.

Docil, indianul se urcă în mașina ei. În momentul în care Erain voia să se urce în mașină, auzi un zgomot puternic venind din bucătărie: Joyce nu murise încă. Unguroaica încruntă sprâncenele.

— Am uitat ceva, îi spuse ea lui Harrisson. Așteaptă-mă. Din fericire, poarta nu era încuiată cu cheia. Joyce reușise să se ridice în picioare. Mânerul târnăcopului îi ieșea din burtă ca o excrescență obscenă. Cu o mână ea îl ținea și cu cealaltă, încerca să formeze un număr de telefon.

Ochii îi erau verzi albăstrui și din gură i se scurgeau bale amestecate cu sânge. Când o zări pe Erain, gemu, lăsă telefonul și se rezemă de perete.

Cu răbdare, cum procedezi cu un copil prins făcând pozne, Erain închise telefonul, luă un cuțit electric de tranșat aflat pe masă și se apropie de muribundă. Ea schiță un gest de apărare pe care unguroaica îl evită ușor. O pată de sânge foarte roșu se tot lățea pe pardoseală. Joyce nu mai putea rezista mult.

Pentru Erain era prea mare riscul de a o lăsa pe Joyce în viață, mai ales acum când îl avea pe indian în mașina ei. Cu răceală, o apucă pe soția lui Gene Shirak de părul lung și negru, după ce înhățase cuțitul de tranșat. Avea o expresie dezgustată, ca și când îi reproșa victimei sale că o obligă să facă un gest atât de neplăcut.

Erain trase pe spate capul lui Joyce și-i înfipse cu putere lama cuțitului în gâtul alb. Ea urmase un antrenament care a pregătit-o pentru asemenea împrejurări. Cu corpul său ea o ținea pe Joyce blocată în perete. Joyce se zbătu, gemu și vomită un pic de sânge. Ochii săi buimăciți o fixau cu groază. Unguroaica își întoarse capul și se concentră spre sarcina ei. Cu un gest hotărât ea apăsă pe butonul care declanșa lama cuțitului.

Nu se simți nici o vibrație. Era stricat. Deodată Joyce deveni moale și căzu jos. Erain se gândi că nu-l putea lăsa pe indian la infinit în mașină.

Ea o apucă pe Joyce de subţiori şi o trase până la piscină. Când corpul fu paralel cu malul de marmură, Erain împinse corpul în apă cu o lovitură de picior.

Joyce căzu în apă cu braţele îndepărtate de corp, complet inertă.

Satisfăcută Erain fugi spre poarta de la intrare, o închise şi urcă în maşină.

— Acum vom pleca, îi spuse ea veselă indianului. Totul e în ordine.

Erain coborî pe Beverly Drive până la Wilshire Boulevard şi vira la dreapta. Agentul FBI care supraveghea casa lui Gene Shirak nu se mişcă. El avea ordinul să nu se intereseze decât de producător. Lângă unguroaică, Harrisson se juca cu un minuscul păianjen veninos. El era imun contra otrăvii.

* * *

Carrol fu apucată de a şaptesprezecea sa criză de nervi, consolată cu o grijă demnă de elogii de către un poliţist care ezita încă să-i facă respiraţie artificială gură la gură. De fiecare dată când deschidea ochii şi privea biroul devastat, scotea un ţipăt ascuţit şi aluneca în plină isterie.

Poliţiştii întinseseră o coardă groasă, pentru evitarea oricărui accident, dar urmele gloanţelor erau tot acolo. Revolverul lui Malko şi *cobra* producătorului se găseau pe birou ca probe.

O mulţime de poliţişti intrau şi ieşeau fără încetare, telefonau şi mai ales căutau să ţină la distanţă un grup compact de repoteri. Aceştia îşi instalaseră cartierul general într-un birou aşezat vizavi de cel al lui Gene. Doar nu în fiecare zi se arunca pe fereastră un producător celebru şi bogat, după o luptă importantă cu schimb de focuri de armă.

Trimisul special al lui *Los Angeles Time* îi oferi printr-un bilet lui Carrol 5000 de dolari pentru relatarea completă a faptelor. Imediat ea încetă cu criza de nervi şi se aşeză la maşina de scris.

Albert Mann şi Malko se întreţineau cu oamenii de la FBI în biroul asistentului lui Gene Shirak. Malko încheia:

— Gene Sirak a murit, dar nu ştim cine acţiona în spatele lui. El dansa pe muzica compusă de alţii. Singura care

cunoaște adevărul este Joyce Shirak care nu va vorbi decât dacă recuperează banii soțului ei.

Luă servieta neagră spartă de un proiectil, o puse pe masă și o deschise. Cei patru oameni se aplecară într-o liniște perfectă. Puteai să fii funcționar al FBI și să recunoști adevăratele valori.

— Ce-i cu banii aceștia? întrebă bănuitor Jack Thomas, șeful FBI-ului.

— Îi aparțin lui Gene Shirak, explică Malko. Își transformase în bani lichizi toate acțiunile, înainte să fugă. Acești bani reprezintă singurul mijloc de a o convinge pe Joyce Shirak să-mi spună adevărul despre soțul ei și deci, să ne călăuzească la cei care-l făceau să danseze pe Gene Shirak. Lăsați-mă să-i duc banii.

Se lăsă o liniște stânjenitoare.

— Nu este legal, spuse Jack Thomas, punând mâna pe servietă. Acești bani trebuie confiscați.

Malko ridică din umeri. Naivitatea americanilor este exasperantă câteodată.

— În acest timp o rețea inamică acționează în voie, spuse el. Asta-i mai important decât câteva mii de dolari.

Omul de la FBI îl privi ca și când ar fi spus o blasfemie. A frauda fiscul SUA era mai grav decât să asasinezi un președinte. Dar Albert Mann era de altă părere. Luă servieta și i-o întinse ferm lui Malko.

— Îmi asum responsabilitatea, declară el. Prințul Malko are dreptate. Această misiune este mai importantă decât orice. Mergeți SAS și încercați să scoateți ce puteți de la această bună doamnă...

Oamenii FBI-ului erau uluiți.

— Am fi putut număra măcar banii, sugeră cel mai hotărât în apărarea impozitării.

— Eu n-am intenția să fug și să-mi refac viața în Brazilia, spuse Malko cu răceală. Dacă n-aveți încredere în mine puteți să mă însoțiți.

Albert Mann îi întinse servita lui Malko.

— Nu-l luați în seamă, spuse el. Dânsul este din New York. Oamenii de acolo și-ar omorî bunica pentru zece centime.

Agentul FBI surâse înțepat, neapreciind deloc cele spuse, dar nu ripostă nimic când Malko părăsi încăperea cu servieta în mână. Totuși, când acesta fu departe el izbucni:

— Sunteți complet nebun, îi spuse el lui Albert Mann. Cine-l va împiedica să se ducă la aeroport și să ia primul avion în orice direcție. Acolo sunt cel puțin 300 000 de dolari.

— 350 000, preciză cu blândețe Albert Mann. Dar strămoșii lui SAS locuiau deja într-un castel, în timp ce ai dumneavoastră încă se cățărau prin copaci.

El se ruga pentru ca Malko să reușească. Dacă nu, ei trebuiau să cearnă un grup de opt milioane de locuitori și chiar cu computerele, exista riscul de a pierde mult timp.

* * *

Cu servieta în mână, Malko suna de cinci minute bune. Soneria cu două tonuri funcționa, dar nimeni nu venea să deschidă. Deodată el auzi urletul sinistru al unui câine și-și aminti de canișul lui Joyce.

Acesta urla a moarte.

Cu servieta în mână, Malko făcu înconjurul casei. Poarta garajului era închisă și câinele continua să urle. Malko avu presentimentul unei drame. Și totuși, peisajul era idilic. Cocotierii foșneau ușor deasupra capului său și limuzine lungi circulau în ambele sensuri ale străzii. Un Lincoln condus de o încântătoare brunetă trecu pe Beverly Drive...

Nimic din toate astea nu evocau moartea și tragedia. Și totuși...

Malko ezită. Cel mai cuminte ar fi fost să cheme poliția, dar asta ar fi însemnat pierdere de vreme. Reveni la poarta masivă și suci mânerul. Spre marea sa surpriză poarta se deschise. Imediat crescu în intensitate lătratul câinelui. Câinele era pe malul piscinei. Apa era roșie. Două mâini crispate se zăreau din marginea de piatră. Malko se precipită. Joyce plutea deasupra apei transparente. Ea reușise să se târască în partea mai puțin adâncă.

Malko se cocoță precaut. Târnăcopul pentru gheață era încă înfipt în pieptul tinerei femei. Fața îi era deja cadaverică, degetele învinețite. Joyce își pierdu sângele în piscină. Un pic de sânge îi mai curgea din rană. Malko își lipi urechea de pieptul ei. Inima-i bătea încă slab. Virtual era deja moartă. El fugi în bucătărie, luă o sticlă de brandy, umplu un pahar și se întoarse la muribundă. Reuși să-i desfacă dinții și-i turnă un pic de alcool în gură.

După câteva secunde, Joyce tuși, scuipă un pic de sânge și deschise ochii. Prima dată, ea nu-l recunoscu pe Malko, murmură câteva vorbe de neînțeles și leșină din nou.

El o scutură ușor. Trebuia să-i spună cel puțin cine a atacat-o. El îi arătă servieta.

— V-am adus banii, Joyce, spuse el. Totul se va rezolva. Ea deschise ochii. Ridurile i se șterseseră și părea deodată foarte tânără. Mâna sa o strânse pe cea a lui Malko.

— Eu o să mor, spuse ea.

— Cine a fost cel care v-a făcut asta?

Ea avu o grimasă de durere și el crezu c-o să moară. Redeschise însă ochii și spuse:

— O fată... N-o cunosc. A plecat cu Harrisson.

— Cine-i Harrisson?

El trebui să se aplece pentru a înțelege răspunsul. Joyce era epuizată:

— Indianul Navajo. Noi suntem terminați, zise ea...

Ea scutură din cap, vru să mai spună ceva, sughiță și tăcu, strângând mâna lui Malko.

Malko se ridică. Joyce părea fragilă și vulnerabilă. Culcat lângă ea câinele scheuna ușor de durere. Malko luă sacoșa cu dolari. FBI putea fi mulțumit. Dacă ar fi acționat mai repede, poate Joyce ar fi fost în viață. Încă o dată misteriosul asasin scăpase. Dar acum știa că este vorba de o femeie.

Trebuia acționat repede. Tot ce știa era că este o femeie care după ce-o omorâse pe Joyce îl luase pe indianul Navajo. Existau multe posibilități de a părăsi Los Angelesul, cu atâtea vapoare și avioane câte se găseau în California.

El făcea încercări disperate de a recapitula în memoria sa extraordinară, toate evenimentele de când sosise la Los Angeles. Avu o străfulgerare când îi veni în minte petrecerea intimă de la Gene Shirak.

Dennis Krug! Tânărul miliardar care organiza serate în avionul său privat! Cu el avea întâlnire Gene Shirak! Ce posibilitate ideală de a ieși din țară! Erau multe șanse ca necunoscuta să profite de această ocazie.

El se duse în living și-l sună pe Albert Mann. Acesta din urmă era în biroul lui Gene Shirak. Îi rezumă pe scurt situația:

— Voi încerca să-i găsesc, explică el. Încercați să aflați unde este avionul.

Imediat după aceea Malko sună la Patricia, care nu răspundea. Încercă la Sue. De astă dată telefonul se ridică:

— Sue, spuse el, sunt Malko.

Tânăra femeie izbucni în râs:

— Ce, mai vreţi să mă aruncaţi în bazin?

Cel puţin ea nu ţinea supărare. În mod sigur nu aflase despre moartea lui Gene Shirak, deci cu atât mai bine.

— Dennis organizează o petrecere în avion astăzi, tatonă Malko, ar trebui să ajung la ei, dar am pierdut adresa. Aţi vrea să mergeţi cu mine?

— Ticălosul, nu m-a invitat. El crede că-s prea bătrână, sau de ce?

— Categoric că nu, zise Malko cu diplomaţie. Ceilalţi sunt geloşi pe dumneavoastră... Atunci ce hotărâţi?

— O.K. Unde sunteţi?

— La Gene.

— De ce nu vă duce el?

— El a plecat. Eu am întârziat.

Sue nu se mai gândi şi închise telefonul înainte ca Malko să întrebe unde era avionul lui Dennis Krug.

— Bine, vin să vă iau într-un sfert de oră.

Nu mai putea face altceva decât să se roage ca să ajungă la timp. Sună telefonul.

Era Albert Mann, tulburat:

— Tipul de care vorbiţi – Dennis Krug – este proprietarul unui Learjet, un avion cu o rază de acţiune de 2500 de mile, înregistrat la Los Angeles dar nu avem ideă unde se află.

— În principiu, îl voi găsi într-o oră, spuse Malko, bucuros să vadă că iniţiativa sa individuală era mai mare ca a computerelor şi a puternicilor agenţi federali. Dar, voi avea probabil, nevoie de ajutor.

Moralmente, Albert Mann sări în sus de bucurie.

— Dumneavoastră nu trebuie să mergeţi singur acolo. Am să încerc să vă trimit ceea ce avem mai bun, de exemplu...

— Vreţi să reconstituiţi şarja Brigăzii uşoare? sugeră Malko. Nu uitaţi că oamenii ăştia au comis mai multe omoruri ca să-şi atingă scopul. Sunt deja prea multe cadavre. Lăsaţi-mă să ajung la avion. Apoi voi încerca să-i neutralizez, de preferinţă la sosire.

Albert Mann aprobă cu inima strânsă.

Se auzi soneria de la intrare. Malko strigă în receptor:

— Eu plec acolo. Pe curând.

Sue îl așteptă afară în mașina sa decapotabilă roșie. Cu rochia sa înflorată, machiajul superficial și ochelarii negri părea să fie cu zece ani mai tânără.

Îl sărută pe Malko pe buze superficial și-l lăsă la volan.

— Vom petrece un week-end minunat zise ea. Ultima dată am fost la Puerto Vallarta. Timp de trei zile s-a băut, s-a dansat și s-a făcut dragoste. A fost divin.

De data asta risca să fie mai puțin divin dar cu mai multă agitație, cu un asasin la bord și FBI-ul pe urme.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Long Beach Airport.

Ei fugeau cu șaptezeci și cinci de mile pe oră. În jurul lor se etalau o mulțime de case joase din zona industrială a Los Angelesului, la sud.

Nici o dată nu i se păruseră lui Malko minutele scurgându-se atât de încet.

În sfârșit, ieșiră din San Diego Freeway și zece minute mai târziu pătrundeau pe aeroportul Long Beach. Un gardian în uniformă îi opri.

— Mergem la petrecerea lui Krug, spuse Sue. Gardianul scutură din cap:

— Prea târziu. V-a uitat...

El le arătă un bimotor albastru deschis care rula încet pe pistă. Malko apăsă pe accelerație și mașina porni în trombă.

— Ei! opriți strigă gardianul.

Thunderbirdul rula deja spre pistă scurtând distanța direct prin gazon.

Sue strigă:

— Sunteți nebun, or să ne omoare! La urma urmei am putea petrece week-end-ul împreună.

Malko pătrunse pe pistă la trei sute de metri de avion. Deja îl puteau împiedica să decoleze. Dar femeia era la bord, foarte probabil înarmată și se putea întâmpla orice. El aprinse farurile și rulă încet spre avion pe mijlocul pistei.

Avionul frână. Un minut mai târziu, ei erau față-n față. Malko sări din mașină și-i strigă pilotului care se apleca din carlingă:

— Suntem invitați de domnul Krug.

Celălalt, furios îi făcu semn să treacă în spate. Acest model de avion avea o pasarelă rabatabilă încorporată. Malko ascultă. Jeepul gardianului sărea pe gazon mergând spre ei.

— Treceţi dumneavoastră mai întâi, îi spuse el lui Malko.

Şocul ar fi mai mic pentru Dennis. Gardianul ajunse lângă el. Malko îl opri cu un gest şi-l preveni:

— Dacă eu nu mă întorc preveniţi imediat FBI-ul. Spuneţi-le că prinţul Malko este în acest avion.

El sări în carlingă după Sue, lăsând-ul pe gardian cu gura căscată, fără să ştie ce va găsi în interiorul Learjetului. Dacă indianul Navajo nu era înăuntru, ar fi avut destul timp să coboare.

Capitolul XX

— *Happy days!*[1], strigă Dennis

Dopul sticlei de șampanie sări cu un „poc" vesel. Ochii grăsuțului Dennis străluceau mai tare decât lichidul de culoarea chihlimbarului în cupe. El deschisese prima sticlă când avionul nu se pusese încă în mișcare. Dacă miliardarul era contrariat de sosirea în extremis a lui Malko, el nu era deloc vesel de sosirea lui Sue. Bineînțeles că nu știa nimic despre „accidentul" lui Gene Shirak.

Navajo și Erain îl intrigau, dar el bănuia că este vorba de o fantezie erotică a lui Gene. Femeia se prezentase ca o prietenă a producătorului, invitată de Gene.

Avionul lua înălțime spre plafonul maxim de croazieră de 26 000 picioare compas sud. Urma să treacă inevitabil frontiera mexicană.

Malko duse buzele spre cupa de șampanie pentru a proba ultima senzație agreabilă a călătoriei. Deci, intuise exact...

În avion erau circa douăsprezece persoane. Malko îi cunoștea pe Joe Makenna – actorul, Patricia, specialista în sinucideri, dar nu și pe ceilalți. Îi identificase ușor pe indian, așezat în spate și pe femeia care o omorâse pe Joyce. Ea emana duritate și ceva deosebit, puternic, sever. Ea nu reacționase când Malko urcă în avion. El încerca o senzație ciudată, combinație între frică și excitație, găsindu-se în apropierea dușmancei sale. Ea suportase privirea ochilor săi aurii cu un surâs aproape imperceptibil, sub care se ghicea tensiunea.

Care dintre cei doi va lovi primul?

---

1. Multe zile fericite! (n.a.)

Malko era sigur că femeia este înarmată, în timp ce el era neînarmat. Nu apucase să-l prevină încă pe Dennis Krug. Zburau spre Acapulco, 1 600 mile sud de Los Angeles. De aici încolo multe se puteau întâmpla.

Pentru moment ei se delectau cu Dom Perignon. Erain făcea la fel ca toţi ceilalţi. Partea din faţă a cabinei era amenajată în bar cu banchete. Dennis şi fetele asigurau serviciul.

Dennis deschisese a treia sticlă de şampanie, când pilotul ieşi din carlingă şi se apropie de Malko cu un aer îngrijorat. Îi întinse o foaie de hârtie şi aşteptă.

Malko se apropie şi citi peste umărul tânărului bărbat: era un mesaj succint al FBI. Era un ordin dat avionului de a se întoarce şi de a ateriza pe cel mai apropiat teren american. Un individ căutat de FBI se afla la bord...

Dennis încruntă sprâncenele. Malko se aplecă la urechea sa.

— Daţi curs mesajului, murmură el. Cu cea mai mare discreţie.

Dar tânărul miliardar era vizibil excitat de şampanie. El îl fixă pe Malko prin ochelarii săi de miop:

— Nu sunteţi dumneavoastră în măsură să-mi daţi ordine, spuse el furios şi frustrat. Este avionul meu şi pilotul meu.

El vorbise cu voce tare şi toţi auziseră. Malko simţi apropierea catastrofei.

Dennis flutură telegrama:

— Prieteni, nu înţeleg ce se întâmplă. Autorităţile federale ordonă ca acest avion să se întoarcă. Eu cred că este vorba de o eroare, dar sunt obligat să execut ordinul. Vom ateriza pe terenul din San Diego şi vom relua călătoria după ce se va lămuri neînţelegerea.

Fură câteva exclamaţii de decepţie, dar şampania adusese bine lucrurile. Malko o privi pe Erain. Unguroaica avea o privire dură, se ridică şi se apropie de Dennis.

— Nu ne întoarcem deloc, spuse ea liniştită.

Dennis râse cu poftă şi vru s-o îmbrăţişeze clipind din ochi.

— Nu vei pierde nimic aşteptând, frumoaso...

Erain, fără un gest de prisos, scoase un revolver mare automat din poşetă şi-l îndreptă asupra copilotului.

— Întoarceţi-vă, ordonă ea, luaţi compas Est, mergem în Cuba.

Dennis se pocni pe coaste și vru s-o îmbrățișeze pe Erain.

— Bravo, țipă el, bravo, iată pe cineva cu simțul umorului.

Erain se retrase și îndreptă revolverul spre el:

— Nu-i vorba de o glumă, vom merge în Cuba. Așezați-vă și nu mișcați.

Copilotul ezita. Țeava pistolului se îndreptă spre el.

— Întrerupeți legăturile radio și executați ce vă spun. Voi veni să verific schimbarea de direcție. Nu încercați să mă păcăliți că vă omor.

Dennis tresări și întinse mâna spre Erain:

— Dați-mi arma. Gluma a durat destul.

— Stați liniștit, zise Erain.

Fără să răspundă, Dennis se-aruncă asupra ei. Se-auzi o explozie surdă și bărbatul tânăr și gras se îndoi cu mâna la abdomen, apoi alunecă pe spate pe banchetă, cu o expresie de surpriză pe față. Erain își ridică pistoletul.

— Treceți la locurile dumneavoastră. De-acum eu comand aici. Mergem la Havana.

Lăsându-i pe invitații lui Dennis zăpăciți și terorizați, ea dispăru în cabina de pilotaj. Câteva secunde mai târziu, soarele pătrunse prin hublourile Learjetului.

Malko se întreba cât timp mai are de trăit.

* * *

Malcolm Spellman, responsabilul turnului de control din Albuquerque – New Mexico, urmărea intrigat mica pată verde pe monitorul radarului său. Era un aparat, încă neidentificat zburând la 22 000 de picioare, un avion cu reacție, judecând după viteză:

— Albuquerque Center, chemă el în microfon, dezvăluiți-vă identitatea, vă văd pe radar.

Se făcu liniște, după care patru cifre apărură pe ecranul radarului:

— 7.7.0.0.

Era codul de alertă pentru aparatele care au pierdut contactul radio. Totuși aparatul continua să zboare la o altitudine și cu o viteză normală. Malcolm Spellman nu avu timp să-și mai pună altă întrebare. De astă dată vocea impersonală de la microfon anunță:

— Aici N.78546. Suntem obligaţi să ne schimbăm direcţia de deplasare şi mergem spre Cuba sub ameninţarea unei femei înarmate. Terminat. Nu vom mai emite. Zburăm la altitudinea 236. Cap 363,4.

Nu se mai auzi decât ţârâitul zgomotului de fond în microfon. Malcolm Spellman nu mai insistă. Fără să-şi piardă calmul, decroşă telefonul şi chemă FBI-ul apoi Fort Worth şi Miami, cele două centre de control regionale deasupra cărora avionul în discuţie trebuia să zboare. Pentru moment nu era nimic altceva de făcut.

În turnul de control al aeroportului din Miami, era o forfotă de nedescris. Un grup de civili îl înconjurau pe controlorul de trafic care încerca zadarnic să se pună în legătură cu avionul deturnat spre Cuba.

Matt Serling, responsabil al secţiei Miami al D.O.D.[1] al CIA, un om corpolent cu ochelari, puţin vorbăreţ, dirija operaţiunile.

— Mai faceţi o încercare, ceru el.

Radioul emise un nou apel:

— Aici Miami Control.

În fine vocea pilotului Learjetului se auzi atât de clar încât mai mulţi dintre asistenţi tresăriră.

— Aici N. 78546. Miami Control. Ne aflăm la 100 mile vest de Key West. Nimic nu s-a schimbat la bord. Continuăm să zburăm spre Cuba.

Matt Serling luă microfonul din mâinile civilului.

— Aici Miami Control. Nu puteţi încerca nimic?

Răspunsul veni foarte repede.

— Aici N. 78546. Nu putem încerca nimic. Vom ateriza peste patruzeci de minute la Havana. Vă dăm legătura.

— Roger, am recepţionat bine, zise Matt Serling. Vă urez noroc. Aici Miami Control.

Predă microfonul şi ieşi din turnul de control fără să mai spună un cuvânt.

---

1. Domestic Operations Division – Serviciul Operaţiuni Interne (n.a.)

Un Cadillac lung era parcat în fața turnului de control. Bancheta despărțitoare, semăna cu un tablou de bord al unui avion cu reacție. Un ecran de televiziune și două telefoane, din care unul era echipat cu sistem de criptare–decriptare, direct cuplat cu un sistem operațional din Casa Albă de la Washington. Matt Serling, instalat la sediul Langford din Miami, trebuia să ia de mai mute ori pe lună decizii interesând în mod direct Președinția. El deschise portiera din spate a Cadillacului și se așeză pe canapeaua din spate lângă un colonel din Air Force, mic de stat și îmbrăcat la patru ace, John Damon.

— Deci, care-i situația? întrebă ofițerul.

Matt Serling, avu o grimasă, decroșând unul dintre telefoane.

— Nasol.

Celălalt nu insistă. Când îl auzi pe interlocutorul său la celălalt capăt al firului, Matt Serling îi comunică ultimele informații. Colonelul nu auzi comentariul interlocutorului și fața omului de la CIA nu arătă nimic din emoțiile sale interioare.

După un scurt comentariu, închise telefonul și se întoarse spre colonel.

— Este rândul dumneavoastră să acționați. Procedura UN.

Micuțul colonel zise cu emoție:

— Este neapărat necesar? Sunt femei la bord.

Cu toată instalația perfectă de aer condiționat, aerul devenise irespirabil în mașina luxoasă.

— Acolo este și unul din cei mai buni oameni ai noștrii, domnule colonel, zise Matt Serling. Sunt lucruri pe care nu le putem lua în considerație când sunt în joc interese vitale. Trebuie să dați imediat ordinele corespunzătoare.

Colonelul John Damon decroșă la rândul său unul din telefoane. El dădea ordine bazei din Homestead la sud de Miami, teren militar lucrând în strânsă legătură cu CIA. Piloții Air Force, selecționați pentru a lucra la Homestead, îndeplineau uneori ordine ciudate.

Când îi răspunse ofițerul șef al turnului de control din Homestead, el ordonă:

— Dați ordin de zbor celor trei F 105, pista 19. Când vor fi în contact cu obiectivul, să treacă pe înaltă frecvență și să dea ultimatumul iar în caz de refuz să aplice procedura UN.

Colonelul oftă cu un aer sumbru. Cu o mână tremurândă, el luă o ţigaretă.

— Credeţi că se vor întoarce?

— Nu, spuse Matt Serling.

El încetase de mult să fie sentimental. Lucru greu în meseria lui. Cei doi oameni nu mai scoaseră nici un cuvânt.

Capitolul XXI

O liniște mormântală domnea în cabina Learjetului. Erain, imobilă ca o statuie, în spatele căpitanului și a pilotului secund, nu părăsea din ochi radarul decât pentru a supraveghea spatele.

Un pic mai devreme pilotul a încercat să schimbe direcția spre nord, dar femeia îi lipise țeava automatului de ceafă, avertizându-l calm:

— Dacă mai încercați, vă omor.

Pilotul nu mai încercă nimic. Era sigur că ea-și va duce amenințarea la îndeplinire. Totuși obiectă:

— Ajungând la Havana, nu vom mai avea benzină decât pentru zece minute.

Erain spuse zâmbind:

— Nu vă speriați. Nu ne vor face să așteptăm.

Ea îi obligase pe cei doi piloți să-și fixeze centurile de siguranță ca să nu se poată ridica repede. Microfonul din cokpit era cuplat, așa că putea controla și comunicațiile cu solul.

Malko avea locul rezervat în ultimul rând unde era așezat și indianul Navajo. Își trecea șansele în revistă, fără prea mult optimism. N-avea cum s-o dezarmeze. Era o profesionistă.

Corpul lui Dennis era întins pe bancheta de la bar. Ceilalți pasageri nu se mai mișcau și nu mai vorbeau înnebuniți de spaimă. Doar Joe Makenna părea complet indiferent. El se juca cu maimuța lui, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Doza sa de TNB – concentrat de marijuana – îl duse în starea a doua, în afara realității.

Deodată, Patricia, așezată în fața lui Malko, se ridică. Imediat, Erain ridică arma:

— Așezați-vă.

Tânăra femeie îi aruncă o privire pierdută. După plecare, Malko o văzuse înghițind o jumătate de sticlă de whisky și fumând vreo douăzeci de țigarete cu drog. Ea oscilă o secundă pe mijlocul traveei apoi făcu câțiva pași înapoi spre spate. Erain își coborî arma cu o grimasă de scârbă. Această zdreanță nu prezenta interes. Harrisson – indianul – privea prin hublou defilarea norilor. Tot ceea ce se întâmpla îl depășea complet și murea de frică. Patricia se așeză plângând lângă Malko. Ochii îi erau injectați de sânge și gesturile îi erau nesigure.

— Am să mă sinucid, zise ea. Eu nu mai aștept nimic de la această viață. Aș fi fericită dacă aș muri.

Malko, căută cu disperare un mijloc de-a pleca. Se gândise să deschidă o ieșire de siguranță pentru a provoca o depresurizare bruscă, dar în turbarea ei, Erain risca să omoare pilotul.

El o privi pe Patricia:

— De ce nu încercați să duceți o viață normală? o întrebă el. Ați putea fi fericită...

— Mă plictisesc, spuse ea cu voce joasă. Puteți înțelege asta?

Cu voce joasă, ea adăugă:

— De data asta s-a terminat. Am băut prea mult. Sunt împăcată.

Ea își lăsă capul pe tetieră.

— Sunt bucuroasă să mor.

Malko vru să-i răspundă dar avu o tresărire: atenția îi fu atrasă către hublou; trei avioane de vânătoare apăruseră lângă avion, atât de aproape încât se puteau distinge piloții acestora.

Din păcate această prezență liniștitoare era gratuită. Nu puteau obliga Learjetul să se întoarcă. Deja de un sfert de oră zburau deasupra Mării Caraibelor. Deodată, Erain înaintă spre el cu arma amenințându-l. Ea se opri prudentă la un metru.

— Prietenii dumneavoastră sunt idioți. Ei amenință să ne doboare dacă nu ne întoarcem...

Malko se mișcă în fotoliul său. Trebuia să o dezarmeze pe unguroaică.

— Rămâneți așezat, urlă Erain, sau vă trimit un glonț în burtă.

Malko se așeză încet. Ea nu risca nimic. Erain continuă:

— Inutil să vă spun că vom continua să mergem în aceeași direcție. Încearcă să mă intimideze. De altfel, într-un sfert de oră ajungem la Havana.

— Vă înșelați, spuse Malko. Nu-i vorba de intimidare. O dungă albă apăru în jurul gurii unguroaicei:

— Ei bine, vom muri cu toții.

Un țipăt strident se auzi în față. Sue își frângea mâinile, pradă unei crize de nervi. Ea țipă:

— Nu vreau să mor! Nu vreau să mor!

— Tăceți, zise cu duritate Erain, sau veți muri imediat.

Terorizată, Sue tăcu și își înghiți lacrimile. Joe Makenna o contempla pe Erain ca și cum ar fi ținut o conferință.

O liniște mormântală domnea în cabină. Erain se duse în față.

Avioanele de vânătoare efectuau un balet grațios în jurul Learjetului. Deodată, de sub aripile lor apărură mici trâmbe de fum. Își încercau armele de la bord. Malko se ridică. Erain își ridică imediat arma.

— Vă e frică să nu muriți? i-o tăie Erain plină de ură. Dacă avansați un centimetru vă trag un glonț în burtă și nu vă vor da îngrijiri în Cuba...

— Ne vor doborî. Lăsați pilotul să se întoarcă. N-ar servi la nimic dacă ați muri...

Malko nu mai insistă. Erau condamnați. El știa că-n anumite cazuri CIA nu face cadouri. Bernoun Mitchell, matematicianul, știuse câte ceva despre acest lucru.

El căuta cu disperare un mijloc de scăpare. Lângă el, Patricia mormăi dând din cap. Ea o privi pe Erain ca și când n-ar mai fi văzut-o.

— Ce face ea aici? bombăni tânăra femeie.

Brusc lui Malko îi trecu o idee prin cap. Se gândi apoi că era monstruos și crud și o respinse imediat. Secundele însă treceau și nu aduceau nici o soluție. Era convins că vânătorii nu glumesc. Erau paisprezece vieți în joc, fără a o lua în considerație pe a sa. Patricia era ultima sa șansa.

Creierul i se goli și se auzi întrebând:

— De ce nu-i spuneți ce gândiți despre ea?

Tânăra femeie își fixă asupra lui pupilele dilatate și zise încet:

— Da, este o idee bună.

Malko închise ochii o secundă. O trimitea pe Patricia la moarte, dar era unica soluție. Lui Erain îi era teamă de el: nu l-ar lăsa să se apropie suficient pentru a încerca o manevră eficace. Cu Patricia exista o mică șansă pentru Malko s-o poată neutraliza pe Erain și să se rezolve încurcătura.

Teama creștea. CIA avea influență asupra lui. Aceasta era soluția corectă, cea pe care un calculator o dă problemei. Nimeni nu i-ar reproșa această decizie. Dimpotrivă. Dar el nu va putea uita niciodată. Simțea că o bucată din el se desprindea. Ura această meserie care-l punea în asemenea situație.

Ochii săi deveniseră verzi. Patricia vorbea singură.

— Ce mai așteptați? întrebă el cu brutalitate.

Ea tresări.

— Ce?

— Dați-i o lecție bună. Doar vă detestă. Chiar ea mi-a spus despre dumneavoastră că sunteți îngrozitoare.

— A zis ea asta? șuieră Patricia.

Malko simți un nod în gât. El văzu prin hublouri avioanele de vânătoare depărtându-se pentru a lua poziția de atac.

— Da, mi-a spus că sunteți o prostituată, continuă el.

Patricia scoase un zgomot ciudat ca un șuierat. Alcoolul o făcea furioasă și agresivă.

— Am să-i scot ochii acestei mizerabile!

Tânăra se ridică brusc.

— Zdreanță mincinoasă! urlă ea la adresa lui Erain.

— Stați jos, strigă Erain.

Ea ridică arma. Patricia făcu un pas înainte și se opri, nedecisă. Furia îi scădea. Ea se-ntoarse spre Malko și curajul îi reveni dintr-o dată.

Se-ndreptă cu calm spre unguroaică, cu mâinile lungi, întinse, ca o somnambulă.

Erain ridică pistoletul. Malko văzu gura neagră a țevii și-i ceru în minte iertare lui Patricia. Viața era oribilă câteodată.

— Așează-te imediat! repetă unguroaica.

De data asta îi era frică. Malko simți asta în tonul vocii sale. El căuta să se ridice din fotoliul său, urmărind să se ascundă în spatele Patriciei.

Aceasta nu mai era decât la un metru de Erain. Ea nu vedea revolverul îndreptat asupra ei, ci doar privirea plină de dispreț a unguroaicei, care îi spuse cu un rictus plin de ură.

— Treceți la loc sau trag.

Arma coborî ochind abdomenul Patriciei. Malko plecase din locul lui și se ghemui pe culoar. Erain nu putea să-l vadă. Explozia focului de armă cutremură cabina. Aruncată spre spate, Patricia se agăță de spătarul unui scaun dar nu căzu; glonțul îi lovise umărul drept. Buzele strânse ale lui Erain nu mai erau decât o mică linie. Cu degetul pe trăgaci ea aștepta.

— Căraţi-vă, spuse ea.

Patricia nu simțea încă durerea, dar furia îi era dezlănțuită. Strângându-și toate forțele, ea sări deodată asupra lui Erain apucând-o de gât.

Apoi, totul decurse foarte repede. Surprinsă, Erain se retrase în cockpit. Sângele curgea din pieptul Patriciei, dar anesteziată de drog și de alcool, ea nu mai simțea nici frică nici durere. Cu fața lipită de cea a lui Erain, ea începu s-o strângă de gât lent pe unguroaică adresându-i înjurături.

Erain avu un moment de spaimă. Nebunia produce panică totdeauna. Apoi apăsă țeava greului său automat de abdomenul Patriciei și trase. La fiecare explozie, corpul tinerei femei era zguduit de spasme oribile, dar ea nu slăbea strânsoarea, la fel ca și războinicii Balubas în Congo, care continuau să alerge deși erau morți.

Văzându-l pe Malko pregătindu-se să se năpustească, Erain vru să se debaraseze de corpul Patriciei agățat încă de ea; mâinile tinerei o mai ţineau încă de gât, dar era prea târziu.

Patricia căzu dintr-o lovitură pe spate antrenând-o parțial pe Erain în căderea ei. Aceasta se trezi nas în nas cu Malko și nu mai avu timp să-și elibereze arma. Malko îi sucea deja brațul unguroaicei: ei se luptară cu ferocitate câteva secunde. Erain îl mușcă de braț lovindu-l cu picioarele și genunchii.

În fine arma căzu pe jos.

Malko reuși s-o prindă, aruncând-o pe Erain spre partea din spate a cabinei, unde căzu cât era de lungă.

— Repede, strigă el pilotului, efectuaţi întoarcerea.

Imediat, Learjetul se înclină brusc. Cerul basculă și Malko își pierdu echilibrul, lungindu-se pe mochetă. Apoi avionul se redresă la fel de repede.

Malko sări în spatele lui Erain și o imobiliză cu fața în jos; avea impresia că se luptă cu o pisică sălbatică. Unguroaica avea o forță neînchipuită pentru o femeie. El nu știa dacă femeia mai are vreo armă de rezervă.

Copilotul veni și el spre a da un ajutor la imobilizarea lui Erain.

— E bine, spuse el. I-am contactat și le-am spus că nu mai mergem în Cuba.

Malko o lăsă pe Erain în seama copilotului și se aplecă asupra Patriciei. Tânăra era întinsă pe spate, cu ochii deschiși, și zăcea într-o baltă de sânge. Fața ei exprima un calm mult mai mare decât atunci când era în viață. Malko simți o imensă milă pentru tânăra femeie. El avu impresia că se înăbușe. Se-ntoarse spre ceilalți pasageri zicând:

— Eu am îndemnat-o să atace. Eu sunt responsabil de moartea ei. Era singurul mijloc de a ne salva.

Nimeni nu răspunse. Malko văzu lacrimi în ochii lui Sue Scala. Acum avionul zbura spre nord. Cele trei avioane de vânătoare continuau să-i însoțească.

Malko se duse la pilot. Acesta-i adresă un surâs obosit.

— Bravo, zise el. Ne-ați salvat viața. Mi s-a dat ordin să aterizez la Homestead. În zece minute vom fi acolo...

Malko vru să răspundă, când se auzi un țipăt în spate. El se duse acolo. Erain se lupta cu copilotul în mijlocul cabinei. Cu o lovitură puternică de genunchi ea scăpase de adversarul său. În timpul necesar lui Malko pentru a traversa cabina, ea se agățase de mânerul panoului ușii de siguranță din dreapta. Se auzi un zgomot surd. Erain dispăru și avionul se umplu cu un abur albăstrui.

Un curent de aer înghețat străbătu cabina. Bâjbâind, Malko se îndreptă spre ieșire. Panoul fusese smuls. Erain nu mai era acolo. Ea smulse mânerul intenționat. Copilotul se ridică livid.

— Ea m-a rugat s-o las să respire puțin, bâigui el. Nu mă așteptam.

Aburul alb se împrăștie repede. Avionul pierdea rapid din înălțime. Corpul lui, Erain se sfărâmase la impactul cu suprafața Mării Caraibelor. Nu se va mai găsi nimic din el.

Malko se lăsă să cadă obosit într-un fotoliu. Se simțea complet epuizat. În fața lui mâna albă și fină a Patriciei, atârna în lungul unui fotoliu ca și cum ea ar fi dormit. Cadavrul lui Dennis se rostogolise spre spatele cabinei blocând intrarea la toaletă. Beverly Hills își va mai aduce timp îndelungat aminte de Gene Shirak. Indianul Navajo contempla năucit cadavrele ignorând că el era cauza involuntară a acelui masacru. Malko îi surâse pentru a-l mai liniști.

* * *

Cadillacul lung, negru și un Ford gri cu patru oameni urmărea Learjetul care rula pe pistă. Când se opri, Matt Serling sări din mașină și se-ndreptă spre ușa din spate care se deschidea.

Malko apăru primul și coborî. Îi strânse riguros mâna și se prezentă.

— Bravo, zise el. Ați făcut tot ce ați putut. Eu i-am spus lui Mann la Los Angeles că totul se va sfârși cu bine.

Un jeep de la Air Force plin de polițiști militari opri în apropierea avionului, urmat de un microbuz și o ambulanță. Matt Serling îl conduse pe Malko spre Cadillac, în timp ce polițiștii intrau în avion pentru a-l lua pe Navajo.

— Piloții avioanelor de vânătoare au văzut prăbușindu-se corpul femeii, ceea ce-i mare păcat. Ea ne-ar fi fost utilă. Cred că era inevitabil.

Malko se simțea epuizat.

— Într-adevăr inevitabil.

El se-ntoarse către avion. Unul câte unul, pasagerii uimiți și epuizați, se-nghesuiau în microbuz.

Joe Makenna coborî ultimul, mereu desculț și cu maimuța pe umeri. Îi surâse de departe lui Malko.

Matt Serling avu o tresărire.

— Cine e ăsta?

— Un fiu bun al Californiei și al dolarului, spuse el cu o politețe plină de plictiseală.

Indianul coborî însoțit de doi polițiști de la CIA și fu urmat în Fordul gri. Fu apoi ridicat corpul Patriciei, înfășurat într-o cuvertură care fu întins în ambulanță.

Era o căldură umedă și soarele se reflecta puternic în betonul strălucitor. Malko își frecă ochii înroșiți de oboseală.

— Acum, întrebă el, vreți să-mi spuneți rațiunea acestui măcel?

Matt Serling deschise portiera Cadillacului fără să răspundă la întrebarea lui Malko.

— Am să vă prezint pe cineva, spuse el.

Un om cu fața rotundă, aproape chel, cu sprâncene aproape roșcate, îi întinse mâna lui Malko.

— Foster Mac Kinsey, sub director al Departamentul COMSEC[1] al NSA. Este singurul care vă poate răspunde la întrebările dumneavoastră...

Malko se așeză între cei doi oameni. Pentru prima oară cunoscu un șef din NSA – National Security Agency, al cărui cartier general se găsea la Fort Mead în Virginia și care era ținut mai în secret decât CIA. Deși era agenție federală, NSA a refuzat totdeauna să spună oficial care-i sunt atribuțiile. Bineînțeles toată lumea știa că se ocupă cu codurile și toate problemele aferente.

— Foster, zise Matt Sperling, prințul Malko Linge, prietenul nostru SAS, este un om în care se poate avea încredere.

Omul de la NSA surâse vag și spuse încet:

— Mai multe din codurile vitale pentru această țară, erau bazate pe limba Navajo. Fără ajutorul cuiva care să vorbească perfect această limbă, ele sunt indescifrabile. Dacă însă specialiștii echipează un calculator în mod corespunzător, decriptarea devine o treabă relativ ușoară. Iată de ce anumite persoane aveau nevoie de un Navajo.

El spunea acest lucru pe un ton foarte natural, ca o realitate foarte evidentă. Lui Malko îi trebui mai bine de-un minut ca să asimileze această informație. Dar aceasta nu explica încrâncenarea disperată a celor care puseseră la punct operațiunea.

— Nu aveau mijloace mai discrete pentru a procura un Navajo? întrebă el.

De astă dată vorbi Matt Serling.

— Aveau motive să fie grăbiți, explică el. Dumneavoastră știți că vehiculele noastre spațiale sunt teleghidate de la Houston în Texas. În caz de funcționare defectuoasă, noi putem să le provocăm explozia după ejectarea capsulei. Vă puteți ușor imagina că semnalele declanșând explozia sunt codificate... Noi suntem primii care am început aventura pe lună. Unii n-au putut să reziste ispitei de a adăuga un risc suplimentar operațiunii...

Cadillacul pornise și rula ușor.

— Cine? întrebă Malko.

— Ea era singura care știa răspunsul.

---

1. Securitatea comunicațiilor (n.a.)

El părea sincer, dar Malko voia să știe sigur.

— Vreți să spuneți că nu știți cine-l voia pe Navajo? Și totuși, această femeie nu se ducea în Cuba.

— Sunt atâția oameni în Cuba... Dar eu gândesc, e doar părerea mea, că anumiți generali sovietici au considerat că-i cu neputință ca SUA să ajungă prima pe lună și au pus la cale o operațiune de capul lor fără acordul guvernului URSS. GRU-ul n-are o rețea puternică în țara noastră. KGB-ul n-ar fi acționat așa. Avem de-a face cu oameni încolțiți. Există un fapt în sprijinul acestei teorii. În prezent se află staționată în Cuba o escadrilă de bombardiere sovietice. Ar fi fost ușor să transporți în Rusia un om ca indianul Navajo, la adăpost de privirile indiscrete – chiar de cele ale KGB-ului, deoarece aparatele ar fi aterizat pe un teren militar. Pista s-ar fi oprit la Havana.

Cadillacul mergea de-a lungul mării Caraibelor.

Malko se grăbea s-ajungă la Liezen în castelul său, pentru a uita de moartea Patriciei.

Deodată, un huruit puternic venind nu se știe de unde, făcu să trepideze puternica mașină. La 150 de mile nord, o rachetă enormă Saturn purtând capsula Apollo 11 se desprindea de sol. Mașina se opri. Niște pietoni își exprimau bucuria țipând. Foster Mac Kinsey clătină din cap și se-ntoarse spre Malko cu o privire veselă:

— Au plecat! Iată de ce se grăbeau prietenii noștri...